

MATTYASOVSZKY JENŐ

HÓD ÉS A SZOKNYÁK TITKA

EXPRESSZ KÖNYVEK
BUDAPEST
© Kulcsárodon, 1989

1.

Kaszás Sándor mérgelődve váltott jegyet Diocletianus-palotája föld alatti termeinek bejáratánál. Nem a pénzt sajnálta. Sietett. Az üzenet, délután három órára hívta az évezredes, korhadó vízvezeték mellé. S három óra már elmúlt. Nem is egy perccel. Éppen hússzal. De rossz helyen szállt le a buszról, valahol az ősi városfalon kívül, s onnan szaladt ide, átverekedve magát a sétáló, bámulgató turisták tömegén, a palota udvarán sorakozó asztalok között, meg kellett várnia, amíg egy fűvószenekar, elhelyezkedik a katedrális előtt, s csak azután juthatott be a bástyafolyosóra, a sötétben ázó termek vasrácsos kapujához.

- Tessék - nyomott egy marék papírpénzt az ő kezébe, s be akart lépni a folyosóra. Az ő azonban visszatartotta. Megfontoltan megszámolta az pénzt, ami több volt, mint a belépő ára, s mosolyogva, hajlongva nyújtotta át a jegyet.

- Ismertetőt? - kérdezte.

Kaszás nemet intett, s elindult a gyér világítású hatalmas föld alatti termek felé. A folyosón még nagy biztonsággal lépkedett, de amikor befordult az első szobába, visszahőkölt. Meglepte a sötétség. Mintha az éjszakába lépett volna. Lassan ölelte körül a félelem. Nem is ment tovább. Megállt az ajtóban, behallgatott a sötétbe, s bámulta a fekete mozdulalanságot. De semmit sem hallott, és semmit sem látott. Óvatosan, a fal mellett, behúzódott a terembe. S megállt. Mozdulatlanra meredt, mint egy szobor.

Kaszás szeme lassan hozzászokott a sötétséghez, az itt-ott enyhén világító villanykörték sejtelméihez. Megtörölte a homlokát előbb kézfejjével, s utána nyúlt a zsebkendőjéért.

- Itt nincsen senki - motyogta.

Néhányat krárogott. Hátha jelentkezik valaki. De nem kapott választ. Tétován indult a következő terembe. Ez sokkal nagyobb volt, mint az előző. De sűrűbben telepedett meg benne a sötétség is. A padló kövezete csúszott, nyirkos volt, mintha a tenger párája lopakodott volna be rejtett utakon.

- Mi a fenének kellett nekem idejönni...

Lassan, vigyázva lépegetett, meg-megállt, hallgatózott, krárogott. Legszívesebben énekelt volna, hogy elűzze a gyerekkori garabonciás diákot, aki hatalmas felleghajtója alá dugta a félelemtől didergő, rossz gyerekeket. Amikor a terem közepére ért, úgy hallotta, mintha valaki a nevét szólította volna. A háta mögül. Gyorsan megfordult, s halkán, ijedten mondta.

- Én... Én vagyok...

Várta a választ, nézte a szürkés feketeséget, hátha mozdul valaki. De egyedül volt. S a nevét sem suttogta újra senki. Indult tovább.

- A vízvezetéknél várnak... A vízvezetéknél...

Jobbra kellett fordulnia. Valamivel világosabb terembe ért.

- Itt legalább látok...

Gyorsan körbenézett. Néhány faragott oszlopfő feküdt a földön, és egymás mellett három szék állt, hajlított, cikornyás hátlapú, kerek ülőkékük azonban hiányzott. A falakról villany drótok lógtak, mint katonák zubbonyán a sárpászok. A földön valami fehérlett, valaki elveszíthette a zsebkendőjét. S hangok lopakodtak be a terembe. Halk beszélgetés. De melyik oldalról? Kaszás tanácstalanul álldogált. A szemét dörzsölgette. Mintha álmos lenne.

Erőt gyűjtött, és tovább indult. Kezét önkéntelenül maga elé tartotta, mint a vakok, pedig látott

annyira, hogy ne ütközzék semmibe. Újabb terembe fordult. Óvatosan lépett át a bejáraton. Körülnézni azonban nem volt ideje, mert valaki elkapta a karját, s magához rántotta. Kaszás egy pillanatra elbódult, szíve a torkában vert, nagyot nyögött. Valahonnan messziről, sziszegve csapódott rá, mint a korbácsütés a kérdés.

- Hol az istenben voltál?!

Nem válaszolt. Mélyeket lélegzett, érezte a szorítást a karján, igyekezett legyőzni a rémületét.

- Fél órája várunk!

A terem túlsó végében egy hosszúkás, vályúszerű tárgyat világított meg néhány lámpa. A római vízvezeték. Mellette két férfi állt, s egy félig feküdt, félig ült a földön. Az egyik férfi elindult Kaszás felé. Fekete inget, fekete nadrágot viselt, a haja is olyan volt, mintha koromba dugta volna. De mosolygott.

- Ez nem volt szép magától, Kaszás úr - angolul beszélt, de elég gyatrán, a szavakat nem keresgélte, csak furcsán ejtette. Úgy tűnt, mintha akarattal torzítaná a beszédét.

Kaszás lassan magához tért, s rekedt hangon megszólalt ő is angolul..

- Sajnálom, uram, nagyon sajnálom, de...

- Kibírtuk - legyintett a fekete ruhás férfi. - nevem, ha megengedi, Stick, Nicholas Stick, a barátainknak csak Nicky.

Kaszás is akarta mondani a nevét, de Stick megelőzte.

- Az ön nevét ismerjük... - S heherészve hozzátette. - S reméljük, nem csak a nevét.

Kaszás érezte, hogy enyhül a szorítás a karján. Lassú mozdulattal kiszabadította magát, s furcsa módon az motoszkált a fejében, hogy meglátszanak majd az ujjak nyomai. Meg is dörzsölte a felsőkarját. Stick nézte, hogy mit csinál, minden mozdulatát figyelte.

A férfit - aki magához rántotta a bejáratnál - ismerte. Burta Feri. Valamikor osztálytársak voltak a gimnáziumban, s egy padban is ültek. De már nem érettségiztek együtt, mert a fiút kicsapták. Az utolsó évben. Az egyik fizetési napon ellopta a tanárok pénzét. Kinyitotta a tanári szobát, összeszedte az összes borítékot, betette a táskájába, s visszament az órára. Olyan ügyesen csinálta, hogy a rendőrséget kellett kihívni, nyomozza ki a tettest. Csak a harmadik nap derült ki, hogy Burta volt a tolvaj. Nagy ügyet csináltak belőle. Az igazgató a tanulók előtt szégyenítelte meg, Burta csikorgatta a fogát, ömlött a szeméből a könny, de egy szót sem szólt. A pénzt azonban nem adta vissza. A rendőröknek azt mondta, hogy már elköltötte. Nem hitték el neki, mert hiába bizonygatta, hogy motorbiciklit vett, nem tudta megmutatni, s már arra sem emlékezett, hogy kitől. Azt mondogatta, hogy egy pesti fiútól. Feleslegesen kutattak a rendőrök, a pénzt nem találták meg. Mint később kiderült, Burta a tanárok pénzén szökött ki az országból. Valahonnan Ausztráliából írt egy lapot Kaszásnak. Hosszú évekig nem jelentkezett. Nemrégiben azonban váratlanul felkereste a budapesti lakásán. Késő este volt, amikor becsengetett. Kezében kis bőröndöt tartott, karján a ballonkabátja lógott.

- Szervusz, öreg - mondta, mintha tegnap váltak volna el. Képzeld, nem kaptam szobát. Gondoltam, kibírsz egy éjszakára...

Kaszást annyira meglepte a találkozás, hogy még a köszönést sem fogadta. Burta azonban gyors, nagy léptekkel berontott a lakásba, lehuppant az egyik fotelba, s onnan kérdezte vigyorogva.

- Van konyakod? A fene egye meg - folytatta kedélyesen -, rászoktam erre a rohadt konyakra... A frász érti ezt... Pedig nem is jó, s úgy borzongok tőle, mintha a hideg rázna... Meg grimaszokat is vágok... Röhögnek miatta, hallod? Megkukultál?

Kaszásnak volt konyakja. Nem a legjobb ugyan, s talán nem is konyak. Valami párlat, a vezérlő

fejedelem Rákóczi arcképe díszelgett az üvegen.

- Parancsolj!

Keveset töltött a pohárba, nyújtotta Burtának.

- Így sajnálod? - kérdezte Burta, s nem is vette el a poharat. - Ha lehet, tele kérem... Ne haragudj, de... Köszönöm. Így jó lesz - mondta, amikor Kaszás szinte csordultig öntötte az italt. Mohón ivott.

Kaszás kelletlenül álldogált Burta előtt. Már feküdni készült, álmos volt. Kényszeredetten mosolygott, udvariasan megkérdezte.

- Nem vagy éhes?

Burta a ballonkabátját ledobta az egyik fotelba, meglazította a nyakkendőjét, kigombolta az inge nyakát. Az üvegre mutatott.

- Ez sem Napóleon, azt nem lehet mondani rá... De ha valóban nem sajnálod... - Tartotta a poharat, amíg Kaszás töltött. - Mid van? Az evésre gondolok... Mert ha lenne egy kis jó császárszalonnád, olyan, mint amelyet gyerekkorunkban lehetett kapni... Meg egy zöldpaprikád... Kicsit csípős... Akkor, azt is megköszönném.

Kaszás mérgesen nézte volt osztálytársát. Lassan magához tért a meglepetéstől, rendezgetni kezdte a dolgokat. Bizonyos, hogy nem küldheti az utcára Burtát, majd megágyaz neki a rekamién, ő meg alszik a fotelban, egy éjszakát kibír. S azt mondja majd, hogy reggel sürgős dolga van, hátha elviszi az ördög ezt a fiút, és azt is közli majd vele, hogy elutazik. Igen, ez jó lesz! Elutazik, és nagyon sajnálja... De ezen az éjszakán el kell túrnie... Egy éjszakát. És nem többet! Megadta magát a sorsnak, lassan enyhültek az arcvonásai is. Mosolyogva mondta.

- Drága barátom, ez nem vendéglő... Amit rendelni méltóztatott, az nincsen... Ellenben van egy zöldbabkonzervem, vagy kenyér és vaj. Ha tetszett volna értesíteni, akkor az más. Megfelel a választék kényes gyomrának?

Burta felröhögött. Nem nevetett, röhögött, mint kamasz korában, ha valami csinje jól sikerült.

- Lószart! Utálom a zöldbabot. Méghogy zöldbab! A feleségem - mert nekem olyan is volt -, a feleségem traktált vele. Kiborította a dobozból, lecsurgatta róla a vizet, és élém lökte... Se tejföl, se semmi... Utáltam már a szűrőt is, amire ráöntötte a babot...

Kaszás letette az üveget az asztalkára, lassan bedugta.

- Pedig más nincsen...

Burta nagyot nyújtózott.

- Ha ez a helyzet, támadt egy jó ötletem, öltözz, és menjünk el vacsorázni. Legalább megmutathatom neked, hogy kicsoda igazában Burta Ferenc!

Kaszás hiába tiltakozott, Burta kinyitotta a szekrényt, kivette az egyik öltönyt.

- Fogd, öregem, aztán nyomás, mert éhen döglök! Amíg öltözöl, megnézem ezt az üveget, van-e még benne... Na, mars már a fürdőszobába! Vagy talán ilyesmi itt nem található? A folyosón van a budi, mi?

Nem ott volt. A lakást két éve építették, Kaszás csomó kölcsön árán vette meg. Igaz, csak garzon, de neki ez nagyon megfelelt. Egyedül élt. Az egyik modellje ugyan hozzáköltözött pár hónapja, de egy hét után elszelelt. Kaszásnak ugyanis nem volt pénze. A lány pedig valami bohém, nagy életre vágyott. Amikor elköltözött, tanácsot adott Kaszásnak, gúnyosan, megvetően.

- Te meg jobban tennéd, ha a falat mázolnád... Ezek a szarok, amit te festel, nem kellene a kutyának

sem! És ne hívj ide rendes lányt, mert valamelyik majd kiherél, ha rántottat akar sütni! Na, isten veled!

Kaszának valóban nem volt szerencséje az étellel. Az apja kiugrott pap volt, aki később öngyilkos lett, nem bírta hordozni magában a lelki terhét. Az anyja újra férjhez ment, de nem vihette magával a fiát a házasságába. A nagypapjához költözött az egyik vidéki városba, az öreg azonban többre tartotta a kártyát minden más foglalatosságnál, Így aztán csak akkor volt pénz a háznál, ha Kaszás szerzett. Portrékat rajzolt, s mivel elég jóképű fiú volt, néhány idősebb hölgy vette pártfogásába. Bizonyos ellenszolgáltatásért kosztolták a szép gimnazistát, aki pontos nyilvántartást vezetett arról, hogy mikor szabadok a hölgyek, nehogy valami galibát csináljon. Még sem tartott sokáig ez a gyöngyélet, mert az egyik hölgy tudomást szerzett a másiktól, aztán előbukkant a harmadik neve is valahonnan. S attól kezdve egyik sem tartott igényt szolgálataira. De egy maradt. A mozis asszony, ahogyan ő nevezte. És ez volt a legfontosabb. Bár ez az asszony volt a legidősebb, de két előnyével nem versenyezhetett a többi három. Először is özvegy volt, nem kellett félni a férjtől. Másodszor, tőle nemcsak jó ételeket kapott Kaszás, hanem pénzt is. Mert ő rajzolta, festette a moziplakátokat. És ezért becsületesen fizetett a mozis asszony.

Tulajdonképpen ez a plakátfestegetés indította el Kaszást a pályáján is. Először a gimnáziumban, aztán valamelyik képzőművészeti szakkörben ápolgatta a tehetségét, ami azonban elég kevésnek bizonyult ahhoz, hogy a főiskolára felvegyék. Dekorációs munkát vállalt az egyik gyárban, később egy vásáros képárusnak szállította festményeit. Ez, ha nem is sok, de biztos pénzhez juttatta. Nem akart ő nagy festő lenni sohasem. De szeretett volna jól élni. Szép házakat, autókat, tengerparti nyaralókat, csinos nőket festett. Azt, amiről ábrándozott. Élete legnagyobb eredménye a lakása volt. Amikor beköltözött, úgy érezte, ez az első lépés ahhoz, hogy végre ő is legyen valaki. Már fiatal korától az volt az elmélete: mindent ki kell böjtölni, mindenek eljön a maga ideje. Az ő gazdagságának, fényes életének is. Az a bizonyos böjt azonban az új lakásban nem szűnt meg, sőt... Az adósságot fizetni kellett, s hiába mázolt több képet, a jövedelme nem növekedett... Így hát maradt a böjt, a zöldbabkonzerv, a kenyér. Arra már nem is emlékezett, mikor vacsorázott utoljára vendéglőben. A Kárpátiában ültek le. Burta rendelt, csupa drágaságot.

- Ez villogni akar előttem - állapította meg Kaszás. - Sok a pénze... Úgy látszik, külföldön mindenkinek sikerül... Pedig ez is állandóan bukácsol... Szent isten, milyen ostobaságokat mondott!

Kaszás ivott az egri medokból, Burtát szemlélgette, kárörömmel állapította meg, hogy táskás a szeme, s olyan seszínű vízkék, mintha fehér lenne. A szemöldöke bozontos, csupa ősz. Akár a haja. Az arca meg olyan kesernyéspiros, mint az éretlen vörösszilva. Két aranyfog hivalkodik a szájában, az ember azt hihetne, hogy állandóan egy medált tart a fogai között. De az sem kerülte el Kaszás figyelmét, hogy a volt osztálytársa szokatlanul izmos. Mintha sportolt volna. A villát és a kést is úgy markolta, mint valami kalapácsnyelet. Nézte az ujjait, csupa gyűrű. A fizikai munka meglátszana rajta. Burta keze erős volt ugyan, de nem kérges.

- Te, Feri, mivel foglalkozol?

Burta teleszájjal válaszolt, szöveg közben nagyokat nyelt.

- Üzlet... Üzlet, kedves testvérem... Adok-veszek... Járom a világot...

- Ügynök vagy?

- Én? - Burta újabb falatot tett a szájába. - Én ügynök? Vállalkozó, fiam, vállalkozó! Itt, Pesten is akarok valami nagy üzletet, érted?

- Ühüm. Jól megy?

- Láthatod. Most jól. - Ivott, aztán Kaszásra mutatott - De te viszont... Mondják, hogy a szegénység nem szégyen... Nekem meg az az álláspontom, hogy a huszadik század végén, igenis, az!

Kaszás csak annyit válaszolt.

- Nem sikerülhet mindenkinek.
- Ez egy nagy, hülye szólam! Jobb, ha nem is folytatod.

Kaszás elhallgatott. De a lakásában, amikor már Burta lefeküdt, s ő is magára eincált egy plédet, s próbált jól elhelyezkedni a fotelban, megkérdezte.

- Mégis, hogyan csináltad?
- Micsodát?
- A pénzt... Azt, hogy van pénzed... Én akármennyire is törekszem, nem sikerül.
- Majd fog - mondta határozottan Burta. - Azért vagyok itt!

Másnap nem közölte Kaszás Burtával, hogy elutazik, és ne jöjjön ide újra aludni. Burta rosszkedvűen ébredt, nyomogatta a nyakát, azt mondta, elfeküdte. Kaszás kávéét főzött, nagyon udvariasan, sőt kedvesen bánt régi barátjával. Azt hitte ugyanis, hogy az éjszaka arra célzott Burta, hogy beveszi valamilyen jó üzletbe. Várta, hogy szóba hozza majd az ügyet, de semmi sem történt. Ő meg nem merte megkérdezni. Még akkor sem, amikor Burta búcsúzott, rázogatta a kezét, köszönte a szállást, karjára borította a ballonkabátját, s lesietett a lépcsőn. Kaszás hosszan nézett utána. Keserűen mondta.

- Én vagyok a hülye...

Talán két hét múlt csak el, amikor egy vastagabb levelet talált a postaládájában. Repülőjegy terpeszkedett a borítékban, Belgrádon át Split, és vissza Budapest. És pár sor Burtától. "Sajnos, nem tudok most személyesen odamenni, de itt küldök egy repülőjegyet, ülj fel a gépre, ne törődj semmivel, az én vendégem vagy. Várlak a reptéren. Feri. Ui. Fürdőruhát hozzál!"

- Nahát - álmélkodott Kaszás -, azt hittem, már régen el is felejtett...

Alaposan megvizsgálta a jegyet, mindent helyénvalónak talált, de azért pár nap múltán úgy ment ki a repülőtérré, hogy esetleg visszaküldik! Mindegy, meg kell próbálni! Nem küldték vissza. Simán felszállhatott a gépre, s bámulhatott ki a felhők tetejére. Még sohasem repült. Nagyon élvezte az utazást, mosolyogva, nagy köszönettel fogadta az italt, az ételt, megevett mindent, hálásan tekingetett az utaskísérőkre, mintha mindazt, amit adtak, jótéteménynek hinné. Amikor elszedték előle a tálcát, s újra kényelmesen hátradőlt a fotelban, akkor gondolt először arra, mi lesz, ha nem várja a repülőtéren Burta. Mihez kezd? Kihez fordul? Megnyugtatta magát, vissza is érvényes a jegye. Sétál egyet a városban, megnézi a tengert, aztán indul Pestre, ő mindenképpen csak nyerhet ezzel az úttal. Elővette a levelet, nincs-e címe a feladónak a borítékon. Nem volt. Viszont szöveget ütött a fejében: honnan tudta meg Burta az ő címét? Akkor, amikor megjelent nála, honnan szerezte meg a címét? Telefonja nincsen, tehát a telefonkönyvből nem olvashatta ki. A lakásnyilvántartó? Este? Valaki megmondta neki, talán egy közös ismerős.

- Majd megkérdezem...

Burta várta a repülőtéren. Összelelkeztek.

- Nem rókáztad össze magad? - röhögött Burta. Elegáns világoskék öltönyt viselt, ezüstösen csillogó nyakkendővel. De az arcáról folyt a víz. Nagy meleg volt.

Az autó szaladt Split felé. Kaszás mosolyogva gondolt arra, amit eltervezett: sétál a városban. Vajon hogyan jutott volna be? A tengert viszont nagyon szépnek találta. Elbűvölve nézte a nagy kékséget, a fehér szélű hullámokat, a gyémántcsillogást.

- Nem hittem, hogy valaha is látni fogom a tengert - mondta.

- Hát akkor, nézd!

Ezt rosszkor mondta Burta, mert az út éppen elfordult a tenger mellől, felkapaszkodott egy dombra, onnan viszont a várost lehetett látni.

- Hogyan jutott eszedbe, hogy engem idehívj? - kérdezte Kaszás, hangjából csupa hála áradt.

- Viszonzom a vendéglátást... Meg... Na, majd ezt megbeszéljük. - Később hozzátette. - Mondtam neked Pesten, hogy a hónod alá nyúlok. Barátok vagyunk, nem?

Áthajtottak a városon, az egyik üdülőtelepen álltak meg. Burta bement a recepcióba, néhány perc múltán már közölte, minden rendben.

- Itt kapsz reggelit, ebédet, vacsorát... Fürödj, napozz! Két hétig tied a szoba... Én majd megkereslek, de lehet, hogy csak a jövő héten. Addig is mulass jól!

- De hát... Mivel érdemeltem ezt ki? - kérdezte kicsit butácska arccal Kaszás.

- Nagy marha vagy te! - mondta Burta. - Miért kell ezt kiérdemelni? Meghívtalak, vendégem vagy, és kész! Csinálj egy csomó képet. Itt aztán vannak jó csajok! Szervusz, öreg, sietek!

Kaszás úgy állt a szálloda ajtaja előtt, mintha csoda történt volna vele. Burta nagy kanyart tett az autójával, csikorogva fékezett Kaszás előtt.

- Gyere ide egy pillanatra - hajolt ki az ablakon. Kaszás hozzálépett.

- A francba, ezt meg majd elfelejtettem... Tessék, ez a tied. Szervusz!

A borítékban pénz volt. Nyugati márka.

Kaszás hosszan üldögélt a szobában. Nem kellett sokat töprengenie, hogy rádöbbenjen: Burta akar tőle valamit. S azt is hozzádünnyögte: valami disznóságot. Igen, valami disznóságot, mert ilyen nyaralós, önzetlen barátság nincsen a világban...

Néhány napig nagyon kínosan érezte magát, aztán kezdte megszokni a gyöngyéletet. De amikor elkérte a portán a kulcsát, kicsit mindig szorongott: van-e üzenet Burtától. Nem volt. De három nappal a hazautazása előtt, mégis kapott egy cetlit. Menjen Diocletianus palotájának alagsorába, a régi római vízvezetékhez. Ott várja Burta.

Először arra gondolt, nem megy el. Minek elrontani azt, ami eddig olyan szépnek sikerült itt a tengerparton? Kiszökik majd a repülőtérré, aztán kész. Űthetik bottal a nyomát. Később azonban úgy döntött, elmegy. Nagy disznóság lenne tőle, ha nem búcsúzna el Burtától. És még valami: hátha megalapozhatja a szerencséjét? Lehet, hogy valami megbízottra, képviselőre van szüksége Burtának a pesti üzlethez. S ha így lenne, akkor... Az esélyt az életben meg kell ragadni! De később újra változott a véleménye. Nem akar ő semmi disznóságba belekeveredni... Nem megy el. Ám, ahogyan másnap közeledett az idő, szinte akaratlanul is öltözni kezdett...

Kaszás nem tudta, hogy a palotának "szuterénja" is van. Sétált már az elmúlt napokban többször is a bástyaszerű falak tövében, a pálmafák alatt, nézelődött a piaci sokaságban, sőt egyszer azt is megengedte magának, hogy a bazilika előtti udvaron egy fehér székbe telepedve sört igyon. De a palota alagsorában nem járt. Őt a napfény, a hatalmas leanderek, a barnára sült pálmák, a fröcskölő tenger, a fényes, sima kövű sikátorok kielégítették. Sétáira magával vitte a rajztömbjét, néha felvázolt rá egy-egy házat vagy hajócskát, de ezzel sem sokat törődött. Leült a tenger partján egy fehérre mázolt padra, s órákig bámulta a hajlongó, integető, csupasz vitorlarudakat. Ez a látvány valósággal megbabonázta. Néha még a vacsoráról is megfeledkezett, s mire eszmélt, már nem érhetett el időben az üdülőtelepre. Álmában is többször látta az ingó rudakat, velük ringott, mint gyerekkorában a hintán. Ilyenkor mosolyogva ébredt, akarva-akaratlan kicsit imbolyogva járt, úgy lóbálta felsőtestét, mint a lassú szél a

zászlót. S elégedetten mormolta magában.

- Ezek az árbocok... Ezek az árbocok...

Csak azóta, amióta az üzenetet megkapta, változott feketére a világ. A bizonytalanság miatt. Mi az ellentételezése ennek a szépséges két hétnek? Szinte jelképnek is érezte, hogy sötétben, valahol a föld alatt találkoznak Burtával.

- Leszálok a pokolba, mint Dante...

S amikor Burta megragadta a karját, egy pillanatra át is suhant az agyán: ahá, az alvilági hajós!

- Jöjjön, bemutatom a többi úrnak - tessékelte előre Nicky.

A két férfi mormogott valami nevet, egyiket sem értette Kaszás, de a kézfogása mindegyiknek igen erős volt. S mosolyogtak. Árnyak, sötét foltok settenkedtek az arcukon, mintha akarattal varázsolták volna oda, hogy ne lehessen felismerni őket. A harmadik férfi, aki félig ült, félig feküdt a vízvezeték lábánál, nem mozdult. Keze a földre csüngött, feje hátrabicsaklott. Kaszás neki is mondta a nevét.

Bemutatkozott egy halottnak.

Vagy csak ő hitte azt, hogy halott?! Elhúzódott tőle, s bár nem akarta, de a tekintete mindig visszatért a mozdulatlan férfi arcára. S lassan reszketni kezdett, mintha a hideg rázná.

Nicky észrevette Kaszás borzongását.

- Húzzátok messzebb - parancsolta a társainak. - Valahová, a sötétbe. Gusztustalan látvány...

Kaszás várta, hogy néhány szóval megmagyarázzák, mi történt, de Nicky úgy, viselkedett, mintha semmi baj nem lenne. Udvariasan, mosolygósan beszélt, egy pillantásra sem méltatta a fekvő férfit, akit lábánál fogva vonzoltak az egyik távolabbi sarokba.

- Jól nyaral? - kérdezte Nicky, s lassú mozdulatokkal felhajtotta fekete inge ujját. - Nagyon reméljük, jól érezte magát...

- Igen... - válaszolta halkán Kaszás.

- Nagyon szép hely - folytatta Nicky. - Volt már fenn a mester villájában?

Kaszás tudta, hogy Mestrovic domboldali házáról van szó.

- Igen.

- És? Tetszett?

- Persze...

Valóban tetszett Kaszásnak a nagy szobrász villája, a sok szobor, bár nem tanulmányozta őket tüzetesen, csak átszaladt a termeken. A kertben ugyanis kinézett magának egy padot, ahonnan a tengerre és a városra is ráláthatott, s az vonzotta, félt, hogy valaki elfoglalja, még mielőtt ő rátelepedhetne. Meg is fogalmazta magában: a tenger szebb, mint ezek a szobrok, örült, amikor leülhetett a padra, zsebkezdőből kis fejtörőt kötött, ahogyan otthon látta a nagyapjától, ha erősen sütött a nap, kinyújtotta a lábát az apró kavicsal teleszórt útra, s szinte mozdulatlanul maradt talán három óra hosszat is. A kertész, aki hosszan kígyózó gumicsövet húzott maga után, meg is kérdezte tőle.

- Rosszul van?

Kaszás a fejével intett nemet, mérges volt, hogy megzavarták álmodozásában. Mert éppen a tengeren siklott abban a kis vitorlásban, amely lassan tűnt el a csendesen haldokló délutáni párában.

- Én is többször jártam már a villában - mondta Nicky. - Nagyon érdekes riasztóberendezések

vannak - tette hozzá. - Nagyon érdekesek... Csak azt nem tudom, minek... Ki a fene lopna el ilyen nagy szobrokat?

A két férfi, aki a harmadikat húzta a sötétbe, visszajött. Megálltak Nicky mellett, két oldalt, mint a testőrök.

- Mikor utazik Budapestre?

Ez még mindig udvariassági kérdés, állapította meg Kaszás.

- Holnap...

- Repülővel?

- Igen.

- Kaszás úr nem hozta magával az autóját? - folytatta a kérdezősködést Nicky.

- Nincsen...

- Nincsen?

- Nincs.

- Nem baj - mondta elnézően Nicky. - Szeretne egyet?

- Hát...

- Nem értem - fordult Nicky Burtához -, ilyen nagy festőnek nálatok még autója sincs?

- A tehetség - magyarázta Burta - nem mindig nyeri el a maga autóját... Igaz, barátom?! - Nevetve ütögette Kaszás hátát, mintha szögeket verne bele.

Látogatók léptek a terembe. Nicky megfordult, és egyetlen pillantást vetett a sarokba ültetett férfira. Intett az egyik testőrfélének. Az lassan odasétált, és leült a férfi mellé, ugyanúgy, ahogyan őt a falnak támasztották. Kaszásnak valóban az volt a benyomása, mintha két barát pihengetne a sok járástól fáradtan a hűvös kazamatában. Az idegenvezető a csatornamaradványhoz hívta a csoportját, olaszul beszélt, de alig töltöttek néhány percet a teremben, már mentek tovább.

Nicky nem zavartatta magát. Hangosan, angolul tovább dicsérte az autóját, a BMW-jét, sohasem cserélné ki, mondta, ha nem lenne tekintettel a szomszédaira.

- Elvész az ember hitele, ha régi autóval jár... - Aztán szinte a legcsekélyebb hangsúlyváltás nélkül folytatta. - Szeretnék öntől néhány festményt rendelni. Lehetséges?

Kaszás elég bután visszakérdezte.

- Festményt?

Nicky elmosolyodott.

- Miért? Mást is árul?

Kaszás zavartan hebegett, mert sok mindenre gondolt, ilyen meg olyan üzletekre, de hogy csak képeket akar vásárolni ez az úr, arra nem.

Burta segítette ki.

- Elmondtam, hogy milyen szép képeket festesz... Vagy nem?

- Hát... Megveszik...

A férfi, aki a sarokban ült, feltápászkodott, leütögette a piszkot a nadrágjáról, lassú léptekkel visszajött, s Kaszás mögé állt. Mintha valamire készülne.

- És milyen képre gondolt, uram? - kérdezte halkán Kaszás.

- Ezt majd megbeszéljük... Most csak az üzleti részt, jó?

- Ahogyan akarja...

- Tehát... Burta úr majd felkeresi... Visz némi pénzt, és viszi a megbízást. Azt javasolom, hallgasson mindig a barátjára. Nem fogja megbánni. Megegyeztünk?

Kaszás agyán átsuhant, hogy tulajdonképpen semmit sem tud, legfeljebb abban egyezhettek meg, hogy vásárolnak tőle képeket. És ezért kellett neki idejönni? Ide, a hűvös, sötét alagsorba? Ezt megmondhatták volna neki a tenger partján, vagy akár Budapesten is. Újból elhatalmasodott rajta az érzés: bajba kerül... De halkán motyogta.

- Igen...

- Tehát megegyeztünk? - kérdezte ismét nyomatékosan Nieky.

- Meg... Megegyeztünk, uram...

- Akkor jó utat, jó munkát, sok szerencsét!

Kezet fogtak, Nicky és kísérete gyors léptekkel elhagyta a termet.

Kaszás kövé dermedten bámult utánuk. Aztán lassan a sarokban ülő ember felé fordult. Kiáltani szeretett volna meglepetésében.

2.

A fekete autó a kórház elé siklott. Néhány másodpercig állt, aztán éles motorsikoltással hátra indult. Messzebb a bejáratától, egy nagylombú fa mögött újra megállt, mozdulatlanságba meredt, mintha már napok óta azon a helyen várakozna.

Később egy másik autó is érkezett. Sötétkék Mercedes. Egy galambszürke ruhás, magas férfi és egy testesebb nő szállt ki belőle. Felsiettek a lépcsőn, s eltűntek a bejáraton,

A fekete autó ajtaja kinyílt.

Ausztriának ezen a vidékén könnyen elviselhető a nyár. A hegyekből hűvöske szél szalad le a házak közé, lengeti, himbálja a nyitott ablakok függönyeit, a fák fakózöld leveleit, a nők bőségesen redőző szoknyáit. Nincsen hőség. Estére pedig a sötétséggel didergős hideg is ereszkedik a városra, s ilyenkor a lovakra is ráterítik a nehéz pokrócot. Mert ez olyan vidék, ahol még lovak állnak az istállókban, s ha nem is szántanak-vetnek velük, de álmos baktatással vonszolják a szekeret, vagy az idegenek hintóját. Kis városka az Alpok lábánál, egy kacskaringós völgyben, talán egyetlen hosszú utca az egész. Kórháza azonban híressé vált az egész országban. Az előkelő emberek, ha tehetik, idehozzák rokonaikat, amolyan Varázshegy-féle, szanatórium is, kórház is. Főképpen nőgyógyászaikat kedvelik, mosolygós arcú, kedves modorú orvosok, s mind legalább ötvenéves. Úgy gondolják, ez ad biztonságot a nőknek és nyugalmat a férjeiknek. A városka fölött vár örökdió, magas szürke tornya, kirívó ellentéte a mozgalmas, sokszínű tájnak. De a rege szerint, amíg a vár tornya állja a viharokat, a havas, csapkodó szelet, s rezdületlenül mered a nagy semmibe, nem érheti baj sem a vöröscserepes házak lakóit, sem a

kórház betegeit. A vár rég halott úrnője, minden éjfélkor felmászik a torony tetejére, felöltözik a hold sugaraiba, kitárja karját a városka fölé, s olyan csodasugarat bocsát ki, amely oltalmazza a következő huszonnégy órára a vidéket. A toronyban nemrégiben szállodát akartak berendezni, de olyan tisztán lehetett hallani a falakból áradó sírást, nyöszörgést, hogy el kellett vetni a tervet. A város őslakói cinkosán mosolyogtak egymásra: ők tudták, hogy az úrnő nem engedi...

És még valami: az hírlík az egész országban, aki ennek a városkának kórházában születik, abból nagy ember lesz. Példákat is mondanak erre, van Nobel-díjasuk, püspökük, sőt - isten bocsássa meg - az állami ítéletvégrehajtó is itt született. Amikor az anyának először adják a kezébe az ápolónővérek a csecsemőt, nem is a nevét mondják, hanem ezt: íme, anyuka, a kis reménysugarunk... Ebben a kórházban születni rangot jelent. És azt, hogy a szülők gazdagok. Nem kelt tehát feltűnést, ha egy elegáns úr száll ki a kórház bejárata előtt a szépséges autójából. És az sem, hogy mögötte egy másik, szerényebb kocsi áll. Írhatnánk azt is, így van rendjén.

A fekete autóból óvatosan kikászálódott egy férfi, fényképezőgépét maga elé tartotta, mintha azt szeretné megmenteni minden rossztól. A másik autóhoz sétált, s gyors egymásutánban felvételeket készített róla. Azt hihetné az ember, hogy fotóriporter. Amikor - talán egy óra múltán - újból megjelent az elegáns férfi a kórház ajtajában, s karját támaszul nyújtva, segített le egy óvatosan lépkedő nőt, aztán azt, amelyikkel együtt érkezett, de akinek a karjában már egy fehér, csipkés pólyába csavart csecsemő aludt. A fényképész újra kattintgatni kezdte a gépét. A férfi intett neki, hogy tűnjön el, de ez a fotóst nem zavarta. Az utolsó felvétel akkor készült, amikor a Mercedes elindult. A fényképész aztán a saját kocsijához szaladt, lehuppant az ülésre, mondott valamit a társának, s ők is indultak ki a városból, a néma hegyek közé, a sötétkék Mercedes után. Követték a kanyargós utakon, a fényök sorfala között, az autópályáig, s onnan egészen Bécsbe. De a fővároson is keresztülhajtottak, s a Duna túlsó oldalán, egy szép villasor egyik háza előtt álltak meg. A fotós ezt mondta a társának.

- Mégis hazahozták...

- Nem olyan nagy baj - válaszolt a másik.

- Nem, csak... Nekünk jobb lett volna a nyaraló... Állj valahová félre, telefonálok a Profétának.

- Jó - bólogatott a volán mögött ülő, keskeny bajuszú, fekete szemű férfi. - De ne felejtsd el, hogy a jó turista...

- Mit akarsz a jó turistával?

Az autó lassan elindult.

- Ismered a mondást, nem?

- Melyiket?

- Hát, hogy a jó turista a hegyet alulról, a templomot kívülről, de a kocsmát belülről nézi meg... Ezt csak azért mondom, mert éhes is vagyok, meg... Jobb, ha az italról nem is beszélünk...

A fotós nevetett.

- Jó, keress egy megfelelő helyet... Nekem is kiszáradt a torkom. És - tette hozzá - ezek egyhamar nem mozdulnak ki...

- Nagyszerű... Telefonálj...Itt egy fülke.

Az autó megállt, a fotós férfi kiszállt, fényképezőgépét azonban magával vitte. A társa nem hallotta, hogy mit beszél. Kicsit meglepődött, amikor a férfi visszaült az autóba, s komor hangon mondta.

- A villához.

- A villához? Vissza?

- Igen. Majd küldenek váltást, de addig...

Az autó vezetője káromkodásfélét sziszegett, de azonnal indított. Lassan elgördültek a villa előtt, az egyik keresztutcában megfordultak, s indultak vissza.

- Hova álljak?

Nehéz volt a helyet kiválasztani, mert a házak gondosan, rendben tartott kertjei egymást érték, s bárhol állt volna is meg az autó, a kerítések előtt, az ott lakók joggal hihették volna, hogy hozzájuk érkezett valaki.

- Feltűnés nélkül - mormogta a fotós, s közben tanácstalanul nézegette az utcát -, könnyű azt mondani, feltűnés nélkül...

- Újra megforduljak?

A fotós a fejét rázta.

- Ne... Hanem állj meg itt! Most!

- Itt? - kérdezett csodálkozva a gépkocsi vezetője. - Itt nincsen semmi! Semmi, ami takarna.

- Máshol sincs. De ebben a házban minden redőnyt leeresztették... Lehet, hogy nyaralnak...

- Valóban. Igazad van, - Az autó megállt, a motor elhallgatott. - És itt maradunk?

A fotós férfi bólintott.

- Itt.

- Így háttal?

- Így. - Aztán hozzátette, bár nem sok meggyőződéssel. - Ez a helyzet az álca... Nem a legkényelmesebb ugyan...

Úgy helyezkedett, hogy az autó hátsó üvegén kiláthasson.

- Kitörök az ember dereka meg a nyaka, de ha más nincsen...

- Nekem jó... Legalább egy kólát hoztam volna...

A fotós nem szólt, alig tenyérnyi magnetofont vett elő, belekrárogott, intett a társának, hogy hallgasson, s halkán beszélni kezdett.

- Augusztus nyolcadika... Most tizenöt óra huszonkét perc... A Stöcklgassén állunk, a negyvenkettes ház előtt... A gépkocsi vezetője Silz, és aki beszél, Rosenbach... Reggel óta követjük a kocsit. Minden a szokásos módon zajlott. A férfi vezet, mellette ült a felesége. A hátsó ülésen a dada, a gyerekekkel. A fényképeket megcsináltam. A férfi ugyan tiltakozott, de hihette, hogy ez a mesterségem. Más fotós nem volt. Az úton a feleség többször is visszafordult a gyerekekhez, hátranyúlva igazgatott valamit. A dada kövérkés alkat, elég jól öltözött, a karján, a nyakában is arany. Ahogyan én meg tudom ítélni, valamilyen szakmabeli, mert nagy biztonsággal fogta a pólyát, amíg az autóhoz értek, félkézzel kétszer belenyúlt a táskájába, azt nem tudom, mit kereshetett, de a gyerek meg sem billent a karján. Az autó hátsó ajtaját is ő nyitotta ki, bár a férfi igyekezett, hogy odaérjen. A villába autóval hajtottak be, távirányítású kapu van. A garázsból be lehet jutni a házba, mert nem láttam senkit megjelenni újra az udvaron. A kerítés alacsony, át lehet lépni. Egy betonút vezet a garázshoz, ez cirka húsz méter hosszú. A gyalogosút kavicsos, a kapunál azonnal elválik az autóúttól, a füves részen át egyenesen megy a ház főbejárataig. Az épület kétszintes, a felső ablakok az utcára nyílnak, összesen hat. Alul két hosszú ablak van, a kapu két oldalán. Mind a kettő rácsos. A kert folytatódik a ház hátánál. Az utcáról csak az látszik, hogy valami

teraszféle is lehet, mert egy korlát sarka tűnik elő a hajladozó bokrok mögül. Egyelőre minden csendes. Ennyit tudunk megállapítani. Vége.

A gépkocsi vezetője, vagyis Silz vállas, bozontos hajú, barna bőrű férfi, kényelmesen hátradőlt az ülésen.

- Ébressz fel, ha van valami... Ebben a rohadt hőségben elszáll az ember ereje... legalább a zakómat levehetném...

- Maradj nyugton...

- Én maradok - mondta lemondóan -, de ha arra gondolok, hogy a barátaink kondicionált szobában iszogatják a citromos Martinit, elhíheded, nem sok kedvem van itt megfőni...

- Én nem szeretem a Martinit.

Silz nem válaszolt. Behunyta a szemét, úgy tett, mintha aludna.

A fotós, Rosenbach eltette a magnót, a hátsó ülésre dobta a fényképezőgépet is. Nem fordult meg, nézte a villát. Rezdületlen arccal, meredten.

Silz fészkelődött az ülésen.

- Nyom ez a vacak - a zakója alá nyúlt, valamit igazgatott, hol jobbra fordult, hol balra. - Látsz valamit? - kérdezte.

- Azt, hogy piszkos az autód hátsó üvege...

- Nem volt időm mosatni, húszan is álltak a műhely előtt. Remélem, nem képezed, hogy már ezt is én fogom csinálni? - Később száraz hangon hozzátette: - Én épp olyan munkatárs vagyok, mint te...

Rosenbach az órájára nézett. Még reggel vett a macskáinak egy csomó csirkenyakat, bedobta az autó csomagtartójába. Arra gondolt, hogy a nagy melegben már biztosan szaglanak. Jönnek majd a macskák este, körbeülik a kis udvaron levő etetőt, s nem kaphatnak semmit. Pedig ott szokta előttük egy kis bárdal darabolni a nyakakat, s külön dob mindegyik macskának. Azok már annyira jól neveltek, hogy nem nyúlnak ahhoz a húshoz, amelyik nem eléjük esik.

- Megbűdösödik - mondta hangosan.

Silz összevonta a szemöldökét.

- Mi a bűdös?

- A hús!... A csomagtartóban.

- Ja. Az lehet.

Rosenbach komoran nézegette a villasort.

- Ide kellene költözni, mi?

Silz nem válaszolt. Újra behunyta a szemét, s úgy tett, mintha aludna. A fotós a fényképezőgépet piszkálgatta. A szeme elé emelte a keresőt, s azon át leste, mozdul-e valahol, valami. Hosszabb csend után Silz szólalt meg.

- És ha nem váltanak le? Már az is helytelen volt, hogy mi kísértük őket egész úton... Ha van egy kis esze a pasasnak, észrevett bennünket... Tulajdonképpen mi a bűne?

Rosenbach valamikor rendőr volt, de titokban aktfotókat készített egy pornólapnak, s amikor erre fény derült, eltanácsolták a testületből. Néhány évig magándetektíveskedett, de megélhetési gondjai keletkeztek, s akkor egyik barátja ezt az új helyet ajánlotta. Itt ugyan jó fizetést kapott, de nagyobb volt

a fegyelem és a szigor, mint a rendőrségen. De a fényképezést nem tiltották, sőt többnyire olyan feladatot kapott, ahol gyakorolhatta szenvedélyét.

- Bűne? Egyáltalán bűnös? Honnan veszed, hogy bűne van?

Silz a másik oldalára fordult.

- Komédiázz az öreganyádnak - mondta csendesen. - Egyébként pedig, én tőlem lehet a római pápa is... Lassan kikészíti az embert ez a rohadt meleg...

A beszélgetés újra elakadt. Rosenbach letette a fényképezőgépét, s azzal szórakozott, hogy az ajtó automata ablakának kapcsológombját nyomogatta. Az üveg halk mordulással szaladt le, fel. Silz félszemmel nézte, de nem szólt.

Egy autó kanyarodott az utcába. Piros Yetta volt. Lassan jött, mintha minden pillanatban meg akarna állni. Egy nő vezette. Amikor a várakozó autó mellé ért, a nő az ablakhoz emelte a revolverét, célzott és lőtt. Négyszer.

3.

Bana Dénes ezredest, az elhárítás parancsnokát felpaprikázta az eset. Már két nappal ezelőtt bejelentkezett a miniszterhez, meg is állapodtak a találkozás időpontjában, s most, amikor indulni akart, szólt a miniszter titkára: elnézést, de... Új időpont... Az ezredes egyenruhába öltözött, kitüntetéseit is felrakta, úgy gondolta, bejelentésének tartalmához ez felel meg. A nyugdíjazását kérte volna. Elfáradt. Négy évvel szolgált tovább, ennyi elég volt. Szerencsére nevelt olyan tisztet, aki azonnal a helyére léphet. Beleznay Gábor. Nyugodtan rábízhatja ezt a sok kellemetlenséggel és nagy felelősséggel járó hivatalt, ő meg majd kertészkedik, ápolja a feleségét, aki már jó ideje kedélybeteg, nagyon egyedül érzi magát, amióta meghalt az anyja.

- Egész nap nincsen kívül szót váltanom - mondogatja, amikor néha többnapos távollét után, Bana kimerültén a sok munkától, hazaér.

Az ezredes titkárnője már nem meri bekapcsolni főnökéhez a felesége hívásait, hisz naponta hatszor-hétszer is jelentkezik ilyen-olyan mondvacsinált ügyekkel. Bana idegesen válaszolgat, s ami eddig még nem fordult elő, mostanában egy-egy telefon után a beosztottjaival is kiabál. Egy ilyen, hozzá méltatlan csetepaté után jelentette ki, helyettesének és barátjának, Pintér alezredesnek.

- Látod... Nyugdíjba megyek... S nem tart vissza ettől az atyáuristen sem!

Pintér próbálta nyugtatgatni.

- Nem kell ebből olyan nagy problémát csinálni... Más parancsnok végigüvöltötte az egész életét... Egyébként sem árt, ha a fiúk érzik...

- Mit éreznek? Azt, hogy idegszanatóriumban a helyem?! Vagy hogy úgy nézzenek rám, kiabálj csak, tudjuk mi...

- Ugyan! Miket találsz ki - csóválta a fejét az alezredes.

- Meg ne haragudj érte, de túlságosan sötéten látod a dolgot... Én azt tanácsolnám...

- Na, mit tanácsolnál? Ne folytasd, tudom, mit akarsz mondani! Menjek el szabadságra... Nem, ezzel nem oldanék meg semmit.

Pintér széket húzott maga alá, leült Bana íróasztala elé.

- Legalább próbáld meg. Évek óta nem voltál szabadságon. Csoda, ha ideges vagy?

Bana a fejét rázta.

- Nem, Béla, nem... Nem tudsz rábeszélni. Már döntöttem. Nyugdíjba megyek.

Pintér hosszan nézte a főnökét. Valamikor együtt kezdték még az ifjúsági mozgalomban, aztán a sok iskola, kiképzés, nyelvtanulás, a különféle beosztások, és amikor Bánát ide kinevezték, azt kérte, Pintér legyen a helyettese. Húsz éve? Vagy tizenöt?

- Ha te nyugdíjba mégy - kezdte kicsit vontatottan az alezrederes -, akkor én is.

- Na persze! - csattant fel Bana. - Persze! Megsértődött a fiatalúr! Mert... - Elhallgatott, észrevette, hogy Pintér mosolyog. - Mit röhögsz?

- Azon mosolygok, hogy vártam... Komolyan vártam már, hogy ezt szóba hozod. Biztosítalak, nem sértődtem meg. Ha nem emlékeznél, én javasoltam, hogy Beleznay legyen majd az utódod. Valamikor. Nem ma, s nem holnap. Ne hamarkodj el semmit, Dénes!

Bana az ablakhoz sétált, de ki sem nézett rajta, visszatért az íróasztalához.

- Nem érdemes vitatkoznunk, Béla. Elhatároztam, elmegyek nyugdíjba. Sokszor már az is kétségessé vált számomra, hogy még mindig jól vezetem-e ezt a részleget. Nem kellene egy fiatalabb? Nemcsak azért akarom letenni a lantot, mert ideges vagyok, mert a feleségem mániája, hogy nincsen senkije, hanem egyszerűen nagyon régóta csinálom. Most még becsülettel tudok mindenki szemébe nézni, de holnap esetleg valamit rosszul mérek fel, rossz parancsot adok... Egy kicsit elbizonytalanodtam... Új ember kell. Érted?

Pintér cigarettára gyújtott, s a mennyezet felé fújta a füstöt. Halkan mondta.

- Értem... Csak azt nem, hogy ..

- Mit?

- Hát azt, hogy én értem meg az indokaidat, de te nem akarsz az enyémet, holott azok ugyanazok... Mármint a lényege... Annyiban más, hogy nekem nincsen feleségem.

- Nősülj meg, ha hiányolod - nevetett Bana.

- Nevethetsz - mondta kicsit kesernyésen Pintér. - Te mégsem maradsz egyedül, de én... Mint az ujjam...

- Hülyeség. Egyébként az ujjad sincs egyedül. Öten vannak, nem? És két dologról igaz baráti szívvvel szeretnék biztosítani. Az egyik, hogy neked nem muszáj a példámat követni, maradhatnál, jó is lenne, mert Gábornak is kellene valaki okos, tapasztalt tanácsadó... A másik pedig az, hogy... - Bana Pintérhez lépett, a vállára tette a kezét. - Azt hiszed, hogy én elhagynálak? Eddig is együtt voltunk... Miért ne jöhetnél fel hozzánk, amikor kedved tartja, mi?

Pintér bólintott. Felnyúlt és megszorította barátja kezét. Kis ideig hallgattak. Bana visszaült az íróasztalához.

- Holnap fogad a miniszter... Itt a nyugdíjazást kérő papírom. Tessék - nyújtotta Pintér felé. Az alezrederes elvette, s beleolvasott.

- Legalább látom, hogyan kell egy ilyen iratot megfogalmazni... Mert én sem maradok... Tanácsadás ide, tanácsadás oda... Megyek veled. És kérlek, ha a miniszter kérdez rólam, akkor ezt mondd is meg. Jó?

De hát a miniszter telefonáltatott, majd egy későbbi időpontban fogadhatja, a miniszterelnök rendelte

magához.

- Ilyen az én szerencsém - mormogta az ezredes. Szólt a titkárnőjének, hogy hívja be Pintért. Amikor az alezredes belépett, Bana már a kitüntetéseit szedegette le a zubbonyáról. - Maradunk - mondta Pintérnek. - Még néhány napig maradunk...

- Történt valami?

- Az a baj, hogy semmi... A főnök lemondta a találkát.

- Látnod, a sors sem akarja. . - Mióta vagy te fatalista?

- Itt, Dénes, ebben a beosztásban mi a fene lehetne az ember?

Bana legyintett. íróasztala fiókjába zárta a kitüntetésekét, s levette a zubbonyát.

- Haza kellene mennem átöltözni...

- Senki sem gátol.

- Te csak azt hiszed... Ildikó nem engedne vissza... Én meg kiabálnék... Összevesznénk... Azt meg nem akarom.

- Te tudod.

Bana kiszólt a kis készüléken, hogy hozzák be a postát. A titkárnője fejcsóválva nézte a székre dobott zubbonyt - s amikor letette az íróasztalra a három hatalmas mappát -, a szekrényhez lépett, vállfát vett ki belőle, ráterítette az árválkodó kabátot, megigazgatta és beakasztotta a szekrénybe. A két tiszt némán nézte a műveletet, amikor a titkárnő kiment, Bana csendes mosollyal megjegyezte.

- Panaszkodtál, hogy egyedül maradsz... Ez a Teri nem lenne jó?

Pintér nem válaszolt. Nem akarta elárulni, hogy már ő is többször gondolt arra, közeledik ehhez a lányhoz, aki azért nem tudott férjhez menni, mert hosszú évek óta dolgozik olyan beosztásban, amelyben nem rendelkezik saját idejével. A fiúk elpártoltak tőle, mert melyik férj hajlandó azt eltűrni, hogy a felesége azzal a kijelentéssel megy el reggel a meleg ágyból: nem tudja, mikor jön haza... A találkákra sem ért oda, színház és mozijegyek gyűltek a fiókjában, mert hol ezért, hol azért kellett lemondania az előadásokat. Később már nem is próbálkozott. Beletörődött abba, hogy marad férj és család nélkül. Akárcsak Pintér. Az alezredes sem tette meg azt a lépést, ami elindította volna a szorosabb kapcsolatot. Pedig egyszer már virágot is vásárolt. Az épület kapujában azonban meggondolta magát, benyomkodta a csokrot egy utcai szemétyűjtőbe.

- Kiröhögnének, ha meglátnának...

Mindig kedvesen társalgott Terikével, a lány is mosolygott rá, de ennél több nem történt. Valakinek segítenie kellett volna. Talán éppen Banának. Az ezredes felesége, Ildikó régebben többször is próbálkozott megnősíteni Pintért. Vacsorára hívta, s független nőket mutatott be neki, de valamiért mindig kudarcot vallott.

- Bélának Lollobrigida sem lenne jó - mondta végül lemondóan.

Pintér zavartan mosolygott.

- Az igazság az, hogy... Én tulajdonképpen nem is akarok megnősülni.

Bana látta az alezredes kínlását, leintette a feleségét.

- Fejezd már be ezt a házasságközvetítést... Majd hirdet Béla, ha akar... - tette hozzá mosolyogva.

Azt azért nem lehet állítani, hogy Pintér alezredes szűzi zárkózottságban élt. Volt egy híres-hírhedt

nőügye is, ami majdnem kettétörte a pályáját. Igaz, akkor még alig múlt harmincéves. Egy műkedvelő előadás után egy kicsapott színésznő akaszzkodott rá. Sokat ittak, s a nő lakásán találta magát. Hajnalban kopogtattak az ablakon, megjött vidékről a férj... Pintér már nem tudott kijutni a lakásból. A felbőszült férj pedig a feleségének ugrott, s ütni-verní kezdte. Pintér közbeavatkozott, próbálta védeni a nőt, s ebből nagy verekedés támadt. A rendőrség csitította le őket. A volt színésznő, hogy a férje előtt mentse magát, kitalálta, hogy Pintér kényszerítette az ágyba, s ő hiába rúgogtharapott, Pintér erőszakot követett el rajta.

- Igen, igen! Meghívtam egy kávéra, mert azt mondta, tud nekem helyet színháznál, ezt akartuk megbeszélni, de arról, hogy én lefeküdjek veled, szó sem volt... Nem is eszem az ilyen... Az ilyen kopaszodó - kiáltozta a nő.

Végül a férj mentette meg Pintérét. Amikor lenyelte a dühét, szinte sírva, elkeseredetten mondta a rendőrnöknek.

- Mindig kurválkodik... A múlt héten is... Az az átkozott színészség az oka...

- Miért nem válik el? - kérdezte a rendőr. - Nem tettelegességgel kell ezt elintézni!

- Nem tudok nélküle élni...

Amikor ezt az asszony meghallotta, azonnal a férjére támadt,

- Akkor meg ne verekedj! Nem csináltunk semmit! Érted? Belépsz és mindjárt ütsz! Beengedtelek volna, ha van titkolni valóm? Mi? Gondolkozhatnál! Na gyere, mosakodj meg!

Pintér nagy kalandja azonban nem múlt el nyomtalanul. A fegyelmi tárgyalásán nagyon komolyan felmerült, hogy nem való elhárítónak. Aki ilyen könnyen elcsábítható, az nem. Végül mégsem törtek pálcát felette. Az azóta eltelt évek bizonyították: jól tették. Néha egy-egy ilyen eset többet ér száz figyelmeztető prédikációnál. Bizonyos, hogy ez a színésznő is hozzájárult Pintér agglégénységéhez...

Bana látta, hogy az alezredes nem veszi szívesen, ha a titkárnővel példálózgat, nem folytatta, belelapozott az iratokba. Az egyiket kiemelte.

- Nézd. Béla, mit ír nekem a főhadnagy.

Pintér nagyon jól tudta, hogy melyik főhadnagyról lehet szó, mégis megkérdezte.

- Balassa?

- Igen, ő.

- Mit ír? Csak nem akar ő is nyugdíjba menni? - kérdezte nevetve.

Bana mérges pillantást küldött a helyettese felé.

- Nem ártana... Isten bizony, néha azt gondolom, nem ártana. Nyaralni akar ez államköltségen? Tessék, olvasd!

Az alezredes elvette a papírt. Végigolvasta. Aztán a falon függő térképhez lépett. De mielőtt tanulmányozni kezdte volna, visszafordult Bana felé.

- A feljegyzés dátuma... Négy nappal ezelőtti... Hogyan lehetséges, hogy csak most került hozzád?

Bana visszakérte a papírt, ő is rámeredt a dátumra. Kiszólt a titkárnőjének.

- Balassa főhadnagy azonnal jöjjön ide. Az alezredes a térképet nézegette.

- Nem mondom, jó hely... Biztosan nagyon jó nyaralásra is...

Bana nem nézte tovább a többi iratot, félretolta a mappát, maga elé tette a főhadnagy papírját.

Később felállt, az ablakhoz lépett. A Dunára meredt. Egy fával megrakott uszályt küzdött felfelé a folyón egy tolóhajó.

A titkárnő jelentette, hogy Balassa Péter főhadnagy nincsen a helyén. A közvetlen főnöke, Beleznay őrnagy már keresteti. Az ezredes nyugodt hangon mondta.

- Jöjjön Beleznay elvtárs! Hívja akkor őt ide!

Az őrnagy néhány perc múlva már katonásan állt az ajtóban. Engedélyt kért a belépésre.

Bana bosszúsán dörzsölte meg az orrát.

- Hagyja már ezt a... Foglaljon helyet.

- Köszönöm.

Az ezredes is visszaült az íróasztala mögé. Kézbe vette a főhadnagy feljegyzését. Aztán csendesen megkérdezte.

- Hol van ez a... Hol van Hód?

4.

Kaszás még budapesti lakásában is borzongva gondolt vissza a spliti ijedtségére. Éjszakánként többször felriadt, maga előtt látta a sötét sarokból négykézláb feléje mászó borzas hajú, tátott szájú, villogó szemű férfit. Olyan volt, mint egy mesebeli rém, medvejárással, fűjtatva, éppen csak lángot nem lövellt. Kaszás lassan oldódott a görcsből, ami a lábát a római vízvezeték elé cövekelte. De aztán hátrálni kezdett, majd megfordult, s kirohant a teremből. Szaladt egészen a bevezető folyosóig. S amikor meggyőződött arról, hogy a férfi nem üldözi, megállt, rendbe szedte a ruháját, és kisétált a palotából. A kapuból még egyszer visszanézett, aztán kisietett a tengerpartra, de most nem ült le kedvenc árbocainak ringását nézegetni, hanem felszállt egy buszra, amely egészen az üdülőtelepig vitte. A szobájában gyorsan összepakolt, gondosan magára zárta az ajtót, leült az egyik fotelba, s várta a reggelt. Nem mert elaludni. Százszor megkérdezte magától: ki lehet ez a férfi? S miért hagyták vele egyedül? Sok mindenre gondolt, végül minden variációt elvetett. A titok: titok maradt.

Kaszás más vonatkozásban is sokat foglalkozott spliti napjaival. Burtával, Nickyvel. A képekkel, amit majd festenie kell. Ha kell. Mert már elmúlt két hét is a jugoszláviai útja után, s még senki sem jelentkezett. Elfelejtették - gondolta néha, de aztán mindig helyesbített.

Nem... Nem kaphattam ingyen a nyaralást...

Az egyik keddi napon valaki erősen kopogott az ajtaján, mintha meg sem látta volna, hogy csengő is van. Reggel volt. A kopogtatás ébresztette fel Kaszást. Az első gondolata az volt, hogy ez Burta. De miért nem csenget?

- Megyek már! - kiáltott ki a folyosóra, nadrágot húzott, kéthárom mozdulattal megsimította a haját, s kinyitotta az ajtót.

Nem Burta Ferenc volt.

Ez annyira meglepte Kaszást, hogy azonnal visszalépett, behúzta az ajtót, a kulcsot is ráfordította.

- Hé! Hé! - kiáltotta a látogató. - Várjon már!

- Mit akar? - kérdezte ellenséges hangon Kaszás.

- Beszélni szeretnék magával... Egy fontos ügyben.

- Milyen fontos ügyben?

- Ezt majd... Engedjen már be - hangzott kicsit ingerülten a lépcsőházból. - Ne féljen, nem eszem meg!

- Várjon - mondta Kaszás. - Mindjárt... Mindjárt... Csak felöltözöm.

- Rendben - hagyta jóvá az idegen. - De ne sokat szöszmötöljön... Nincsen sok időm.

Kaszás bedugta a pizsamakabátját az előbb hirtelen magára kapott nadrágba, zoknit húzott. Arra gondolt, ha nem is Burta jött személyesen, lehetséges, hogy tőle hozott üzenetet ez a pasas. Beengedi.

Kicsoszogott az előszobába, kinyitotta az ajtót.

- Tessék.

- Jó reggelt - köszönt a látogató, kicsit meghajtott a magát, s mondott valami nevet, amit nem értett Kaszás.

- Tessék befáradni. A szobába. Rendetlenség van, de hát most keltem fel...

- Nem nézek sehová - mondta mosolyogva a férfi. Magas, vállas, hosszúkás arcú, kemény vonású, huncut mosolyú, harminc év körüli fiatalember volt. - Tudom, hogy a művészek szeretnek sokáig aludni...

- Foglaljon helyet...

- Köszönöm - tanácstalanul nézett körül, mind a két fotelen ruhák csüngtek, az egyik szék tele volt papírokkal, a festőállvány előttin pedig tubusok, ecsetek heverték.

Kaszás felmarkolta a ruhákat.

- Talán ide... - Ő is leült a másik fotelba, a ruhákat az ölében tartotta. - Mivel lehetek szolgálatára?

- Kérem szépen, önhöz küldtek engem, mert...

- Nem haragszik, ha megkérdem, ki küldte?

A fiatalember nem válaszolt a kérdésre, mintha nem is hallotta volna, folytatta.

- Nősülök, kérem... És úgy gondoltam, hogy kellene nekem egy festmény, amit... Tetszik érteni... Egy festmény a menyasszonyomról.

- A menyasszonyáról? - kérdezte vissza Kaszás csalódottan. Nem, ezt a fiút nem Burta küldte...

- Igen... Meglepetésnek szánám, az esküvőn adnám oda... Mármint a vacsorán persze...

- És én fessek meg a képet?

- Igen. Ha elvállalja. Persze, nem ingyen gondolom. Meg tetszik mondani az árát... Krisztus koporsóját sem...

Kaszásnak kellett a pénz. Este számolta össze a vagyonát. Hetven forintot talált. És csak egy hét múltán jön a kereskedő a pénzzel. Előleget kellene kérni ettől a fiútól.

- Ne haragudjon - mondta bocsánatkérő hangon -, nem értettem a nevét...

- Azt nehéz is megjegyezni, kérem. Olyan ronda, hogy azt tanácsoltam a menyasszonyomnak, tartsa meg a lánykoriját, mert... Engem úgy neveznek, hogy Pirtsák... Pirtsák János.

- Nem olyan csúnya ez, Pirtsák úr.

- Nem Pirsak, Pirtsák.

- Elnézést. És mikorra kellene ez a kép?

- Az esküvőmre, az pediglen a jövő szombaton lesz.

- Szombaton?

- Tetszik tudni, minden esküvő szombaton van... Így szokás. Vidéken így szokás.

- Persze... - bólogatott Kaszás. - A szombat az jó nap... És mikor láthatom a menyasszonyát?

Pirtsák csodálkozva nézett rá. A hangjában bizonytalanság rezgett.

- Fel kellene hoznom?

- Másképpen nem tudom lefesteni... Látnom kell, nem?

Pirtsák előredőlt a fotelban, zavartan felelt.

- Na, igen... Természetesen... De én úgy gondoltam, fényképről... Csak arcképet kérnék - tette hozzá magyarázatul.

- Azt is lehet - bólogatott Kaszás. - De akkor csak a fényképhez fog hasonlítani, és nem a menyasszonyához.

Pirtsák arcán látszott, hogy ezt nem érti. Kis gondolkodás után mondta.

- Elég az...

- Jó... Itt van a fénykép?

Pirtsák a zsebére tapintott, de mielőtt belenyúlt volna, halkán megkérdezte.

- És... Ez mennyibe fog kerülni?

Kaszás várta a kérdést.

- Olyan - mondta, mint akinek ez mellékes -, olyan háromezer forint körül... Attól függ, hogy milyen vásznat kapok, a festéknek is felment az ára... Csak a végén tudom pontosan megmondani... De háromezer körül lesz... Százzal kevesebb, vagy százzal több...

- Igen, igen, az már nem számít... őszintén szólva, egy kicsit kevesebbre gondoltam... Tetszik tudni, sok ilyenkor a kiadás... De jó, akkor kérem szépen, tessék megfesteni... - Belenyúlt a zsebébe, hogy kihúzza a fényképet, de ebben a pillanatban csengettek. Gyorsan hármat. Mintha morzézta volna, újra hármat.

- Ki a fene ez? - kérdezte saját magától, de hangosan Kaszás. - Bocsánat... - Felállt, s indult az ajtóhoz.

Közben idegesen a levegőbe csapott. Csak egy percet kellett volna várni, s már zsebében lenne az előleg... A fene egye meg, akárki is az!

- Ki az?

- Nyisd ki, majd meglátod!

Kaszásnak összeszorult a torka. Felismerte Burta hangját,

- Szervusz mester, maestro, majsztro, vagy ahogyan tetszik! Összeölelkeztek.

- Azt hitted, mi, hogy már meghaltam!

Burta elegáns nyári öltözetet viselt, csupa kékes-fehérség, mintha most is a tengerpartra készülne. A bőröndjét a küszöbön hagyta, indult a szobába. Az ajtóban megtorpant.

- Nem vagy egyedül? - kérdezte megróvóan, de aztán udvariasan folytatta. - Elnézést... Nem akarok zavarni.

Kaszás lenyúlt a bőröndért, felemelte, s vitte Burta után.

- Egy megrendelőm - mutatott Pirtsákra.

- Ahá, egy mecénás! Mindig tiszteltem azokat, akik a művészetre költöttek. És Kaszás barátom nagy művész!

Pirtsák már állt. Keze még mindig a zsebében volt.

- Csak a menyasszonyomat... De lényegében már...

- Folytassák csak... Én várok a soromra!

Pirtsák elindult az ajtó felé. Nem adta oda a fényképet.

- Visszajövök... Visszajövök...

Kaszás az előszobában megfogta a fiatalember karját.

- Nézze, ha komolyan gondolja, hogy az esküvőre kell, akkor nincsen sok időnk...

- Én komolyan... Nagyon szeretném... De ez a fénykép, ami a zsebemben van, nem színes... Gondolom, az nem lenne jó... Hozok majd egy színeset... Már voltunk fényképésznél, de még nem készült el.

- Ahogyan gondolja - mondta kesernyésen Kaszás.

Az előleg elúszott...

Amikor Pirtsák után bezárta az ajtót, ezzel fordult Burtához.

- Csak egy percet várhattál volna! Elvitte az előlegemet ez a fiú!

Burta nevetett.

- Nem baj! Nagyobb dolgok vannak itt! Kaphatsz tőlem előleget. Mennyi kell?

- Sok - mondta teljes meggyőződéssel a festő. - Őszintén szólva, nincs egy fityingem sem. - Széttárta a karját. - Így állok.

- Pusztán és pucéran - heherészett Burta. - Oszttökmag akad a kezébe...

- Lassan már az sem. Csak a jövő héten kapok pénzt, azért sajnálom ezt a fiút.

Burta levetette a zakóját, elterpeszkedett az egyik fotelban. - Ezek szerint baráti kötelességem is, hogy kiségitselek... Tehát nincsen ellentmondás - hangsúlyozta, mintha Kaszás tiltakozott volna a pénz miatt. - Legyünk is túl ezen... az izén... Tízezer?

Kaszás meglepetten ült le.

- Tessék?

- Kevés? Úgy gondoltam, egyelőre tízezer... Baráti kölcsön is lehet, vagy előleg, dönts el...

- Nem sok ez? - szerénykedett a festő.

- De nagy marha vagy! - csóválta a fejét Burta. - Sok, nem sok, ha pénzt adnak, fogadd el. Ki is

számolom. - ölébe tette a táskáját, lassú, kimért mozdulatokkal kinyitotta a zárat, úgy hajtotta fel a fedelét, a keze mozdulatából követni lehetett. Tessék - tett az asztalra egy köteg százforintost. - Számold meg... S adj róla egy papírt, hogy előlegként... Tudod, nekem is el kell számolnom.

Kaszás megbabonázva nézte a pénzcsumót. Nem nyúlt hozzá.

- Na, tedd el - biztatta Burta. - Tisztességes munkáért, tisztességes pénzt.

- És... Mit kell majd festeni, mert őszintén szólva, én portrét nem nagyon tudok... Ezt a menyasszonyt is csak félve vállaltam el...

- Ne törődj vele!

- A tisztességes munka... Nem szeretnék becsapni.

- Na, ebből a nyavalygásból elég! Itt a forint, kérem a papirost. Megnyugtatlak, több pénzed is lesz. Persze, csak ha kell. Mert, ha nem, nem.

Kaszás egész a a füléig húzta a vállát.

- Te tudod. Köszönöm. Nagyon rendes vagy. - Elvette a pénzt Burta elől. Nem számolta meg. Felállt, s letette a könyvek elé, a szekrény polcára. - Adom a nyugtát. - Papírt keresett és tollat, az asztalhoz vitte, újra leült. - Mit írjak?

- Rendes nyugtát. Hogy tőlem előlegként felvettél... Ahogyan kell... Tízezer forintot... Diktáljam?

- Nem. Tudom én.

- Hát akkor írd, legyünk túl ezen.

- S mikor mondod, hogy mit kell festenem? Mert, gondolom, már a nyaralás is ezért volt...

- Mindenre sor kerül... írad... Van még abból az ízéből, amit konyakként adtál?

Burta a szekrényre mutatott.

- Annyi van, amennyit hagytál.

- Ki a fene emlékszik már. Remélem, nem egy körömnyi. Burta kinyitotta a könyvesszekrényke kis ajtaját. Ott állt a Tokaji párlat. Kihúzta a dugót, s az üvegből ivott.

- Nem is olyan rossz ez - mondta, s újra a szájához emelte az üveget.

Kaszás átadta a papirost, Burta csak rápillantott, s zsebre gyűrte. Újra az üveg után nyúlt, de már üresnek találta, a szekrényen hagyta. Visszaült a fotelba.

- Voltál te már Pécsen? - kérdezte szinte hivatalosnak tűnő hangon.

- Igen... Talán ötször is...

- És?

- Mi és?

- És mit láttál, jó volt-e, beszélj róla egy kicsit. Oda szeretnék leutazni.

- Ahá, értem - bólogatott Kaszás, és kis szünet után megkérdezte. - Mégis, mi érdekelne?

- Semmi - legyintett bosszúsan Burta. - Jársz te múzeumba?

Kaszás nem tudta leplezni a zavarát, furcsának találta a kérdést.

- Hát... Nem is tudom... Néha megyek... Ha valami olyan van... A koronát megnéztem...

Burta felállt, az ablakhoz ment, elhúzta a függönyt.

- Gyere ide... Nézz le, ott egy autó... Látod?

A festő kibámult az ablakon. Az utca túloldalán az az autó állt, amivel Burta várta a spliti repülőtéren.

- Látom.

- Neked hoztam.

Kaszás az első pillanatban fel sem fogta, hogy mit hallott. Gépiesen mondta.

- Köszönöm...

Burta nem ezt várta. Lelkes ovációt, vagy szerény tiltakozást. Nem egy száraz köszönömöt. Mire azonban újra a fotelekhez érték, Kaszás már a homlokát törülgette.

- Komolyan mondtad, hogy nekem hoztad?

- Nevettem közben? - vigyorgott Burta, aki már észlelte, hogy mégis csak következik az általa várt hatás.

- Nem... De teljesen... Ne haragudj, de hogyan fogadhatnék én el egy autót... Még álmomban sem gondoltam,

hogy...

- Ne dadogj, barátocskám! Megmondtam, hogy a hónod alá nyúlok.

- Vezetni sem tudok...

- Megtanulsz.

Kaszás újra az ablakhoz lépdelt. Nem, nem álmodik. Az autó ott áll a járda mellett.

- És szabad ezt nekem itt hagynod? - kérdezte, mert eszébe jutott, hogy többször hallotta már, hogy ilyen vám meg olyan vám.

- Elintézem. Nem szokásunk törvénytelen dolgot csinálni.

- Jó... Szép autó, drága autó - bólogatott a festő, de az is megfogalmazódott benne, eladja, majd eladja. Ha elmegy Burta, meghirdeti. Talán százezret, vagy még többet kap érte. Kifizethetné belőle az adósságát. - Nagyon kellemetlenül érzem magamat - fordult Burtához -, hogy csak így egyszerűen adsz nekem egy autót... De... Ha te megteheted, akkor...

Burta láthatóan élvezettel hallgatta Kaszás nyögését, félmondatait, apáskodva megsimogatta a festő fejét.

- Majd én rendbe teszek.

Kaszás kedveskedni akart valamivel Burtának, az üres üvegre nézett.

- Leszaladok, hozok neked valami italt, jó?

Burta nemet intett. Újra kinyitotta a táskáját, s egy laposüveget vett elő belőle.

- Metaxa - mondta jelentőségteljesen. - Kérsz? Kóstold meg! Ennek a zamatát szeretem a

legjobban... Ha ebből kortyolok, nem krádogok... Pedig csupa fűszer... Nemrégiben fedeztem fel magamnak... Na, igyál!

Kaszás nem akarta visszautasítani, benyúlt a szekrénybe egy pohárért, s Burta elé tartotta. Aztán koccintottak.

- Egészségedre, Feri.

Burta valóban nem krádogott, de fájdalmas grimaszokat vágott, mintha nagyon rosszul esne neki a konyak.

- Érzed a szádban az illatát? - kérdezte.

A festő eddig még nem gondolt arra, hogy szájon keresztül is érezhet illatot, de most meglepődve érzékelte, hogy valóban valami különösen kellemes illat járja át, mint valami belső parfüm.

- Igen... - Nagyon jó - mondta, s arra gondolt: csak gazdagnak kellene lennie valahogyan. Meggazdagodni. Ki tudja, mi van még a világon, amiről ő nem is tud, mert csak azoknak készül, akiknek pénzük van...

Burta visszatette az üveget a táskájába.

- Amíg itt vagyok, addig használom az autót, aztán a tied. Rendben?

- Nagyon - bólintott hálásan Kaszás,

- Akkor most térjünk komoly dolgokra. Ez a műtermed?- mutatott körbe a szobában.

- Ez.

- Máshol égre nyíló ablakok alatt festenek a mesterek, itt még rendes világítás sincs.

Kaszás úgy nézegette a szobáját, mintha most látná először. Belenyugvóan tárta szét a karját.

- Ez van...

Burta a fejét csóválta.

- Itt nem lehet rendes munkát végezni... Kell neked egy műterem... Világos, csendes... Veszünk egyet neked, jó?

- Ne bolondozz... Egyébként ez megfelel, van hely az állványnak meg a festéknek...

Burta legyintett.

- Mi tökéletes, jó munkát várunk... Jártam én már festőknél, s ne haragudj, de ez a szoba... És ha nagy vásznat akarunk? Tízcentis részletekben akarod megfesteni... Veszünk neked valamit...

- Nagy vásznat? - kérdezte Kaszás kissé ijedten.

- Azt. Mert rendelhetünk nagy képet is, nem? Tudsz valahol egy kiadó műtermet?

- Nem - rázta a fejét Kaszás. - Budapesen alig van, és persze mind foglalt...

- Akkor veszünk vidéken... Ezt csak bízd rám... S úgy készülj, hogy elkísérsz Pécsre... Már foglaltam szobát a Hunyorban... Természetesen csak akkor gyere, ha nem esik nehezedre ez a szívesség.

Burta akart még mondani valamit, de élesen felberrent a csengő. Egyszer, aztán újra.

- Vársz valakit? - kérdezte halkán Burta.

- Nem... Dehogy... - tiltakozott a festő, mintha bűnt követne el azzal, ha valakit fogadna a lakásában.

- Ne nyisd ki!

- Ne?

- Ne! - mondta határozottan Burta, aztán enyhébb hangon, magyarázatként hozzátette. - A mi ügyünk most fontosabb minden látogatónál...

Újra csengettek.

Kaszás zavartan nézegette a vendégét.

S megint csengettek. Gyors egymásutánban többször is. Sok rövidet.

- És ha nem megy el? Megnézem, ki az?

Burta visszarántotta a festőt a fotelba. Durván ráförmedt.

- Itt maradsz, ha mondom! Az anyádban ugrálj!

Kaszás megdöbbenve nézte Burtát. Ugyanazt érezte, mint amikor Splitben a karjánál fogva magához rántotta. Azt, hogy valami nem tisztességes dolog készül...

Burta ingerült, vörös arca lassan halványodott. Szeme, füle még az előszoba ajtaját figyelte.

- Maradj nyugton...

Kaszás moccanás nélkül ült a helyén.

A csengő újra felberregett. Kíméletlenül, követelőzően. Hosszan, aztán szaggatottan. Mintha morzézott volna valaki.

- Nem unja meg a disznó - mondta Burta. Mutatóujját a szájára tette, így intett csendet Kaszásnak, főlegesen, mert a festő még szuszogni sem mert.

A délelőtti napsugarak elérték az ablakot, lassan, mintha újabb és újabb lámpákat kapcsoltak volna be, szinte fényárban úszott a szoba. A festőállványon egy keretre feszített vászon kínálta magát, piros és sárga csíkok éktelenkedtek már rajta, mint a készülő kép csontváza. Burta tekintete rátévedt, nézte néhány pillanatig, óvatosan felállt, s mint a jó gazda, az asztalterítővel letakarta a vásznat.

- Megolvad - suttogta.

Kaszás ámulva nézte, sehogyan sem illett ebben a helyzetbe ez a gondosság.

- Köszönöm - motyogta félénken, csodálkozva, Burta visszaült a fotelba és legyintett.

- Szóra sem érdemes...

A csengetés abbamaradt. Burta az ablakhoz osont, intett Kaszásnak, jöjjön oda. Nyitott tenyerével csinált magának napellenzőt, úgy lesett ki a függöny mögül.

- Gyere, nézd meg, ki csengetett. Nem kellett sokáig vámiuk.

Pirtsák sétált át az utca túloldalára, vissza is nézett az ablakra, körbejárta az autót, aztán eltűnt az egyik mellékutcában.

- Ha tudom, be is engedhetted volna - mondta bosszúsan Buria.

- A lány fényképét hozhatta - dörmögte Kaszás.

Amikor visszaültek az asztalhoz, a festő összeszedte a bátorságát s megkérdezte.

- Valami baj van? Burta értetlenül nézett rá.

- Milyen baj?

- Nem tudom... Csak azért kérdeztem, mert...

- Mert nem engedtem, hogy kinyisd az ajtót - vágott közbe Burta. - Persze, hogy nem engedtem... A legfontosabb tárgyalásunkat zavarta volna...

Kaszás nem szólt, de arra gondolt, hogy Burta nem mond igazat, hisz Pirtsák is zavarta volna a beszélgetésüket, őt mégis beengedte volna.

- Én, barátocskám - folytatta Burta - úgy szereztem vagyont, hogy mérlegeltem magamban: ez most a fontos, csak ezzel foglalkozom. Nem engedtem eltéríteni magamat a fő céltől. Érted már?

Kaszás szorgalmasan bólogatott.

- Igen.

Burta nem elégedett meg a helyesléssel. Ivott a Metaxából,

közben Kaszást nézte.

- Tudod - magyarázta újra -, vannak olyan emberek, akik látják, hogy mit kellene elvégezniük, de közben minduntalan belekapnak más munkába, jaj még ezt is megcsinálom, azt is... És tudod, mi a vége? Egyiket sem csinálják rendesen... A nők ilyenek... Főképpen a nők. - Újra ivott, aztán felállt. - Kurva meleg van itt. Hogyan bírod te ezt?

- Muszáj - tárta szét a karját Kaszás.

- Kellene ide egy nagy ventilátor... Mint a trópusokon a szállodai szobák tetején. Megmozgatná a levegőt.

- Kis ventilátorom van, de úgy zakatol, mint egy hogyishíjják... Traktor...

Burta mosolygó arccal, csillogó szemmel, szinte áhítattal mondta.

- Te, Kaszás, igyunk egy korsó sört valahol!

A festő, mintha tisztelegne, a fejéhez emelte a kezét.

- Ez jó gondolat!

- Megisszuk a sört, aztán indulás Pécsre! Készítsd össze a holmidat. Bedobjuk a kocsiba, ide már ne jöjjünk vissza. Majd az autóban megtárgyaljuk a közös ügyünket. Lesz rá idő elég. - Az állványon levő vászonra mutatott. - Ez?

- Még nem tudom...

- Nem tudod, mit akarsz festeni?

- Nem... Vagyis, tegnap meg tudtam... Szívárvány... Lehajol a földre... Aztán...

- Aztán?

- Meggondoltam. Festettem már legalább ötven szívárványt... Ezt kéri a megrendelőm, a vásárban ilyesmiket keresnek... Most azt mondtam magamban: nem festesz újabb szívárványt, találj ki valami mást.

- Pakolj, öregem, ne csak a szád járjon... A kezed is... Sosem érünk Pécsre.

Kaszás a szekrény előtt téblábolt. Mit csomagoljon? Lényegében egy bőröndbe beleférne az egész

ruhatára.

- Hozzál egy rendes ruhát is - állt mellé Burta. - Például ezt! Azt a sötét színű öltönyt emelte ki, amit az első látogatáskor vett fel a piktor, mikor a Kárpátiába mentek.

Kaszás elvette a kezéből, nézegette, aztán belefektette a bőröndbe.

- A vacsora miatt kell - magyarázta Burta. - Ha elmegyünk valahová vacsorázni... Én is hoztam, majd meglátod... Lenn van a kocsiban - mondta, s újra kiemelte Kaszás öltönyt. A festő a tükörből látta, hogy gyors mozdulatokkal végigtapogatja. S ezt csinálta minden ruhadarabbal, ami a bőröndbe került.

Kaszás a táskájába tette a pénzt, amit Burtától kapott, bezárta a bőröndöt, s kis meghajlással mondta.

- Parancsoljon, uram, mehetünk!

Burta is kézbe vette a bőröndjét, s indult az ajtó felé.

- Elzártad a csapokat?

A festő szinte katonás hangon válaszolt.

- Igenis, uram! A csapok elzárva!

- Akkor indulás!

Burta a lépcsőn arról mesélt Kaszásnak, hogy élt még a régi világban egy nagybátyja, aki a háborús rokkant, szélütött öcscsét alkalmazta kocsisnak. S amikor már beszálltak a hintóba, az öccs mindig ugyanúgy kérdezte: Indulhatodik, Ferenc bátyám? S erre mindig ugyanaz a válasz érkezett: Mehessünk!

A történeten mosolyogva léptek az utcára. De Burta hirtelen megtorpant. Kaszást is visszarántotta a lépcsőházba. Burta autója mellett egy rendőr állt.

5.

A piros Yetta a lövések után elviharzott az utcából. Csak Silz sebesült meg, az egyik golyó a vállát érte, a másik a tüdejébe fúródott. Rosenbach gyorsan átült a volán mögé, s mire a lövések dörrenésére a házakból kiszaladhattak volna, már ők is elhagyták a Stöcklgassét.

Rosenbach első gondolata az volt, hogy kórházba viszi a társát, de később megváltoztatta a tervét.

- A központba... A központba...

Az autó sebesen haladt, a fotós csak egyszer-kétszer pillantott Silzre.

- Tartsd magad - mondogatta. - Mindjárt ott leszünk...

Silz nem hallotta a biztatást, feje az autó ajtajához dőlt, egy-egy fordulóban, fékezéskor nagyot koppant. Amikor az egyik útkereszteződésben meg kellett állniuk, Rosenbach a biztonsági övvel az üléshez csatolta. A keze véres lett, a zsebkendőjébe törülgette. Silz szájának szögletében előbukkantak a piros levegőbuborékok.

- Megölte az a nő... Biztos, hogy megölte...

Az úgynevezett központ egy emeletes, viszonylag kis ház volt. Az udvarán autórongsok. Úgy fonták körül több tízméteres sugárban, mint a bástyák a várak épületeit. Csak egyetlen keskeny út vezetett a rongsok között a ház bejáratához. Az ajtó előtt egy ingujjra vetkőzött férfi ült, hatalmas karimájú kalapot

viselt, mellette egy vászonzsák, Rosenbach tudta, hogy az géppisztolyt rejt magában.

- Gyere, Csacsu, segíts! Gyorsan!

Csacsu kínai származású, mosolygós férfi volt. Valójában nem Csacsunak hívták, de mindenki így szólította, mert az igazi nevét nem tudták megjegyezni. - Mi van?

- Ne kérdezzess, hanem gyere!

Rosenbach kiugrott az autóból, kirántotta a másik oldalon az ajtót. Silz kidőlt volna, ha nem tartja a biztonsági öv.

- Karamboloztatok?

- Fogd meg... Vigyázva! Vigyük be...

Lassan lépegettek. A kínai a fejét csóválta. Óvatosan kiemelték Silzet az autóból.

- Ennek kampec...

Bevitték az egyik szobába, lefektették a kanapéra. Silz már olyan fehér volt, mintha nem is élne.

Csacsu visszament az őrhelyére, a ruhája véres lett, az egyik falikútnál mosogatta. Rosenbach felszaladt az emeletre. Kopogtatás nélkül rontott be az egyik szobába.

- Orvos kell, azonnal orvos!

A szobában négyen ültek. Egy idősebb férfi, akit a hosszú fehér szakállá miatt Prófétának neveztek, a faragott íróasztal mögött, hárman, fekete ruhában, kalapjukat az ölükben tartva, vele szemben a fotelokban. Mindnyájan a feldúlt arcú Rosenbach felé fordultak.

- Mi van? - kérdezte hihetetlenül vékony hangon az idős férfi, a Próféta. - Mit komédiázik maga?

Rosenbach nagyot nyelt.

- Orvos kell, uram... Silzet lelőtték... Meghal, ha... De lehet, hogy már meg is halt.

- Mit csináltak Silzcel?

- Lelőtték. Egy nő. Piros autóból...

Az idős férfi nem állt fel, merően nézte Rosenbachot, aki tanácstalanul, zavartan álldogált, s egyre csak azt hajtogatta.

- Meghal... Meghal...

- Hol van most Silz?

- Itt. Ide hoztam, uram. A földszinten fekszik, a hármásban.

- Követte valaki magukat?

Rosenbach a fejét rázta, bár valójában nem tudta volna megmondani, hogy valaki a nyomukba eredt-e. A Próféta megérezte Rosenbach bizonytalanságát.

- Ha idecsődített valakit, lelövöm, érti?

Az egyik fekete ruhás feltápáskodott a fotelból. Szétvetett lábbal állt Rosenbach elé.

- Én pedig... Szétrúgom a pofádat...

- Nem... - dadogta Rosenbach. - Nem... Senki nem követett.

- Jó - hangzott az íróasztal mögül. - Sebastian, menjen, nézze meg Silzet.

A fotelból felállt egy férfi, a kalapját a fejébe nyomta. Az ujjával intett Rosenbachnak, hogy kövesse. Lesietett a lépcsőn. Sebastian nem volt orvos. Annyi tapasztalatot azonban már szerzett a különféle zsoldosháborúkban, hogy egyetlen pillanat alatt megállapítsa.

- Ez a fiú már meghalt.

- Már meghalt?

Sebastian Silzhez lépett, felemelte a kezét, aztán elengedte.

- Semmi - morogta. - Ez kész... Nézd meg te is!

Rosenbach nem akart a halotthoz nyúlni. De Sebastian odapenderítette.

- Ettől már nem kell majrénzi! - Megemelte a kalapját, mintha köszönt volna valakinek. Aztán megfordult, s indult fel a lépcsőn, alig lépett azonban néhány fokot, visszafordult, s leszólt Rosenbachnak.
- Jó lesz, ha sietsz...

Az emeleti szobába maga előtt engedte be Sebastian Rosenbachot.

- Nos?

- Valóban meghalt, uram - mondta Sebastian, a hangja unott volt, mintha nem érdekelné az eset. - Két lövés.

Az íróasztal mögött ülő férfi intett.

- Tessék helyet foglalni... Rosenbach úr, mi történt tulajdonképpen?

Rosenbach is leült, megtörülte a homlokát, lassan összehajította a zsebkendőjét, s visszatette a zsebébe.

- Az utasítás szerint figyeltük a házat... Egyszer csak mellénk kanyarodott egy piros Yetta, s a lehúzott ablakon keresztül ránk lőtt. Silz ült a kormánynál, közelebb a nőhöz, őt érték a lövések... És én... - Kis szünetet tartott, mintha nem döntötte volna még el, hogy folytatja-e a történetet. - Én... Én meg lehúzódtam az ülés elé... Mire viszonzhattam volna a tüzet, a nő már el is tűnt. Tulajdonképpen ennyi.

- Tanú? Látta valaki?

- Nem, uram. Olyan kihalt az az utca, mint...

- Biztos ebben, Rosenbach úr?

- Igen.

Az öszes úr felállt az íróasztal mögül. A széke karfáján lógott a lakkozott, fényes görbebotja, leemelte, s mindkét kezével rátámaszkodott, így állt, szótlanul, néhány percig. Aztán előrebecgett, óvatosan leült az egyik bőrfotelba.

- Tehát most senki nem őrzi a házat... Pedig a terveink... Ki lőhetett magukra? Le tudná ími pontosabban azt a nőt? - fordult Rosenbach felé. - Próbálja meg.

Rosenbach nagyot sóhajtott, s behunyta a szemét. Igyekezett visszaidézni a történeteket. De csak a lobogó szőke haját látta. Piros szalag szorította hátra. Igen, piros szalag.

- Piros szalag volt a hajában... Szőke... És piros szalag... Erre határozottan emlékszem. Másra nem. Nem is láthattam, mert a pisztolyt az arca elé emelte.

- Fiatal, öreg?

- Talán egyik sem... És a kezén kesztyű volt. Piros. Igen, az is piros.

- Netán a ruhája is piros? Rosenbach bólintott.

- Igen... Az is... Határozottan emlékszem... Piros blúz... Próféta felemelte a botját, s mellbe bökte vele Rosenbachot,

- Magának piroslátása van...

Mindenki nevetett. Csak Rosenbach nem. Mi az, hogy piroslátás? Hülyének nézik ezek az urak...Hátradőlt a fotelban, töltött magának az asztalkán álló üvegből sört, s lassan kortyolgatta.

- A lényeg az - folytatta a Próféta -, hogy nem ismerte fel a támadót... És le sem tudja írni... Nem baj, nem baj... A tragédia inkább az, hogy meghalt Silz... - Később hozzátette úr... Silz úr... Rosenbach úr, pihenjen le, az urak közül valaki menjen le a hármasba, és nézzen körül, mit lehetne tenni a tetemmel.

Sebastian állt fel.

- Bízva ezt rám, uram.

- Menjen. És szóljon az őrnek, hogy tartsa nyitva a szemét! Nem szeretnék meglepetést.

Sebastian felemelt kézzel jelezte, értette, megfordult, és elhagyta a szobát. A többiek is felálltak.

- Köszönöm, uraim, majd folytatjuk.

Rosenbach is feltápáskodott, meghajtotta magát, s indult az ajtó felé.

- Egy pillanat még! - szólt utána a Próféta. - Szeretnék még valamit kérdezni.

Rosenbach megfordult.

- Tessék, uram.

- Üljön le!

- Köszönöm.

Az öreg úr hosszan nézte Rosenbachot. Néhány perc múltán halkán beszélni kezdett.

- Piros Yetta? Nem! Piros ruhás nő? Nem! Pisztoly, igen! Egy kis veszekedés s aki gyorsabban lő, az marad a porondon... Igaz?

Rosenbachot meglepte a gyanúsítás. Ijedten mondta.

- Nem... Nem, uram... Valóban egy nő...

- Biztos? Tudja, hogy nem tréfálok, igaz?

- Tudom... S éppen ezért... Ez nem hazugság, uram.

- Jó... Bár - emelte fel a botját - jobban szerettem volna, ha maga lenne a tettes... Így azonban... Sokkal rosszabb a helyzet. - Később hozzátette. - Ne haragudjon, de nem akarom elhinni, hogy valaki egyszerűen magukra lő... Miért? Tud valami választ?

Rosenbach a fejét rázta. - Nem, uram... Nem tudok.

Az öreg férfi visszabicegett az íróasztalához. Leült, lassan ki húzott egy fiókot.

- Mondja - kérdezte halkán -, maga a rendőrség embere?

- Nem. Biztosíthatom, hogy nem.

A Próféta egy revolvért vett elő a fiókból. Rosenbachra célzott. Mind a ketten hallgattak. Rosenbach mélyeket lélegzett, s a kezét emelte a revolvercső elé. Mintha arra készülné, hogy elkapja majd a golyót.

- Tudja - mondta később az öreg -, néhány évvel ezelőtt már lelöttem volna. Jobb egy néma ártatlan, mint egy kétséges megbízhatóságú élő. Vagyis... De már megöregedtem. Tudja isten, miért nem lövök?! Maga érti ezt?

Rosenbach lesimította homlokáról a veritékpatakokat.

- Én... Ne tartson engem - sokáig keresgélte a szót, végül kibökte - árulónak... Az történt, hogy ránk lőttek... És én életben maradtam...

- Látja, éppen ez szól maga ellen, kedves Rosenbach úr. Mert ahogy mondani tetszett, odakanyarodott egy autó közvetlenül maguk mellé, egy nő célzott és lőtt. Csodálatos módon csak Silzet találta el, magán egy karcolás sem esett. Nem furcsa ez?

- Én - nyögte Rosenbach - a túloldalon ültem...

Az öreg férfi bólintott. Mosolygott is. De a revolvért továbbra is az előtte izzadó Rosenbachra irányította.

- Én meg itt az íróasztal előtt. Sem magának, uram, sem nekem nem lett semmi balom. Érdekes, nem?

Rosenbach összeszedte magát.

- Önnek, uram, nem is lehetett volna, de én is feküdhetnék most holtan, mint Silz. - Határozottabb hangon folytatta. - Nem tudom, ki az, aki ránk lőtt, azt sem, hogy miért. És úgy gondolom, a rendőrségnek ehhez semmi köze. - Rosenbach szünetet tartott, várta, hogy a Próféta beleszól, de az hallgatott. - Én azt sem tudom, miért kell figyelniük azt az urat, de ez nem is tartozik rám. Én az önök alkalmazottja vagyok, azt teszem, amit parancsolnak.

Az öreg férfi maga elé tette a revolvért az asztalra.

- Folytassa... Mondja csak ki, ami a begyében van,

- Nincsen, uram, semmi... Csak... Azt teszem, amiért fizetnek.

- A rendőrség is fizet. Ezt mindenki tudja.

- Lehet, hogy fizet, de nem nekem.

- Látom, haragszik... - A Próféta visszatette a revolvért a fiókba. - Nem kell háborogni... - Észrevette, hogy Rosenbach megkönnyebbülten dől hátra a fotelban. - És nem kell nagy biztonságban éreznie magát. A gyanú, uram, szívünkbe fészkelődött... Magán múlik, hogy kirepül-e onnan. Figyelni fogjuk még a gondolatait is. - Aztán, mintha nem is ugyanaz az ember lenne, mosolyogva, érdeklődéssel kérdezte. - Mi van a cicákkal? Mit ad nekik ma enni?

Rosenbach nehezen váltott. Még a szemét is behunyta, hogy el tudja rendezni magába a dolgokat. Később válaszolt.

- Semmi különös... Vettem nekik csirkeaprólékot... Az autóban van... Meg is romolhatott azóta.

- Miért nem szólt?

Az öreg bicegő - aki magát egyszerűen csak Prófétának nevezte -, szerette a macskákat. A lakása körül talán száz cica is ólálkodott, s amikor megjelent az ajtóban, mint valami ugráló áradat, rohantak hozzá. Mivel tudta, hogy Rosenbachnak is vannak macskái, ha találkoztak, mindig megkérdezte, mit adott enni a jószágoknak, s tanácsokkal látta el.

- Mi macskások fogjunk össze! - mondogatta.

Csakhogy ez az állatszeretet nagyon időleges volt. Mert a Próféta hónapokig volt távol a lakásától, aztán újra megjelent, s megint elutazott. A macskák várták egy ideig, aztán szétszéledtek, mint az őrizetlenül hagyott, gazdátlan nyáj. Egyik partyn, amikor már több üveg sört fogyasztott, valaki megkérdezte tőle, tulajdonképpen miért istápolja a macskákat? Az öreg, a gyerekkorára hivatkozott.

- Vezeklés ez - mondta. - Kamasz voltam, összekötöttem a macskák farkát, és bedobtam őket a tóba... Egyetlen pár sem. jött rá, hogy ha nem ellentétes irányba éviékéinek, akkor megmenekülnek... Mind megfulladt, Akkor jó szórakozásnak találtam. Ezért kell vezekelnem.

Nevettek rajta. Volt, aki azt mondta, hogy derék ember. Lelkük mélyén azonban eltávolodtak tőle. Ezt ő is észrevette, hiába igyekezett palástolni. S hogy mutassa, nem érdekli, mit gondolnak róla, elmondott még egy történetet.

- Nemcsak a macskákkal szórakoztam mesélte vékony hangján, élesen hangzott minden szó, mint a borotva -, hanem a tyúkokkal is... Figyeljék, mit mondok! Falun éltem, szalmából tüzet gyújtottam, összekötöttem a tyúkok lábát, és belehajtottam őket a tűzbe... Tudják, hogy a tyúkok okosabbak, mint a macskák? Képzeljék el, hölgyeim és uraim, hogy összekötözött lábbal ugráltak ki a tűzből. Tolluk, szárnyuk lángolt, rettentő bűdös volt, s mint valami égő bokrocskák vonszolták magukat. De megsültek. Szabályosan megsültek. Bár amíg spárgával kötöttem össze lábukat, addig több meg is menekült. Elégett a zsineg. De aztán drótot csavartam rájuk...

A vendégek borzadva hallgatták a történetet. Ő pedig mosolygott. Aztán felnevetett, mindig hangosabban, hangosabban... Amikor csitult a fuldokló nevetése, gálánsán meghajolt és azt mondta.

- Sem az, amit a macskákról meséltem, sem ez a tyúkhistoria nem volt igaz... Most találtam ki...

A társaság ugyan fellélegzett, de azért borzadva nézték a Prófétát. Egy nő meg is fenyegette az égre nyújtott ujjával.

- Maga rossz ember! Maga nagyon rossz ember!

A Próféta nem válaszolt. Mintha büszke lett volna a megjegyzésre. Lehet, hogy ez jutott eszébe, amikor megkérdezte Rosenbachot.

- Mondja, rossz ember vagyok én?

- Nem, uram, nem - válaszolt Rosenbach, de nem tudta mire vélni a kérdést.

- A macskák, Rosenbach úr, csak a jó embereket szeretik.

- Így igaz, uram.

- Látja, magának is adok még egy sanszot... Lelőhettem volna, nem? Mert azért macskák ide, macskák oda, most sem vagyok egészen meggyőződve arról, hogy maga nem a rendőrség embere... De hagyjuk ezt! Menjen szépen haza, pihenjen, s holnap... - A Próféta megváltaria a fejét. - Holnap folytassa a munkáját... Majd Sebastian vigyáz magára... Most elmehet.

Rosenbach felállt, meghajította magát, s megfordult. Nem látta, inkább érezte, hogy mindvégig lapult valaki az ajtó mögött. Amikor kinyitotta az ajtót, Sebastian nézett vele szembe.

- Hello - mondta, mintha akkor látták volna egymást először.

- Hello - nyögte ki Rosenbach.

Silz halála és a beszélgetés a Prófétával, szinte agyonnyomta. Arra gondolt, legjobb lenne itthagyni ezt az egész társaságot. De félt, hogy akkor aztán valóban árulónak, a rendőrség emberének tartanák...

Az épület bejáratánál megállt. Most mit csináljon? Menjen haza a kis lakásába? Akkor van-e nagyobb biztonságban, ha elmegy innen, vagy ha módot ad arra, hogy társai minden lépését figyelhessék?

A kérdésre Sebastian válaszom.

- Gyere el hozzám, igyunk valami...

Rosenbach engedelmesen követte. Sebastian sem lakott ebben az épületben, de mivel ő volt a Próféta testőrségének feje, kapott egy szobát a földszinten. Nem állíthatta senki, hogy főúrian rendezték be. Asztal, székek, egy heverő és egy szekrény. És ami a legfeltűnőbb lehet egy látogatónak: szennyes, elmosatlan poharak, edények az asztalon, sőt piszkos fehérnemű a fekvőhelyen. De Sebastian ez nem zavarta, arrébb tolta az edényeket, egyenként kézbe vette a poharakat, a világosság felé tartotta őket, kereste, melyik tiszta. Kettőre ráfogta, teletöltötte konyakkal.

- Igaz, meleg van, de...

Rosenbach kínálás nélkül leült.

- Szegény Silz - mondta halkán, s kiitta a maradékot a poharából. Arra gondolt, hogy sem a Próféta, sem a fiúk nem voltak meglepve a merényleten. Mintha készültek is volna erre. Ezt igazolta az is, amit Sebastian mondott.

- Járt ez neki...

- Tessék?

- Mondom, hogy erre számítani lehetett... Igen sokan fenték már rá a fogukat.

Rosenbach kerekre nyílt szemmel bámulta a testőrt, vagy ahogyan mindenhol becézik, a gorillát.

- Ezt nem értem - nyögte.

- Mit nem lehet ezen érteni? Silz azért jött ide velünk, mert Dél-Amerikában már mindenhol halálra keresték... Azt hitte, itt biztonságban élhet. Ez mégis Európa!

- És én is majdnem meghaltam...

- Ugyan! - intett Sebastian. - Ha akarták volna, te sem úszod meg... De csak Silz...

- És ki tehetett? Ki volt az a nő?

Sebastian megrántotta a vállát.

- Mit tudom én! Mindenki azt hiszi, hogy te...

- Ez igen nagy tévedés! - tiltakozott Rosenbach, felállt, s gyors, ideges léptekkel körbejárta az asztalt. Kétszer is. - Ilyet állítani rólam!

- Jól van... Ül vissza! Láthatod, a Próféta sem egészen biztos ebben... Őszintén szólva, én sem...

- Köszönöm. Nem is én voltam.

Sebastian újra töltött.

- Nem lehetsz olyan marha, hogy az utcán ölj meg... De van még valami...

Sebastian elővette a revolverét. Csőre töltötte. Rosenbach rémülten figyelte.

Hód eltűnt,

Beleznay őrmagy fegyelmezetten hallgatta végig a jelentést arról, hogy nem találják a főhadnagyot. De látszott az arcán, hogy nagyon mérges, egyre vörösebb lett, s a szemében is fekete sugarak csillantak. Az ügyeletes tisztnek csak ennyit mondott.

- Keressék tovább!

Pintér alezredes enyhíteni akart a feszültségen, atyai mosollyal jegyezte meg.

- Valamelyik lánynál...

- De melyiknél? - kérdezte vissza az ügyeletes tiszt. - Őszintén szólva, már kettőnél próbálkoztunk... Napok óta nem is látták.

- A menyasszonya?

- Ő sem.

Az alezredes a fejét csóválta.

- Lebuktattátok szegény fiút, mi?

- Nem - tiltakozott a tiszt -, nem... Kati kereste itt telefonon, s ebből tudtuk, hogy...

- Okos következtetés - nevetett az alezredes.

De nem nevetett Beleznay és a parancsnok, Bana sem. Amikor az ügyeletes tiszt kiment a szobából, az ezredes kemény hangon megkérdezte az őrmagyot.

- Milyen rend van itt?

Beleznay nem habozott a válasszal.

- Ezek szerint semmilyen.

- Hát nem sok, ha ez megtörténhet.

- Így igaz.

Az őrmagy katonásan állt az asztal mellett, mozdulatlanul, rezzenés nélkül. Az ezredes hagyta. Az járt az eszében, amit az akadémián hangoztattak. "A beosztott fegyelmezetlenségében mindig részes a parancsnoka is." Ez lehet, hogy így van, de Beleznayra, aki a fegyelem mintaképe lehetne - őrá?!

- Tudja, mit tanultunk az akadémián? A fegyelmezetlen beosztottnak fegyelmezetlen a parancsnoka is.

A helyzethez nem illő módon Pintér hangosan felnevetett. Csak lassan váltott halk kuncogásba. Az ezredes megróvóan nézett rá.

- Neked mi bajod?

- Semmi - nyögte.

- Akkor, min mulatsz ilyen jól?

Pintér leküzdötte a kuncogást is. Már csak a szeme mosolygott.

- Azt latolgattam, hogy Gábornak ki a parancsnoka...

Az ezredes nem értette azonnal, hogy mire gondol a helyettese. De Beleznay gyorsan válaszolt.

- A sor nálam végződik.

Az ezredes legyintett.

- Marhaság...A főhadnagyot kell elfenekelni. Isten bizony, meg is teszem! Mielőtt nyugdíjba megyek, veszek egy nádpálcát, aztán...

Kis szünetet tartott, cigarettát vett elő a dobozból, s ő is a falra akasztott térképhez lépett. - Tehát, Split... A főhadnagy engedély nélkül elutazott a tengerhez... Én így gondolom... S ha ez így történt, akkor ez a főhadnagy, már nem főhadnagy...

- A hód szereti a vizet - ezt is olyan hangsúllyal mondta Pintér alezredes, hogy beillett volna egy kerek védőbeszédnek.

- De ez a Hód bele is fulladhat...

Beleznay engedélyt kért, hogy telefonálhasson. Amikor letette a kagylót, jelentette.

- Balassa főhadnagy nem hagyta el az országot. Minden okmánya a helyén van.

- Reméltem is - nyugtázta az alezredes. - Csak nő lehet a dologban.

Bana Dénes hellyel kínálta a két tisztet.

- Üljetek le... - Lassan folytatta. - Amit Hód kért, az ésszerű. De most már keresztülvihetetlen... Majd megvizsgáljuk, hogy ez a szolgálati jegy hol utazgatott ennyi ideig, s miért nem a közvetlen parancsnokához került...

Bana elhallgatott, de a másik két tiszt sem szólt.

- De itt ez a papír - az ezredes felmutatott egy gépelt szöveget -, e szerint a barátunk ma reggel újra átlépte a határt. Meg kellene tudnunk, mi a célja... És a szokásos intézkedéseket is tegyük meg... Nagy baj, hogy nincsen meg ez a fiú... Mert ettől sok minden kitelik, lehetséges az is, hogy...

Az ezredes nem fejezte be a mondatot, de mind a hárman ugyanarra gondoltak. Lehet, hogy Hód már mindazon túl van, amiről ők csak most akarnak határozni.

- Akárhogyan is van, igen keményen meg kell fenyíteni a főhadnagyot - adta ki az utasítást az ezredes. - Ilyen hülye helyzetet teremteni! Ebben a beosztásban az ilyesfajta fegyelemszegések halálosak is lehetnek! Ezt én nem tűrhetem, bárkiről is van szó - szinte lélegzetvétel nélkül folytatta az alezredes felé fordulva -, és ne is védje senki! Nem lehet csak úgy, egyszerűen eltűnni! A fene a kalapját!

- Nagyon szégyellem - mondta Beleznay.

Ebben a pillanatban - mintha valaki megrendelte volna villogni kezdett a telefon jelzője. Bana megnyomott egy gombot és beleszólt.

- Hallgatom...

- Jelentem, Hódtól üzenetet kaptunk - hangzott a készüléken.

- És mi a szöveg?

- Csak ennyi: "Tavaszi szél vizet áraszt."

Bana elnevette magát.

- Köszönöm. Valami más?

- Ennyi.

- Rendben. Vége,

Beleznay Gábor őrnagy arca lassan engedett a merevségéből. Az alezredes ezt mondta.

- Nem kell ennek védőügyvéd...

- Csak lassan a testtel - dobolt az asztalon az ezredes. - Ettől még fegyelmetlen marad a fickó... És tulajdonképpen ki irányítja ezt a szolgálatot? Hód vagy mi?

Senki sem válaszolt a kérdésre.

Az őrnagy felállt. Engedélyt kért a távozásra. Intézkednie kell. Bana bólintott.

- Viszontlátásra.

Amikor az őrnagy behúzta maga után az ajtót, az ezredes kesernyésen megjegyezte.

- Látod, Béla, ellustult az agyunk... Mi még csak néhány órája kaptuk az értesítést, s ez a fiú, már azt üzeni, hogy a tavaszi szél... Honnan szerzi az információt? És azonnal cselekszik... Pedig biztosan tudja, hogy mérges vagyok, ha nem tartja a szolgálati utat.

Az alezredes a parancsnokára mutatott.

- Te mondogatod állandóan, hogy ebben a szakmában az önálló gondolkodás, a gyors helyzetmegítélés, és az ésszerű cselekvés a siker titka... Te nevelted erre ezt a fiút is...

- Igaz... De...

- Ha igaz, akkor örülj neki... És nehogy azt hidd már, hogy a főhadnagy így született! A tehetségét hozta magával, de attól még a vízbe fülhatna, hogy téged idéztelek...

Banának láthatóan jól esett a dicséret. Mert való igaz, hogy a főhadnagyot ő választotta ki a jelentkezők közül. S már akkor azt mondta Pintérnek: ez a fiú nagy nyeresége az elhárításnak, pedig akkor Balassa Péterben még csak valami romantikus elképzelés élt erről a munkáról. Bár az is igaz, hogy a főhadnagy nagyon hamar szárnyra kapott, s olyan ügyeket oldott meg, amelyek sok borsot törtek társai orra alá.

- Öregszünk, Béla, öregszünk...

Pintér hátradőlt a fotelban, cigarettára gyújtott.

- Már a csecsemő is öregszik...

Bana felállt, leült Pintér mellé a bőrfotelba.

- Nagyon komolyan kell ezzel az ügygel foglalkozni, Béla. Nem szabad engedni, hogy Hód partizánkodjon... Gondolj az Interpol listájára... Készül valami... És nem is kis dolog! Hódot biztosítani kell, ezek nem fognak viccelni, ha arra kerül a sor... Tehát a főhadnagy jelentkezzék, beszéljen vele Beleznay, vitassák meg az elképzeléseket, mi is ismerkedjünk meg a kialakított tervvel.

- Helyes - bólintott az alezredes.

- Ha lehet, már holnap találkozók vele Beleznay.

- Jó. Intézkedem.

Bana a cigarettásdobozba nyúlt, ujjával morzsolgatta a cigarettákat, a dohány kihullott belőlük, a papír elszakadt. Pintér aggódva figyelte, hogy mit csinál a főnöke.

- Tönkreteszed! Hallod, tönkreteszed, az egészséget kidobhatod.

Bana csodálkozva nézett a dobozba.

- Na, fene... Tényleg... De egészen másutt járt az eszem... És úgyis le akarok szokni a bagóról... Te is jobban tennéd.

- Ez már lehetetlen. Mit csinálnék a sok hamutartóval?

A titkárnő jelentette, hogy a parancsnokot keresi a felesége.

- Mondta neki, hogy tárgyalok?

- Igen... De azt mondja, csak egy percre, valami fontosat akar közölni.

- Akkor kapcsolja - sóhajtotta az ezredes.

Pintér felállt, hogy kimegy a szobából, de Bana intett, maradjon.

- Tessék, Ildikó, mondjad!

Az asszony hangját tisztán lehetett hallani akár két méterre is a telefontól.

- Milyen nap van ma? - kérdezte.

- Ezért hívtál fel? - indulatoskodott az ezredes.

- Ezért. Mert elfelejtetted, hogy szerda van.

- Na és? Miért fontos ez?

- Olvastam az újságban, hogy ma lehet menni lóversenyt nézni.

- Hová?

- Ki akarok menni a lóversenyre. Érted? Én még sohasem voltam lóversenyen. Nyerni akarok. A lottón meg totón, te tudod legjobban, sohasem nyertem még egy fityinget sem. Ki szeretném próbálni a szerencsémemet. Pakolj el, és gyere értem! Nincsen sok időm, mert...

- Várj egy kicsit - mondta az ezredes. Aztán Pintérhez fordult. - Nincs kedved kimenni az ügetőre?

He? - Pintér még nem is válaszolhatott, Bana már mondta is a feleségének.

- Én nem tudok most, nem érek rá, de Béla kikísér... Át is adom a kagylót, beszéljétek meg, nekem dolgom van.

Pintér fejcsóválva vette át a kagylót. De azért kedvesen mondta.

- Én elkísérlek, tudod, Dénes belemerült a munkába, s ilyenkor jobb, ha hagyjuk.

Az asszony nehezen egyezett bele, hogy ne a férjével menjen ki először életében a lóversenypályára. Végül beadta a derekát.

- Jól van, Béla. Gyere! - S letette a kagylót.

Bana még lélegzethez sem engedte jutni, máris beszélni kezdett hozzá.

- Tudod, a lóverseny mégis jobb, mintha Máriapócsra hívna zarándokútra... Jól fogsz szórakozni... Aztán nyerjétek nekem egymilliót! - kedélyeskedett az ezredes.

Pintér a száját húzgálta.

- Dénes, ez nem volt szép tőled... Ne érts félre, én szívesen vagyok Ildikó társaságában, de...

Megdördült az ég.

Az alezredes reménykedve kapta fejét az ablak felé.

- Lehet, hogy elmossa az eső a versenyt...

7.

Néhány percig álldogáltak a lépcsőházban. Figyelték a rendőrt, várták, hátha elmegy.

- Mi a fenét akar ott? Szabályosan parkolok.

A rendőr körbejárta az autót. Elővette a kis jegyzetfüzetét, s valamit beleírt.

Burta letette a bőröndjét a lépcsőház betonpadlójára.

- Odamegyek - mondta. - Nem fogok itt hetelni... Jobb, ha most intézem el, mintha berángatnak a rendőrségre.

Kaszás látta, hogy megtapintja bal oldalt a zakóját. A hóna alatt. Ahol kis tokban a fegyvert szokták tartani.

- Várj itt! - mondta halkán Burta, és kilépett a kapu alól. Magabiztosan ment az autójához.

A rendőr tisztelgett. Valamit kérdezett, aztán az autó ajtajára mutatott. Burta a fejét csóválta. A lépcsőházhoz is eljutott az erőteljes hangja.

- Köszönöm, köszönöm... Merci, merci... Nagyon köszönöm.

Beült az autóba, a rendőr kérdezett valamit, Burta hátrafordult, felemelte a ruháját a hátsó ülésen. Aztán nemet intett. A rendőr tisztelgett és elment.

Burta megvárta, amíg eltűnik a sarkon, aztán intett Kaszásnak.

- Gyere!

A festő felemelte a két bőröndöt, s az autóhoz ment.

- Mít akart?

Burta mérgesen válaszolt.

- Nyitva volt az ajtó... Pedig úgy emlékszem, bezártam... Itt őrködött volna, amíg ide nem jövök. Nehogy ellopjanak valamit.

Kaszás beült Burta mellé. A két kis bőröndöt hátradobták az ülésre.

- És a ruháddal?

- Semmi. Azt firtatta, nem loptak-e el valamit... Indulhatok? - Kicsit később mosolyogva újra kérdezte. - Indulhatodik, Ferenc bátyám?

Kaszás bólintott.

- Mehessünk.

Már elhagyták a várost, amikor Burta újra megszólalt.

- A sör elmaradt... Baj?

- Nem. Nekem nem... Te pedig úgysem ihattál volna. Itt, úgy tudom, komolyan veszik...

- Majd megállunk valahol... Mondjuk, Pakson... A csárdánál.

- Ahogyan gondolod.

Az érdi kanyar után Kaszás törte meg a csendet.

- Állítólag itt van valahol egy minaret - mondta, csak azért, hogy ne üljenek egymás mellett szótlanul.

- Az Egerben van... Meg Pécssett...

- Nem. Itt is. Én ugyan még nem láttam, de...

Burta az utat figyelte.

- Építhetnének már ide egy sztrádát. Keskeny ez az aszfalt.

Később újra szóvá tette az út szélességét.

- Ez a kocsi, ott a hátunk mögött, már legalább tízszer megelőzhetett volna, de valami betojsi alak vezeti...

A dunaújvárosi elágazásnál Burta hirtelen utat váltott. Csikorogva követte az autó a volán hirtelen fordítását.

Kaszás látta, hogy a barátja a visszapillantó tükörben azt nézi, mit csinál az őket követő kocsi. De az nem fordult be, ment tovább az úton.

- Egyen meg a fene - mondta Burta. - Nem bírom, ha a nyakamon vannak...

Így történt, hogy behajtottak Dunaújvárosba.

- Itt is van egy jó csárda - mondta Kaszás. Egyszer a vásározóval ittak ott áldomást, jól érezték magukat, cigányzene is szólt, a festő többször is felidézte magának azt az estét.

- Hol?

- Nemsokára balra kell lehajtani... A Duna partján.

- Szólj! De előtte, nehogy akkor, amikor odaérünk!

Kaszás figyelte az utat, de így is eltévesztette. Burta morgott.

- Már nem fordulok vissza. Majd eszünk máshol.

A város főútján gurultak már, amikor Burta ingerülten megszólalt.

- Hát ezek?! A franc üssön beléjük!

Az az autó jött velük szembe, amelyiket elengedtek az országúton.

- Baj van?

- Áh! Csak mégis jobb lett volna behajtani a csárdához...

Amikor kiértek a városból, nem fordultak balra, Pécs felé, hanem nagy sebességgel robogtak egyenesen, a tábla mutatta: Székesfehérvár. Kaszás figyelmeztette Buriát, hogy eltévesztették az irányt, de választ nem kapott. Igaz, hosszan nem is autóztak ezen az úton, az egyik mellékútra behajtottak, s döcögve, lassan beálltak egy kukoricásba.

- Van. egy kis dolgom - magyarázta Burta. - Vagyis nem annyira kicsi. Inkább nagy - nevetett, kiszállt s becsörtetett a-növények közé.

Kaszás egyedül maradt. Talán félóra hosszát is. Meglepetésre. Burta nem a kukoricásból került elő,

hanem az országút felől gyalogolt a kis bekötő úton.

- Jó napot! - köszönt mosolyogva.

Kidöcögtek az országúira, s indultak újra Pécs felé. S már nem álltak meg sehol, nagy nehezen sikerült bejutniuk a négytornyú templomhoz.

- Itt kiszállunk, aztán megyünk tovább.

Kaszás nem értette, mi az, hogy “megyünk tovább”, hisz itt

rendelt szállást Burta, de nem kérdezett semmit. Már a Csontváry múzeum lépcsőin jártak, amikor megszólalt.

- Olyanokat én is tudok festeni, mint Csontváry.

Burta megállt. Jelentőségteljesen mondta.

- Pontosan erről van szó!

Még a terembe sem értek, de Burta az ajtónál felállított asztalnál összevásárolt katalógusokat, levelezőlapokat, mindenből egyet, amit kapni lehetett.

- Ne haragudj - hebegte zavartan Kaszás -, nem tudtam, hogy ennyire kedveled ezt a patikust...

Burta rejtélyesen mosolygott.

A baalbeki nagy vászon előtt időztek a leghosszabban.

- Csupa elrajzolt figura... - morfondírozott a festő. - Hogy mit esznek ezen a népek?

- Jól megnézted? - kérdezte Burta.

- Meg.

- Mert ezt kell majd lemásolnod...

- Ezt? Az egészet?

- Ezt. Az egészet. És pontosan így. Méretben, színben, mindenben. Vállalod?

Kaszás kétségbeesve nézett Burtára.

- Erre vonatkozik az előleg?

- Erre.

- Nem lehetne más? Munkácsyt, Szinyeit...

- Nem lehet. Csontváry! És ez a kép!

- Az egész?

- Az egész. Szóról szóra. Vagyis színről színre - nevetett Burta. - Egyébként ez nagyon jó kép... Én jártam ezen a helyen... Persze, most már nem úgy néz ki, de a színek nem változtak...

- Ez hónapokig tart - mondta kedvetlenül a festő.

- Nana... Hónapokig... Majd pontosan megmondja neked Nicky, meddig tarthat... Jó műterem, jó festék, és kész.

- Itt nem lehet ilyen nagy vásznat másolni... Akkor be kellene zárnunk a képtárat.

- Mondom, hogy a műtermedben csinálod. Van elég repro dukció, nem?

- A repró más színű, meg...

- Ne az akadályokat keresd, a fene álljon a füledbe! - mondta kicsit ingerülten Burta. - Arra válaszolj, vállalod vagy nem?!

Kaszás érezte, nem feszítheti tovább a húrt.

- Vállalom - mondta vontatottan -, csak a feltételeket is tisztáznom kell, mert ha nem lesz jó, akkor nem téged ütnek agyon...

Burta felnevetett.

- Tényleg agyonütnék, ha nem lesz jó... De ha sikerül! Öregem, tele leszel pénzzel! A feltételeket pedig megteremtjük. Ettől ne félj. Arra viszont ne gondolj, hogy ezt ötszáz évig csinálhatod.

- Mire kell ez a másolat? - kérdezte Kaszás.

- Majd elmondom... A kérdés az, hogy megtudod-e rendesen csinálni. Ha igen, akkor már mehetünk is innen. Éhes vagyok, gondolom, te is.

Kaszás sóhajtván nézett vissza a képre. Óriásinak látta. Nemcsak a kép méretét, hanem a feladatot is. De a kényszert, a pénztelenségét is. Kicsit megszedült, rá kellett dőlnie a lépcső márványkorlátjára.

Burta azonban nem valamelyik étterem felé irányította a lépteit. Beszállt az autóba, intett Kaszásnak is, hogy igyekezzék.

- Mondtam, hogy mindjárt éhenhalok... Siess már!

- A szállodában biztosan van étterem - mondta a festő.

- Kol van még a szálloda?!

- A Hunyor?

- Nem, öregem, nem. A Lővérek...

Összetéveszti Pécsset Sopronnal, gondolta Kaszás, de nem szólt. Mióta a barátja az evésről beszélt, azóta az ő gyomormedvei is követelni kezdték az ételt.

- Gyerünk enni - adta ki az utasítást, mintha ő parancsolna. - Én is éhen döglök!

Burta nem tévesztette össze Pécsset Sopronnal. Gyors tempóban hagyták el a várost. Szigetvár felé igyekeztek.

- Majd Kaposváron eszünk - jelentette ki Burta.

- Ha addig éhen nem halunk...

Ahogy elmaradtak a kilométerek a vágató autó mögött, úgy tűnt el az éhségérzete Kaszásnak. A festendő kép foglalkoztatta. Nem bízott abban, hogy ő ezt meg tudja csinálni.

Amikor Kaposvárra értek, már világítottak az utcai lámpák. A meleg azonban alig enyhült. Burta a szálloda elé hajtott.

- Fél óránál nincsen több időnk!

Gyorsan falatoztak, szó nélkül, nagy kortyokban itták a hideg sört. Kaszás már nem említette, hogy nem lenne szabad tovább vezetnie. Burtának. A második korsót azonban elhúzta előle, s beleivott. Burta felhördült.

- Mit csinálsz? Hagyd békén a sörömet.

- Nem akarok megdögleni...

- Ne félj, amíg engem látsz! És egyébként se avatkozz a dolgomba, azt nem szeretem!

A szálloda előtt egy láb nélküli szakállas férfi toltta magát egy kis kocsin. Kaszásnak a spliti férfit juttatta eszébe. Amikor már újra úton voltak, megkérdezte.

- A Diocletianus-palotában egy férfi... Aki olyan rosszul volt, emlékszel?

- Nem emlékszem - válaszolt azonnal Burta.

- Tudod, az, akit a falhoz vonszoltak, amikor Nickyvel beszélgettünk.

- Nem emlékszem.

- Nem?

- Nem.

Kaszás értette, hogy Burta nem akar róla beszélni. Csak önigazolásul mondta.

- Én határozottan emlékszem rá, mert amikor elmentetek...

- Mi volt akkor, amikor elmentünk?

- Semmi... Tulajdonképpen semmi... Azt hittem, emlékezel... Csak azt akartam megkérdezni, hogy ki volt.

- Mit tudom én, kiről beszélsz... Hány óra van?

Kaszás rövidke csend után válaszolt.

- Nyolc.

- Tízre Sopronban akartam lenni... Kicsit gyorsítunk... Nyisd ki a szemedet! Ismered a KRESZ-táblákat?

- Néhányat... És azt is tudom, hogy itt nyolcvan kilométerrel lehetne menni... És te százhusznál tartol...

- Ez az én dolgom. De te is ügyelj! Főképpen a biciklistákra. Érted?

Ilyen tempóban sem értek tíz órára Sopronba. Már majdnem éjfél mutatott az óra, amikor a Lővér szálló elé kanyarodtak. A recepcióban tudtak Burta jöveteléről. Azonnal adták is a kulcsot.

- A 101-es szoba, uram.

A baj akkor kezdődött, amikor Kaszásnak is kértek szobát.

- Nem tetszettek lefoglalni... És teljesen telve vagyunk... Holnaptól esetleg tudok adni, de most...

Burta hamar megoldotta a kérdést.

- Velem alszol... Kibírjuk ezt az egy éjszakát.

A 101-es szoba az utolsó ajtón át nyílt az első emeleti folyosón. Csak az egyik oldalon volt szomszéd. Nagy erkélyére szinte bebólintottak a hatalmas törzsű fák. Burta azonnal kiment, kihajolva nézett körbe.

- Szép hely...

Amikor bejött, kinyitotta a hűtőszekrényt, sört vett ki belőle, lepattintotta a fedelét, az üvegből ivott.

- Látod - mondta nevetve -, nem haltál meg, pedig jól besöröztem... Igyál te is!

Kaszás leült az ágy szélére. Ivott. De nagyon kimerültnak érezte magát. Legszívesebben máris hátradőlt volna, aludni.

Csakhogy a világosságra berajzottak a szúnyogok. Nagytestű, lomha rovarok, egy-egy gyors csapással kettőt-hármat is le lehetett ütni.

- A disznók! - sziszegte Burta. - Zárjuk el a villanyt! Elég, ha a fürdőszobában ég...

Amikor már lefeküdtek, hiába volt teljes sötétség, a szúnyogok ott szisszentek körülöttük.

- Szúnyogháló kellene...

- Az. Vagy valami szer, hogy takarodjanak innen...

- Egyszer - mesélte Burta -, valahol az óceáni világban ugyanilyen hosszú út után, lefeküdtem a szállóban. Jöttek a szúnyogok. Bebújtam a szúnyogháló alá, a háló alatt szálldosó szúnyogokat nagynehezen agyoncsaptam, de nem tudtam aludni, mert a mennyezeti ventilátor úgy zúgott, mint egy traktor. Gondoltam, kikapcsolom. Lassan, óvatosan kinyúltam a háló alól, de máris csípték a kezemet a szúnyogok. Be azért kikapcsoltam a ventilátort. Újra összefogdostam a háló alá keveredett átkokat, de megint csak nem tudtam elaludni, mert olyan hőség volt, hogy izzadtam, mint egy bálna. És minduntalan az jutott eszembe, mint ma is, hogy innom kellene egy jó pohár, hideg sört. Gondoltam, felkelek, szerzek sört. A szobaajtóm előtt kuporgott egy tíz év körüli fiú, akit a szállós rendelt oda, hogy szolgáljon nekem. Mondom, hozzád a sör. Adtam neki tíz pénzt. egy üveg sör kettőbe került. A többi a tied lesz, mondtam. Értette, csillogó szemmel szaladt a sör után. Eltelt egy óra, kettő, talán három is. amikor visszaért. Boldogan hozta a sört. Két üveggel is. Odaadtam neki a pénzt, elvettem a sört. Majdnem kiejtettem a kezemből az üveget. Olyan forró volt... Egész éjszaka hol a ventilátort kapcsolgattam, hol ezeket a kis vérebeket fogdostam... Másnap már újabb technikát dolgoztam ki. Jöttek a szúnyogok, hirtelen felkapcsoltam a villanyt, a világosság megzavarta őket, én meg csapdostam... Kipróbáljuk?

Kaszás nem bánta a próbát, mert nem hagyták békén a szúnyogok.

- Bezárjuk az ajtót... Amikor bekapcsolom a villanyt, ahol szúnyogot látsz, üssed!

Így történt. Egy-kettőre elhallgatott a szúnyogdünnyögés. Viszont a meleg elviselhetetlenné vált. Jóformán semmit sem aludtak. Reggel szóvá tették a recepcióban.

- Irtsák ki őket, mire visszajövök, egy se legyen - mondta indulatosan Burta.

- Az ablakot kellene kinyitni, uram, azon szúnyogháló van felelte udvariasan a portás.

Burta legyintett. Kaszás azt motyogta.

- Nagy marhák vagyunk, hogy nem néztük meg az ablakot...

- Bukóablak - felelte Burta. - Kis nyílás volt felül. Azon nem jön semmi levegő.

Reggeli után megsejlelték az autót, megrugdosták a kerekeket.

- Mit csinálunk ma? - kérdezte Kaszás. 68

- Ma megnézzük a műtermedet. - Újságot terített szét, s rábökött az egyik hirdetésre. - Itt van, olvasd... Ház kiadó... Lejtő utca...

Kaszás kétszer is elolvasta.

- Hol van ez a Lejtő utca?

- Majd megnézzük a térképen - felelte Burta. - Én most visszamegyek a hallba, te pedig megkeresed és kiveszed a házat. Egy évre. Tessék, itt van ötvenezer forint foglalónak.

Pénzt számolt ki a táskájából. Kaszás ámulva nézte.

- Te nem jössz? - kérdezte.

- Nem.

- Jobb lenne, mert... Én egyedül... Azt sem tudom, mennyit kérnek, és ha...

- Nincs ha... Megnézed, megalkuszol, annyit fizetsz, amennyit kérnek, de azt mondd, hogy sok... Egyszóval, kiveszed. A ház jó. Műteremnek is.

- Igen, de...

Burta a türelmét veszítette.

- Hidd el, hogy a ház mindennek megfelel. Én azt is tudom, mit fognak kérni. A te dolgod, hogy lebonyolítsd. Utóvégre te fogsz benne lakni egy évig. Kösd meg a szerződést! Gyere vissza, a többit majd meglátjuk.

Kaszás a fejét vakarta, nézegette a város térképét.

- És ha messze van?

Burta oda sem nézett, - úgy bökött a térképre.

- Te istenátka, te! Ne légy már ilyen szerencsétlen! Itt van, olvasd. Lejtő utca. Tíz perc ide. Mars már!

Kaszás elvette a térképet, zsebre gyűrte.

- Jól van, megyek már...

Amikor megfordult, s pár lépést tett, Burta utána nyúlt és megfogta a karját.

- De felejtse el, hogy a hirdetést te találtad az újságban, én nem is létezem. Érted?

Kaszás bólintott.

- Értem. Nem is ismerlek, nem is láttalak soha. Bár...

A mondatot már csak akkor folytatta, amikor a sétányon lépkedett, a nagy lombok alatt. - Bár ne is láttalak volna...

8.

Rosenbach nem sokáig üldögélt a különféle márkájú autókban a Stöcklgassén, mert a Próféta egy kulcsot nyomott a kezébe.

- Ez a 23-as számú ház kapuját nyitja. Menjen fel az emeletre, onnan jobban lát... S legyen nyugodt, nincsenek lakók.

Minden nap pontos jelentést diktált a magnetofonszalagra, hány órákor, ki érkezett a villába, ki hagyta el, vitték-e a csecsemőt sétálni, merre jártak. Mint egy magándetektív.

A bizalmat vele szemben tulajdonképpen Sebastian állította helyre. Még a gyilkosság napján. Ráfogta a csőre töltött revolverét.

- Tedd ki az asztalra a fegyveredet! - parancsolta.

Rosenbach arcát kiverte a veríték. De engedelmeskedett. Nagyokat nyelt, sípólva szedte a levegőt. Rémülten nézte, mit tesz Sebastian.

ő semmi különöset nem csinált. Mosolyogva magához húzta a fegyvert, a sajátját zsebre rakta. Beleszagolt Rosenbach pisztolyának a csövébe, kihúzta a tárat és megszámolta a töltényeket.

- Hacsak más fegyvered nem volt... Ezzel te nem lőttél!

Visszalökte a revolvért.

- Beszartál, mi? - nevetett. - Olyan volt a pofád, mint egy halálra ítéltnek...

Rosenbach megtörölte a homlokát.

- Te is összecsináltad volna magad ilyen helyzetben...

Sebastian felállt.

- Tájékoztatom a Profétát... Mert nem téled kell félni, hanem... Bár mi nem vétettünk semmilyen játékszabály ellen, mint ez a szerencsétlen Silz... Várj meg!

Félóra sem telt el, visszajött. Ránézett a konyakosüvegre.

- Mind benyakaltad? Hagyhattál volna!

- Majd hozok neked... Mi van?

- Rendben - bólogatott. Kigombolt inge alatt izzadság csurgott végig a szőrös mellén. Akár egy valódi gorillának. - Mehetsz haza... Holnap reggel a szokásos időben gyere.

- Köszönöm. Nagyon köszönöm - nyújtotta a kezét Rosenbach.

- Oké... Holnap találkozunk.

Rosenbach nem szokott mértéktelenül inni. Úgy tartotta, ez az ő mesterségében végzetes lehet. Akkor este, mégis berúgott. Elment egy bárba, végignézte az erotikus műsört, magához intett egy lányt, aki egymás után rendelte az italokat. Végül annyit ivott, hogy a lánnyal nem tudott csinálni semmit, hagyta, hogy berakják egy taxiba és hazavitessék. A taxisofőr kereste ki a lakása kulcsát, sőt bevitte a szobába, az ágyra fektette, a pénzt is kivette a tárcájából, s nyugtát írt róla, amit az asztalra tett. Rosenbach, amikor reggel igen erős fejfájással felébredt, valósággal elzékenyült ezen. Szinte sírva mondogatta.

- Mégis az a legjobb, ha nyugodt az ember lelke... Szegény anyám, ha tudná, mit csinállok!

Rosenbach nem volt rossz rendőr, csak... A pénz... Az anyja, aki Salzburg mellett élt egy kis hegyi faluban, azt hitte, hogy a fia rendőr. Rosenbach be is számolt neki, hogy most léptették elő, most már felügyelő, sőt főfelügyelő, aki országos dolgokban nyomoz. Ha nagyritkán megjelent a faluban, az ottlakók felkeresték, tanácsokat kértek tőle, s úgy becézték, hogy a "mi fiunk"... A "mi fiunk" majd elintézi, a "mi fiunk" ezt, meg azt mondta. Az anyja büszke volt rá, órák hosszat beszélgetett a postással, amikor a fiától a pénzt hozta. Az egész falu irigyelte, előre köszönt neki még a plébános is. Ha hazament Rosenbach, a templomban az első padba ültették, s boldog volt, akire rámosolygott. Szerette az anyját, s az szorongatta a szívét, ha valaha letartóztatnák, ezt az anyja nem élné túl. Néha azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak meghalna már az anyja, hogy sohase tudja meg, hogy mit csinál a fia. Ilyenkor elkeseredetten szidta magát, mégis úgy gondolta, nincs más megoldás, mert ez a kaland előbb-utóbb valami krachhal végződik.

Amíg az autóban üldögélt és figyelte a kiszemelt családot, sokszor gondolt arra, hogy neki is lehetne gyereke, ő mellette is élhetne egy nő. Annie... Valamikor nagyon szerelmes volt bele, de a lány nem akarta magát odaadni, csak esküvő után, hát ő szerzett egy pótlányt, és ezt észrevette a már

menyasszonyának számító Annie. Persze azonnal szakított... Hiába magyarázta, hogy egy férfinak nemcsak a szép szavakra van szüksége... A lány hajthatatlan maradt... Azóta már férjhez is ment. Egy evangélikus pap vette feleségül. Hívatlanul elment az esküvőjére, de Annie olyan szájbiggyesztve nézett rá, hogy elment a kedve még az élettől is. Azzal vigasztalta magát: minden lány megcsúnyul... A gyereket sajnálja. Azt, amelyik meg sem született, de már útban volt... Két-három hétig udvarolt csak egy neustadti lánynak, hamar szakítottak. Évek múltán tudta meg, hogy amikor a lánynak búcsút mondott, Martba - Így hívták - már terhes volt. A gyerekért kár... Rosenbach néha megállt egy fényképész kirakata előtt, bámulta a gyerekfotókat, s azt igyekezett eldönteni, hogy az övé melyikre hasonlított volna. Természetesen, mindig a legszebbre. Volt egy hosszabb időszaka az életének, amikor úgy viselkedett, mint akinek valóban van egy kisfia. Egyszer még a Safari-parkba is elutazott, hogy a képzeletbeli fiának megmutogassa az állatokat. Gondolt arra is, hogy örökbe fogad egy gyereket. De aztán felfedték a rendőrségen azt a bizonyos ügyet, s ez elűzte a gyerek iránti vágyát is. Védekeznie kellett, visszatérni a valóságba. Mostanában már héthosszat sem jutott eszébe a gyerek.

- Túl vagyok rajta...

A Stöcklgassén azonban csupán az a tény, hogy naponta kétszer-háromszor is látta a csecsemőt, újra felélesztette a nosztalgiáját. . -

- Mégis csak kellene nekem valami kölyök...

Rosenbach megfigyelései nagyon pontosak voltak. Amikor a Próféta esténként lehallgatta a magnószalagot, sokallta is a csecsemőről készült beszámolókat.

- Mi az, hogy a gyerek ma sápadtabb volt, mint tegnap? És hogy nyöszörgött a kocsiban? Meg, hogy biztosan nem adnak neki eleget enni? Már megbocsásson, uram, de...

- Minden jó lehet valamire - mondta csendesen Sebastian.

A Próféta csak egy pillantást vetett a "gorillára". De ez olyan volt, mint a villám, a mennydörgést is várta utána az ember. De az elmaradt. Sőt, igen lágynak tűnt a máskor éles, vékony hang.

- Igaz, igaz... Valóban minden apró megfigyelés jó lehet valamire... De az lenne a legszerencsésebb, ha a megfigyeléseknek az lenne a céltáblája, ami most fontos nekünk... Azt hiszem, ezzel nem lehet vitatkozni, nemde?

Sebastian készségesen helyeselt.

- Igen, uram, ez tökéletesen így van.

- Az egész családot szemmel kell tartani, nemcsak a gyereket.

Amikor Rosenbach kiment a szobából, még hallotta, amikor a Próféta azt mondta.

- Legszívesebben a nyakát törném Franznak, pont ezt a fickót tudta ajánlani...

Sebastian válaszát már nem hallhatta, mert bezárult a vastag tölgyfa ajtó.

- Nehéz itt nekem - gondolta. - De nagyon jól fizetnek...

Csak bele ne haljak...

Rosenbach az egyik reggel alig váltotta le társát a Stöcklgassén álló üres, lakókra váró házban kialakított megfigyelőhelyen, amikor nagy sürgölődés kezdődött Abu Pako villájában. A gyerek apját nevezték Abu Pakónak, az ENSZ valamelyik szervezetében dolgozott, igazgató volt, az alkalmazottak is igazgató úrnak szólították. Rosenbach nem tudta az okát a figyelésnek, igaz, nem is kérdezte. De azt senki sem titkolta előtte, hogy valami olyasmibe keveredett, amit a bíróságon nem írnának a javára... Az a bizonyos Franz is utalt erre. De a fizetésre is. És Rosenbachnak kellett a pénz. Kis vállalkozásba

akart kezdeni, már kinézett magának egy kiadó üzlethelyiséget, madarakat fog árusítani... Úgy állapotok meg, hogy ez a munka csak néhány hónapig tart. A pénzt előre betették számára egy bankba.

- Ha pontosan csinállok mindent, nem lehet baj...

Jelentette a Prófétának, hogy Pakóéknál készül valami.

- Sok a vendég?

- Még csak két autó érkezett.

- Kicsodák? Máskor is jártak ott?

- Igen. Azt hiszem, igen. Külön-külön...

- Hoznak valamit?

- Igen... Mindegyik... Talán, ma lesz keresztelő...

- Lehetséges. Maga maradjon a posztján. Minden lényegesről tudni akarok.

Rosenbachnak igaza volt. A család és a vendégek a keresztelőre készültek. Reggel tíz óra tájban négy autó indult el az utcából. Mindegyik antennáján fehér selyemszalag libegett. A csecsemő az első autóban utazott szüleivel és a dadával.

- Indulnak - jelentette Rosenbach.

- Rendben. Maradjon a helyén, amíg nem szólok...

Rosenbach távcsővel figyelte a menetet. S azt is észrevette, hogy az utca végén egy újabb autó kanyarodik a kocsisor után. De annak az antennájára nem kötöttek szalagot.

- Követjük őket... - mondta elégedetten. Csak egy pillanatra döbbsentette meg, hogy többszámúban beszélt, holott nem akart megbízóival lelki azonosságot vállalni. De lángra kapott benne a vadásszenvedély. Mint rendőr korában, amikor már végéhez közeledett az akció, de kockáztatni kellett talán még a testi épségét is, olyankor csak a célt látta, szinte élvezte a helyzetet, s megszűnt számára minden más. - Utóvégre hozzájuk tartozom...

Néhány perc múltán megszólalt a kiserádiója. A Próféta beszélt.

- A helyén van? - kérdezte.

- Igen, uram.

- Megtudja állapítani, hogy maradt-e valaki a házban?

- Igen. De úgy gondolom, senki. A két alkalmazott is autóba szállt. S minden ajtót bezártak.

- Helyes ... Szeretném megkérni, nézzen körül a villában.

- Bent?

- Igen. Pontosán így értettem. Vállalja?

Rosenbach a házra irányította a távcsőjét. Bemenni, de hogyan? Semmi szerszáma sincs. És ha véletlenül visszajönnek. Ez betörés. De azért kelleni ezt mondta.

- Ha muszáj...

A Próféta Rosenbach hangjából érezte az ellenkezést.

- Nem. kell félni... Az autók kimentek a városból... Nyugodtan körülnézhet. És ha végzett,

jelentkezzen. Csináljon egy vázlatot a belső szobaelosztásról. Főképpen azt nézze meg, hol fekszik a gyerek, van-e abban a szobában felnőttnek fekhely, hogyan lehet megközelíteni. Érti ezt, ugye?

- Igen, uram. De nincsen szerszámom.
- Tudom. Mégis próbálkozzék. Talán valamelyik pinceablakon át.
- De nem lesz baj, ha végül is... - nem fejezte be a mondatot.

A Próféta türelmetlenül szólt.

- Ne gyerekeskedjen! Induljon! Vigye magával a készüléket, majd riasztom, ha valami baj lenne, kaptatásban állunk a karavánnal. És ha lehetséges, ne mozdítson el semmit a lakásban. Indulás!

Rosenbach lesétált az utcára. Azt biztosnak vélte, hogy senki sincs a házban. Gyors elhatározással átlépte a villa alacsony léckerítését. Behúzódott az egyik bokor mögé, leguggolt, várt, feszülten figyelte az utcát, de mivel minden csendesnek mutatkozott, a villa hátsó részéhez lopakodott. Ott is szépen gondozott pázsitos kertet talált. A házba két bejárat is volt, az egyik egy nagy teraszról, a másik oldalt, közvetlenül a füves részről, néhány lépcsővel. A pinceablakok vaksin meredtek a széljárta, enyhén hajladozó apró fűszálakra, rács fedte őket. A szélső ablak azonban hosszabb volt és magasabb. De azon is díszes vasrács.

- Ez lehet a garázs...

Rosenbach kis grimasszal nyugtázta, hogy a Próféta tanácsa nem hasznosítható. A vasrácsok miatt nem tud behatolni a házba sem a pince, sem a garázs ablakain. Tétovázva nézegette a két ajtót.

- Csak a szerencse segíthet.

Felegyenesedett és határozott léptekkel felment a teraszra, s mint aki otthon van, benyitott az ajtón. És az engedett. Simán, minden nyikorgás nélkül.

Rosenbach meglepetésében megtorpant a küszöbön.

- Mintha tudták volna, hogy jövök...

Ez a gondolat elbizonytalanította. Legszívesebben visszalépett volna a teraszra.

- Marhaság...

Lassan beljebb ment a szobába. Ez valami hallféle lehetett, csupa bőrfotel, kanapé, süppedős szőnyeg, egy nagyobb asztalkán italok, mellettük letakarva tányérok. Az egyikben egy szendvicsmaradék. A falon egy furcsán rajzolt kép, nagyszemű, nagyszakállú öregek, a fejük nagy, a testük vékony, mint a karó. Hat ajtó nyílt ebből a szobából. És egy falépcső tekergett fel az emeletre. Akár az angol filmekben.

Rosenbach elképzelése szerint a csecsemő az emeleten aludhat. Indult is fel a lépcsőn. Arra számított, hogy majd nyikorogni fog a léptei alatt, de nem így történt. Sorban kinyitotta az emeleti szobák ajtajait, mindenhová benézett, de egyikben sem talált gyerekágyat vagy bölcsőt. Fordult is vissza a földszintre. Újra a lépcsőn járt, amikor halk zümmögéssel jelzett a kis rádiója. A füléhez emelte.

- Bejutott? - kérdezte a Próféta szokott vékony hangján.
- Igen. Az ajtón. Hátulról.
- Jól van. Sebastian azonnal indul. Ne lepődjön meg.
- És a háziak?
- Nincs veszély. Valószínű Mariazellbe tartanak. Tehát van idejük. Csak nyugalom!

- Nyugodt vagyok, uram.
- Addig is nézzen körül, jól rögzítsen mindent, a villanykapcsolótól az ajtókilincsekig.
- Igenis, uram.
- Megtalálta a gyerekszobát?
- Még nem.
- Nézz meg az emeleten, ott szokott lenni.
- Már néztem, uram. Ott nincsen.
- Jó, folytassa a keresgélést. - A Próféta szünetet tartott, később már csak ennyit mondott. - Vége.

Rosenbach eddig elhessegette magától a gondolatot, hogy megbízói az igazgató gyerekével akarnak valamit. De hogy ennyire fontos a gyerekszoba, minden kétséget kizáróan igazolta a tervet. Meg akarják ölni? Nem, ő ebben nem lehet partner... Leült az egyik fotelba, kicsit arrébb húzta a függönyt, hogy kilásson az utcára. Elhatározta, hogy megosztja aggályait Sebastiánnal. Bízott ebben a fiúban. Talán azért, mert megmentette a Próféta haragjától.

- Nem lehet rossz ember...

Hosszabb ideig kellett várakoznia, mint gondolta. Hiába nézegette az utcát, nem tűnt fel Sebastian autója. Idegességében dúdolni kezdett. Újra és újra ugyanazt a dalt. Amikor harmadszor kezdte el, akkor tudatosult benne: a Stille Nachtot kormyikálja...

- Nincs is karácsony...

Sebastian valahol a szomszéd utcában hagyta az autóját, gyalog sétált a villához. Kétszer is elment a ház előtt. Rosenbach nem látta, amikor bejött a kertbe, észrevétlen lépett a szobába.

- Alszol? - kérdezte. Rosenbach felállt.

- Már itt vagy?

- Nem - nevetett Sebastian, s lassan letette a szerszámosládikáját a padlóra - még máshol vagyok... - Aztán hozzátette. - Vége a nyaralásnak! Gyere segíteni!

Gyors és pontos mozdulatokkal vett mintát a bejárati ajtó zárjáról. Óvatosan és céltudatosan dolgoztak. Semmi nyomot nem hagyhattak, ezért jártak zokniban, s húztak a kezükre kesztyűt.

Rosenbach a vállát vont.

- Még nem találtam meg... Az emeleten nincsen...

- Mi a fenét csináltál eddig? Na, gyerünk...

Sorba nyitogatta az ajtókat. Az egyik egy kicsike folyosóra vezetett, jobbra és balra is két-két szoba volt.

- Itt lesz...

Rosenbach elérkezettnek látta az időt, hogy megkérdezze.

- Minek ez a gyerekszoba?

Sebastian nem válaszolt.

- Valamit a gyerekkel akarunk? - kérdezte újra Rosenbach.

Valóban az egyik szobában megtalálták a kis gyerekágyat, az ablak alatt egy heverő terpeszkedett, kockás pléddel takarták le.

- Ez az...

Sebastian kinyitotta az ablakot, megvizsgálta a zárat, a szobaajtóból pedig egyszerűen kihúzta a kulcsot, és zsebre tette.

- Minek ez nekik, nem igaz? - nevetett.

- Észreveszik.

- Nem, ne hidd... Bár hagyhatnám is benne, a gyereket úgysem zárják be... De azért jobb, ha nálam van,

Rosenbach még egyszer megkérdezte.

- Mi lesz ezzel a gyerekekkel?

- Mi lenne? - kérdezte vissza Sebastian, s kutatva nézte társa arcát. - Semmi... És azt hiszed, hogy én mindent tudok? A fenét...

- Nem szeretném - kezdte a mondatot Rosenbach, de nem fejezte be. Sebastian rászólt.

- Ne üsd az orrod olyasmibe, ami nem tartozik rád. - Ez a tanács jóakaratóan hangzott. - A hosszú élet titka, keveset tudni más dolgairól... Bár... Nálunk, Dél-Amerikában azt mondják, hogy a hallgatag tengeri halnak is van ellensége... Képzeld el, ha még beszélni is tudna... - Intett Rosenbachnak, hogy induljanak ki a házból. - Az én véleményem, ha kíváncsi vagy rá...

- Kíváncsi - mondta gyorsan Rosenbach, mert az hitte, valamit a gyerekről fog hallani.

- Az a véleményem, hogy az emberiség legnagyobb átka a beszéd. - Egy pillanatra megállt az ajtóban, s úgy magyarázott. - Tudod te, hányan haltak meg már egyetlen mondat miatt is?

A kertben lehúzódtak a bokrok alá. Sebastian sem folytatta az értekezését, figyelték az utcát. Egy autó szaladt el a kapu előtt, megvárták, amíg elhalkul a motor zaja. Sebastian Rosenbach felé fordult, hogy jelt adjon az indulásra. De valaki megszólalt a hátuk mögött.

- Tegyük fel a kezüket!

9.

Pintér alezredes kinyitotta fehér Ladája ajtaját, s gáláns meghajlással mutatta.

- Tessék parancsolni!

Bana begörnyedt az ülésre, bekapcsolta a biztonsági övet. Pintér is beszállt, s indított.

- Merre menjünk?

- Te vagy a sofőr?!...

Pintér bólintott.

- S nem is akármilyen... Ha jól tudom, Hitler kocsiját is egy alezredes vezette...

Bana a fejét csóválta.

- Köszönöm... Nagyon köszönöm ezt az elragadó hasonlatot...

- Szívesen - nevetett Pintér.

Áthajtottak Budára, végigsuhantak a Tétényi úton, a Sáfrány utcából kanyarodtak a Budafokra vezető betonhídra. Pintérnek volt egy vikendháza Károson, a Duna mellett. A remetelak, ahogyan nevezték. Hatalmas bokrok között állt, elfedték a házat a kíváncsi szemek elől. Kis kertecske tartozott hozzá, néhány gyümölcsfával. Sárgabarack, szilva. Pintér falun született, szerette a természetet. Tudták róla, hogy számára egyetlen gyümölcs létezik: a muskotályos, magvaváló, hamvas szilva... Két fával ültetett belőle Hároson is, a szilvaérés idején, ha csak tehetette, kirohant a városból, s vikendházában aludt. A fáról ette a gyümölcsöt. Sohasem szedett le belőle annyit, hogy elvigye magával. Állt a fa alatt, válogatott a himbálózó gyümölcsök között, fel-felnyúlt egyért, leszakította, s már ette is. A magot a tenyerében gyűjtötte, s amikor már nem tudta fogni, elsétált a szemeteshez. S ezzel be is fejezte a szilvaevést. Persze, nem egy napra. Talán még egy félóra sem...

A házat "kalákában" építették. Még Bana is segített Ő betonozta a lépcsőt. Pintér a kedves vendégeit mindig nagy hangon figyelmeztette.

- Ne lépjete a lépcsőre! Az műemlék!

A fehér Lada elvágatott a pezsgőgyár előtt, szaladt ki a városból. A Sasad kertészetnél fordult le a főútról, a Duna felé. Bana ahányszor kinn járt Pintérnél, mindig szóvá tette a bekötőút gödreit.

- Ennél még a Duna medre is simább lehet...

Most is ezt mondta. Pintér pedig bólintott Erősen markolta a volánt, mintha abba kapaszkodna. Amikor megérkeztek a házhoz, az autót egy nagy bokorhoz irányították, s indultak be a kapun.

A kerítés mellől azonban eléjük lépett- valaki.

- Itt vagyok - mondta.

Magas, vállas, huncut mosolyú fiatalember volt. Kezében egy pipás, hegyes sapkájú kerti törpét tartott. Mindjárt nyújtotta is Pintérnek.

- Tessék. Azt hiszem, ilyen még nincs.

Pintér örömmel nézegette.

- Köszönöm, köszönöm... Nagyon szép... Gyűjteményem legszebb darabja lesz... Az: ugyanilyen másik harminccal együtt...

Bana nevetve kérdezte.

- Van már harminc?

Pintér átölelte a fiatalember vállát.

- Csak ebből van harminc... Ebből a pipásból... De azért ez nagyon szép.

A fiatalember csinált rosszkedvvel mondta.

- Pedig úgy igyekeztem...

Pintér tovább forgatta a remekművű giccsét, amikor a talpához ért, megdöbbenve nézett a fiatalemberre.

- Honnan szerezted ezt, te lóköttő?!

Bana már a teraszán ült. nyújtott lábbal, szinte fekvő helyzetben. Feléje fordult az alezredes.

- Ezt a fickót - mutatott a fiatalemberre - le kell tartóztatni. Betöréses lopás...

Bana értetlenül nézett, ezért Pintér magyarázatképpen hozzátette.

- Megajándékoz ez a szélhámos a saját törpémmel!

A fiatalember szerényen védekezett.

- Ez volt legközelebb... És akartam hozni valamit...

Bana most értette meg a helyzetet. Kitért belőle a nevetés.

- Betöréses lopás!

- Nem - mondta Pintér -, nem! Gyilkosság! És egyben minősített csibészesség... De hogy a fenébe jutottál be?

A fiatalember egy furcsán hajlított drótot szedett elő a zsebéből.

- Ezzel... Már többször ajánlottam, hogy szabványosítani kellene...

Az ezredes elkérte a szerszámot.

- Minden betörő ismeri... De azért ez kicsit különbözik... Ez a hajlítás?

A fiatal férfi komoly arccal magyarázta.

- Ez az új zárok miatt került rá... Most már ez a menő...

- Mindig tanul az ember - dűnnyögte az ezredes. Pintér italt hozott ki a teraszra, poharakat.

- Mi ez? - mutatott az üvegre Bana. - Csak nem az a keserű nyavalya?

- Tonik... Ilyen melegben ez a sörnél is jobb.

Látszott az ezredes arcán, hogy erről ő egyáltalán nincsen meggyőződve. De azért töltött, s kortyolt.

-Jó hideg. - A fiatalemberre szólt - Üljön már le, Hód! És kezdjük el. Nem nyaralni jöttünk.

A főhadnagy széket húzott maga alá, szembeült az ezredessel. Valamit mondani akart, de a parancsnoka megelőzte.

- Először is, ha vége lesz ennek az ügynek, megfenyítem. Már százszor megegyeztünk, hogy nem partizánkodik. És ha nem érti meg, hogy a mi munkánkban a fegyelem sorsdöntő lehet, akkor elválunk. És nagyon remélem, ezt nem kell még egyszer mondani.

- Értettem... Igyekezni fogok... De az a helyzet...

Pintér szólt közbe.

- Csend! Csend, Balassa, érted?

A fiatal férfi az alezredes felé biccentett.

- Igenis, csend!

Az ezredes újra kortyolt. Nem messze vonat dübörgött.

- Tudsz te itt éjszaka aludni? - kérdezte Pintért.

- Én már nem hallom... Meg lehet szokni.

- Na, Hód úr - fordult a fiatalember felé Bana - magáé a szó. Olvastam, hogy nyaralni akart menni Splitbe.

A főhadnagy mosolygott.

- Nem lett volna rossz... De az is lehet, hogy nem nevezhettük volna zavartalan nyaralásnak.

- Külföldre maga csak nyaralni járhat, nem huncutságokat elkövetni - jegyezte meg az ezredes. - Gondolja, hogy érdemes lett volna?

- Igen. Meggyőződésem. Mert így egy lépéssel lemaradtunk.

- Lehetséges. De én akkor sem járulhatok hozzá semmiféle jogsértéshez. És ha maga mindenfajta egyeztetés nélkül csak odaszalad, akkor... Akkor most nem ül itt, hanem valamelyik cellában hűsöl... Bár ebben a dögmelegben, ez nem hallatszik komoly érvnek...

- Megoldható lett volna a dolog - jegyezte meg Pintér -, ha időben tudunk intézkedni. De most már egyébként is eső után köpenyeg.

- Ön szerint most egyedül érkezett a kedvelt uraság az országba? - kérdezte az ezredes.

- Legalábbis azt akarja elhitetni - felelte a főhadnagy. Ugyanúgy a régi osztálytársát kereste fel, mint az első látogatásakor. Mással nem is lépett érintkezésbe.

- Megjavult volna? - hitetlenkedett az alezredes. - Átnéztük a bűnlajtsromát, fantasztikus alak. S lényegében csak a kábítószeres ügye miatt zárták le hosszabb időre, de akkor is nagyon nehezen tudták rábizonyítani.

- Most mit csinál? - fordult Bana a főhadnagyhoz,

- Utazgat. Cipeli magával azt a festőimitátor barátját.

- Hol utazgat? Mi a célja? Hol szállt meg?

- Néhány napja már Budapesten tartózkodott, s csak később kereste fel a festőt. Úgy tűnt, mintha valahonnan értesítésre várt volna, a szálloda recepciójában többször is megkérdezte, jött-e levele.

- Melyik szállodában lakik?

- A Novotelben lakott. De ott már fizetett, s el is távozott.

- És kapott levelet?

- Nem. Ha csak...

- Hacsak?

- A szállodába biztosan nem kapott - folytatta a főhadnagy -, de egyszer, bement a főpostára, s ott lehetséges, hogy a kezébe nyomtak egy poste restante-ot.

- Mi az, hogy lehetséges? Nem lehetett megállapítani?

- Nem. Próbáltuk. De Janóka elszúrta az ügyet.

Pintér magyarázta Banának.

- Janóka a Potoczki János. Tudod, most jött az akadémiáról.

- Ahá! Emlékszem, jelentkezett nálam. Pedig úgy gondoltam, lesz belőle valaki. Tehát máris elkövette az első hibát.

- Csinál még többet is - nevetett Pintér.

A főhadnagy nem nevetett. Komor arccal mondta.

- Jó fiú a Janóka, de lehetséges, hogy egy komoly láncszemet veszítettünk el... Mivel másnap kiköltözött Burta úr a szállodából, szinte biztosnak látszik, hogy kapott valami jelet. A recepcióban pedig csak falból érdeklődött. Ha netán figyelik, akkor félrevezethesse őket.

- Meg is tette. Ilyen rókát, mint maga... - csóválta a fejét az ezredes.

Balassa főhadnagy nem reagált erre a megjegyzésre, folytatta a beszámolót.

- Történt más hiba is,

- Na?

- Követték a kocsiját, és Dunaújváros után szem elől veszítették.

- Ez otromba hiba - mérgeződött az ezredes. - Hát már itt tartunk? - fordult Pintérhez.

- Sikerült korrigálnunk - folytatta a főhadnagy -, Sopronban találtunk rájuk. A Lővér előtt.

- Ilyen módon ki is mehettek volna az országból.

- Nem. Azt nem. Erről már a kezdet kezdetén intézkedett Gábor, vagyis a parancsnokom...

- Igen, erről tett jelentést Beleznay - erősítette meg az alezredes. - Ez rendben is van... Saját nevével jött, senki sem körözte, be kellett engednünk. Kifelé már más.

Bana intett, hogy emlékszik. Kifelé azért más, mert jugoszláv útlevelemmel jött, s arról nem tudtak a jugoszláv hatóságok, hogy ők erre a névre valaha is állítottak ki útlevelet... Amikor Burta másodszor is megjelent Magyarországon, Beleznay az Interpol segítségével fényt derített erre a tényre. De ebbe beletellett néhány nap.

- Az is lehetséges, hogy kiengedjük - mondta Bana. - Ha csak nem csinál itt valami disznóságot... ő lesz nekünk a cérnaszál, amit ha okosan húzunk... Béla, vedd fel a kapcsolatot az Interpollal, és tárgyalj meg velük, mit tartanának helyesnek. Jó?

Pintér bólintott.

- Értettem.

Az ezredes újra a főhadnagyhoz fordult.

- Van valami feltételezése, hogy mit akar itt ez a...

- Burta... Jelentem, egyelőre semmi... Csak egy biztos. Nem véletlenül jár haza...

- És a hazaszeretet? És ha feltámadt benne a nosztalgia? Gyerekkor meg ez-az?

A főhadnagy a fejét csóválta.

- Bár minden lehetséges, de...

Az ezredes felállt. Bement a szobába, balra nyílt a konyha, kinyitotta a szekrényt, de vissza is csukta.

- Nincs egy kis kenyered? - szólt ki Pintérnek. - Béla, hallod?!

Nem volt kenyér. Trappista sajtot találtak a hűtőszekrényben, Pintér testvériesen háromfelé vágta.

- Sajnos, csak ez van...

Elrágcsálták. A főhadnagy a szilvafákra mutatott.

- Szilvát szabad?

Az alezredest, mintha bolha csípte volna meg.

- Még éretlen! Nem látod? Hozzá ne nyúlj, mert letöröm a kezedet!

- Pardon, pardon - szabadkozott a főhadnagyi - Ha éretlen, akkor éretlen.

- Azért! - nyugtázta az alezredes. - Megzabálnák zölden ezt a kevéske szilvát...

Bana visszaült a helyére.

- Azt árulja el nekem - mutatott helyet a főhadnagynak -, mi a valódi értelme az üzenetének. Mert látom, az nem, amiben annak idején megállapodtunk, vagyis, hogy elindult az akció és sürgős segítségre van szüksége. Tehát?

Balassa főhadnagyi hátrasimította a haját. Nagy lélegzetet vett.

- Egy dolgot még nem említettem.

- Kíváncsian várom.

- Semmiképpen nem mehettem be a hivatalba. Valaki figyel. Először csak képzelődésnek gondoltam: véletlenül jön utánam az a pasas, áll a kirakat elé, ha újságot veszek, a hátát mutatja, ha elsétálok mellette...

- Ez érdekes... Tessék, folytassa - biztatta az ezredes.

- Igen, érdekes. És azért az, mert nem tudtam megfejtetni, ki a fene lehet. Ezért aztán se be nem menteni a hivatalba, de haza sem mehettem. Telefonálni is csak körülményesen tudtam. Vagyis az akció fordítva indult el. Legalábbis úgy érzem.

Bana hosszan nézte a főhadnagyot. Ez volt tehát oka az eltűnésének.

- Mégis, mire tippel?

- Jelentem, hazudnék, ha azt mondanám, tudom. Tippem van. De ez valóban csak feltételezés.

- És az mi?

Balassa egy kicsit görnyedve ült. A vidámság eltűnt a szeméből, szaggatottan beszélt, többször széttárta a karját.

- Úgy gondolom, bár erre semmi bizonyítékom sincsen, hogy ez a Burta nem egyedül jött... És mivel én az első jelzések óta figyelem... Mondhatnám azt, hogy kísérem, így feltűnhetett a társának, aki sohasem mutatkozott vele, tehát én sem tudhattam, hogy hozzá tartozik... Vagyis arra a pasasra nem ügyeltem, csak Burtára... Gondoltam sok minden másra is, de ez látszik a legvalószínűbbnek. És erre érvem is van.

- Halljam! - szinte parancsszerűen mondta Bana.

- Egy döntő érv...

- Nos?

- Amikor Burta és a barátja Kaszás elindult Budapestről, utánuk küldtem Karcsit, Temesi Károly zászlóst, akik később elveszítették Burtáékat. Én Budán egy alkalmas helyen kiszálltam az autóból, s láttam, hogy az engem kísérgető pasas egy Unóval Karcsiék után kanyarodik. Mert azt hitte, hogy én még az autóban ülök. De ez még nem elég. A döntő bizonyíték az, hogy az Uno is Sopronban vesztegel, holott Karcsi nem ment Sopronba, mert Burta lerázta. Honnan tudta az Uno, hogy Burta Sopronba tart? Vagyis a pasasom is nyomot veszített, de ő ismerte az úticélt. Ez, szerintem, két dolgot bizonyít. Az egyik: társa van Burtának, aki őrizi. Ebből tehát az vonható le, hogy nem nyaralni jött... A másik, hogy én

már nem vagyok alkalmas a munka elvégzésére... Ha csak...

- Biztos, hogy nincsen semmi ennivalód? - kérdezte újból az ezredes a helyettesét. - Nézzél széjjel. Isten bizony, kilyukad a gyomrom.

Pintér Béla becammogott a szobába. Hallani lehetett, hogy sorra nyitogatja a szekrényeket.

- Úgy éreztem magamat, mint Göre Gábor nagypénteken. - mondta mosolyogva a főhadnagynak. - Ismeri a történetet?

- Jelentem, nem.

- Kár... Érdekli?

- Igenis.

- Az úgy volt - kezdte az ezredes olyan hagsúllyal, mintha mesét mondana -, hogy Göre bíró úr, meg Durbints sógor kimentek nagypénteken a prэшázba, áhítattal, böjttel akarták tölteni a szent napot. Igen ám, de nagyon megéheztek. Csakhogy nem volt kinn ennivaló. Végül is az ajtókenő szalonnadarabból, meg az egérfogóból kiszedett szalonnából eszegettek. És persze ittak. De nem tonikot...

Balassa és a közben a helyére visszaült Pintér is kötelességszerűen nevetett.

- Itt nincsen egérfogó - közölte az alezredes. - Szégyellem, de semmi kaja nincsen... De tessék, gyűjtsatok rá - kínálta a cigarettát.

- Ha már így alakult - nyúlt a dobozba Bana -, kár ugyan ezt a jó levegőt... És most már kellemes a szél is...

- Jön, mint a nótában, a Dunáról - mondta a főhadnagy. Bana hosszadalmasán gyűjtött rá. Látszott az arcán, kisebb gondja is nagyobb a cigarettánál.

- A főhadnagyunk - mondta vontatottan - azt állítja, ő nem alkalmas erre a munkára... Ezt most hallom először a saját szájából.

Balassa grimaszt vágott.

- Elemi dolog, ha valakit felfednek... Így tanultuk.

- Jó. Ötös. Csillagos ötös.

Az alezredes mosolyogva fújta a füstöt.

- Arra vagyok kíváncsi - aprókat nevetett -, hogy az Unós fickót is figyeli valaki? Mert az sem kizárt. Meg aztán arra, aki az Unóst tartja szemmel, arra is ráállt valaki... Szép lánc.

Balassa főhadnagy szerette és becsülte az alezredest. Most mégis mérgesen nézte. Csúfolódik?

- Most vajon, kit figyel az ön Unósa? - kérdezte az ezredes a főhadnagytól. - Kit figyelhet, ha ön itt ül velem szemben... Esetleg ő is itt dekkol valahol a bokrok alatt?

Az ezredes, mintha nyomatékosan akarna adni a szavainak, felállt, kisétált a kertből.

- Nincs itt senki - szólt vissza. De a hangja természetellenesen rekedt volt. Néhány percig álldogált még a kerítés előtt. Addig, amíg a cigarettája a körmére nem égett. Aztán visszaült a helyére. Hallgatott. Később azt parancsolta a főhadnagynak, hogy énekeljen valamit.

- Mit? - kérdezte Balassa.

- Amit akar... Csak hangosan... Valami magyar nótát... Vagy slágert... Valamit.

Balassa csodálkozva nézett rá. Az ezredes durván ráförmedt.

- Kezdje el, az istenfáját!

A főhadnagy bizonytalan, majd erős hangon, szép baritonján énekelni kezdett: Akácós út, ha végigmegyek...

Az ezredes egyetlen ujmozdulattal hívta helyettesét a szobába. Csak néhány szót váltottak. Aztán mind a ketten kisettenkedtek a kis kertből. Balassa kerekre nyílt szemmel figyelte őket, s közben énekelt.

Három perc sem telt el, a két tiszt újra megjelent. Kezükből revolvert szorongattak. Pintér egy hátracsavart karú férfit tolt be maga előtt.

- Főhadnagy, a bilincset! - szólt az ezredes Balassának. - És ne kórnycikáljon ilyen istentelen hangon! Fejezze már be!

A férfi csuklóján kattant a bilincs. Leültették az egyik székre. Az ijedt ember a fogát csikorgatta, haja a szemébe lógott.

- Jó napot - köszönt neki Bana. - Kihez van szerencsénk? A férfi nem válaszolt.

Balassa csendesen mondta.

- Kérek engedélyt arra, hogy megkeressem az Unót,

- Menjen - mondta Bana.

Az alezredes a férfi iratait keresgélte.

- Nincsen okmánya... Még bélyeg sem...

- Micsoda? - kérdezte az ezredes.

- Semmi - legyintett Pintér.

- Várjuk meg a főhadnagyot... Van egy nejlonzacskód? Az úr pisztolyának... Minek kellett ez önnek? - kérdezte a lihegő férfit.

Nem válaszolt.

- Lehet, hogy nem is tud magyarul - vélte Pintér. - De hogyan vált gyanússá?

Bana vállat vont.

- Tudja isten... Valahogyan belül megéreztem, hogy az a bizonyos unós, ha a főhadnagy nem linkel, nem lehet Sopronban... És olyan érzésem támadt, hogy itt van a közelünkben...

- Ennyi?

- Ennyi.

- De honnan tudta, hogy ő az?

Lassan egy fehér Fiat Unó gurult a kapu elé. Balassa főhadnagy kiszállt belőle, az ajtót sem zárta be, úgy jött fel a teraszra.

- Ez az - mondta. - Bár a rendszáma más... De van a kesztyűtartóban forgalmi engedély három autóra is...

Bana bólintott.

- Ért magyarul? - kérdezte a megbilincselte férfit, aki a fejét rázta.

- Semmit sem érteni - mondta.

- Mit is kérdeztél? - fordult Pintérhez Bana.

- Azt, hogy honnan tudtad, ő az, akit...

Bana legyintett.

- Elárulta magát az úr... Amikor meglátott a kerítésnél, hirtelen lehajolt és köveket kezdett emelgetni az útról, mintha dolgozgatna. Csakhogy rosszul csinálta.

- Rosszul? - kérdezte a főhadnagy.

- Rosszul. Mert nálunk, ugye, egyszerűen felemelik a köveket, mintha ölbe akarnák venni... De ahonnan az úr származik, ott nem így csinálják. Mert ott kígyó is bújhat a kövek alatt. Tehát ott a követ először csak az embertől túlról eső oldalán emelik meg, hogy ott a kígyó elcsúszhasson és ne kerüljön szembe a munkással... Ezt ez alatt a pár perc alatt négyszer is bemutatta ez az úr.

A főhadnagy szinte tátott szájjal figyelte az ezredest.

- Ilyenkor kellene kilépnem a testületből - mondta elismerően. - Ezek szerint én még semmit sem tudok...

Bana csendesen mosolygott.

- Vigye az urat az autókba, s ültesse hátra...

Az alezredes is elismerően bólogatott.

- Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen árulkodó kövek is vannak...

Amikor a főhadnagy már elkísérte az idegent, Bana magához intette a helyettesét.

- Béla - mondta suttogva -, én sem gondoltam volna... Most találtam ki az egészet... Amikor behajtottál a földútra, feljebb a bokrok között már ott állt a Fiat...

Az ezredes ült a megbilincselte férfi mellé, Pintér pedig a volánhoz. Balassa főhadnagy az Unót vezette egészen a szolgálat épületének udvarára.

Amikor a foglyot elkísérték, Bana felhívta az irodájába a főhadnagyot. De nem ültette le.

- Tehát, most mi a teendő? Egy bábu kidőlt... Folytatja?

A főhadnagy határozottan válaszolt.

- Igen. Most már nem tudnak azonosítani.

- Még egyszer nem lesz ilyen szerencséje.

- Tudom.

- Folytassa tehát a munkát, Hód... De ne szakadjon el tőlünk, mert... agyonverem...

A főhadnagy elmosolyodott.

- Remélem, nem lesz szükség rá.

- Helyes... Látja, itt nem babra megy ez sem... Van valami kérdése?

- Nincsen.

- Kérése?

A főhadnagy habozni látszott. Az ezredes megismételte.

- Valamit kér? Ki vele! Mi az?

Balassa főhadnagy rezdületlen arccal válaszolt.

- Egy nő.

10.

Kaszás beköltözött a villába, szabályosan bejelentkezett. A tulajdonos, egy nyugdíjas mérnök, akinek pár hónappal ezelőtt, a tavasz kezdetén halt meg a felesége, úgy érezte, jó üzletet kötött. A bérlő nem sokat alkudozott, nagy összeget fizetett előre, csendes, rendes embernek látszik, csak éppen festő...

Az öreg úr nem szerette a művészeket, valamikor feleségének egyetlen kalandja egy országos híru színésszel volt, s ez megutáltatta vele ezt "a link népséget". De az üzlet, az üzlet. Felköltözhet a fiához Pestre. S ez a lényeg. Az unokái. A fia jött le érte, de az sem sokat törődött Kaszással. Aláíratott ugyan vele egy hosszú listát, azokról a bútorokról, amit a házban hagynak, olyan szövegeket írt bele, hogy "büntetőjogi felelősségem tudatában", meg a "vitás kérdésekben a PTK szerint", a bútorok megőrzése "a bérlő anyagi felelőssége"... Kaszás csak mosolygott, s mindent aláírt. Három percig tartott az egész aktus. A nyugdíjas mérnök átadta a kulcsokat, berakta a három bőröndjét az autóba, kedves-hivatalossággal kezet ráztak, s az autó elviharzott Nagycenk felé.

Kaszás, amikor egyedül maradt, arra gondolt, neki is fel kellene mennie Budapestre. Egy évre fizette ki a villát, ez hosszú idő. Beszélnie kellene a vásároló társával, rendbe kellene tennie a lakását, bejelenteni a házfelügyelőnek, hogy nyaralni megy, odaadni a címet, a kulcsot, hátha történik valami előre nem látható. És vásznat, festéket is kell vásárolnia. Sok ezer forintot hagyott itt neki Burta: végy meg mindent, ami szükséges. A villa bútorait is Burta irányításával rendezték át. Ő jelölte ki Kaszás szobáját, műtermet, ami egy hatalmas, üvegezett veranda lett. A többi szobát lezárta. Azt mondta, ez a látogatóké, az övé, Nickyé meg az ő vendégeié. Többször is kijelentette, Kaszást senki sem fogja zavarni, festhet nyugodtan, az a fontos, hogy a munka jól sikerüljön.

Kaszás Pestre utazott. Busszal ment, busszal jött. A házfelügyelő felírta a soproni címét, jó nyaralást kívánt. A vásárolót nem találta otthon, bedobott neki egy cédulát, majd jelentkezik. Festésre igazán alkalmas nagy vásznat nem talált. A Sopronba tartó buszon azzal nyugtatta meg magát: jó, hogy nem vásárolt vásznat, hisz pontosan olyan kellene, amilyenre Csontváry festette a képet. Újra el kellene utaznia Pécsre, megvizsgálni a Baalbeket...

Amikor Sopronban a villa előtt kiszállt a taxiból, látta, hogy a verandán ég a villany. Először arra gondolt, be sem megy, ki tudja, milyen kellemetlen vendég várja őt. Még a rendőrség is megfordult az agyában. Pedig nem csinált semmi törvénybe ütközőt. A szorongását még akkor sem tudta legyőzni, amikor végül is kinyitotta a ház kapuját.

- Rossz vége lesz ennek...

A téblábolásnak az vetett véget, hogy Burta megjelent a lépcsőn.

- Gyere már! Mit vacakolsz a kertben?!

- Te vagy az?

- Nem, a dalai láma!

Kaszás megkönnyebbülten lépett be a verandára. Az egyik fonott fehérre mázolt fotelban Nicky ült. Felállt és szertartásosan meghajolt.

- Üdvözlöm, mester.

A festő is meghajolt, és anélkül, hogy valaki kérdezte volna, számot adott a napjáról.

- Pesten voltam. Vászonért. Meg egyéb ügyeket is el kellett intézni... Házfelügyelő... Mégis, ha valaki keres...

Burta, szokásához híven, belemarkolt Kaszás karjába.

- Azt akarod mondani, hogy elárultad a címedet a házfelügyelőnek? Megőrültél? Nem megparancsoltam neked, hogy...

Kaszás ijedten dadogta.

- Nem... Nem... Hogy képzelsz ilyet... Én... Csak nem hiszed, hogy...

- Megmondtad a címedet a házfelügyelőnek, igen, vagy nem?

A festő Nickyre nézett. Láta az arcáról, végzetes lenne, ha bevallaná az igazat.

- Nem mondtam meg! Csak annyit, hogy... Hogy tanulmányútra megyek!

- Hová?

- Azt nem mondtam.

- Ő sem kérdezte?

- Nem.

Burta elengedte Kaszás karját.

- Akkor meg érthetően beszélj!

Nicky angolul szólalt meg.

- Mi történt? - kérdezte. - Nem kell veszekedni...

Kaszás csak most döbrent rá, hogy Nicky nem tud magyarul, tehát nem is érthette, amiről beszélnek. Pedig, mintha...

- Kezet mosni, aztán asztalhoz! - vezényelte Kaszást Burta, mintha a festő gyerek lenne. - Adjatok a vándornak ételt és italt, mert így ürül a pénztárcátok - tette hozzá. - Burta evangélista, 100. vers, 16. szakasz.

Jót nevetett saját szellemességén, valamit mondott angolul Nickynek, az is elmosolyodott, legyintett, mintha azt akarná kifejezni: nem érdekes, nincsen baj. Aztán végleg angolra fordították a szót.

A vacsoránál Buria első kérdése ez volt.

- Hol a vászon?

Kaszás hosszan elmagyarázta, hogy miért nem vásárolt.

- A mesternek igaza van, pontosan olyannak kell lenni a képnek, mint az eredetinek - mondta Nicky.

Burta ugyan hangosan nem mondott ellent, de jelentőségteljesen csóválta a fejét

- És ha nem tudunk olyan vásznat szerezni? - kérdezte.

Nickyhez fordult, élénk kézmozdulatokkal kísérve németül beszélt. Kaszás keveset értett belőle. De Burta közölte vele az utasítást.

- A vászon minősége most nem fontos... Kezd el a munkát! Festéked van, mintád van, tessék szoptatni! - Újra nevetett a saját szellemességén, később azonban komor arccal mondta. - Igyekezz, fiam, mert hátra lesz kötve a sarkad...

A festő azt várta, hogy Nicky és Burta nála alszik. A vendégszobában. A vacsora után azonban Nicky felállt, s közölte, hogy jócskán elmúlt az idő, vissza kell menniük a szállodába, mert holnap korán indulnak tovább.

- Ez a három bőrönd itt marad - mutatott Burta az egyik szoba sarkába állított hatalmas kofferekre. - Nem bizalmatlanság, nehogy megsértődj, de lakat van rajtuk... Vigyázz rájuk!

- Gyémántot pakoltatok bele?

- A fenét - legyintett Burta, s nevetve mondta. - Szoknyák lapulnak benne. Érted? Szoknyák.

- Szoknyák?

- Az. Szoknyák nőknek. Üzlet - magyarázta.

Kaszás bölintott, kikísérte vendégeit a kerítésig. Nehezen bökte ki a benne motoszkáló kérdést.

- Mikorra kell a festmény?

Burta megveregette a hátát.

- Csináld, fiacskám... Csináld... Majd jövünk és megnézzük...

- Mikor?

- Azt nem tudom. Nem én vagyok a főnök. És ő sem az - mutatott Nickyre. - Mindenkinek parancsol valaki... Sajnos.

A látogatás után foglalkoztatta ugyan Kaszást az a felháborodás, amit a házfelügyelővel közölt cím okozott, s gondolt arra, hogy ír egy lapot Budapestre, hogy senkivel se közöljék, de ahogyan múltak a napok, úgy vált egyre kisebb jelentőségűvé az eset.

- Miért ne tudhatnák? Nem vagyok én rabló?! Festményt másolni szabad...

Inkább az izgatta, hogy nem tud megbirkózni a feladattal, s akkor vissza kell fizetnie a pénzt. Az első napokban félve költött, alaposan mérlegelte, hogy mit vegyen, mintha másból gazdálkodna. Aztán ez is elmúlt. A korlátok ledőltek.

- Mit csinálhatnak velem? Legfeljebb az adósok börtönébe zárnak...

A festés valóban nagyon nehezen haladt. Mert tudott ugyan venni nagy vásznat, ami "jó lesz ez is, ha más nincsen" alapon összehajtogatva pihent az egyik fotelban, de eleinte elképzelése sem volt, hogyan kell ehhez, az egész művelethez hozzákezdeni. Nagyokat sétált a Lóvérekben, töprengett, végül egy világtérkép segítette az általa jónak vélt megoldáshoz. Egyik este az atlaszt nézegette, s majdnem heurékát kiáltott, amikor felfedezte a szélességi és a hosszúsági körök hálóját.

- Így kell! Felosztani négyzetekre a festményt!

Azonnal elővette a reprodukciót és tizenhat kockára osztotta.

- Holnap kezdek is rajzolni az elsőt...

Szigorúan beosztotta az idejét. Csak nappali fényben festett. Sajnos azonban csak a festék fogyott, a vázlatok, rajzok, próbamázolások szaporodtak, már egész hegy állt belőlük a szemetes láda körül. És

Kaszás kétségei erősödtek. Ő sohasem tudja ezt a festmény lemásolni. Szidta Csontváryt, hogy semmi sincs a helyén a képen, torz az egész, mert ha szabályos lenne, már régen túl lenne a munkán... A lényeg azonban az, hogy a nagy vásznat még szét sem hajtotta...

Esténként sétált. A nyomasztó gond, az egyedüllet arra is rákényszerítette, hogy a kirándulásai után betérjen a nagy szálloda bárjába, s eleinte konyakot, pár nap múltán már whiskyt igyon. Üldögélt egy asztal mellett, nézegette a vendégeket, s főképpen a nőket. Az egyik este ismerőst fedezett fel. Pirtsákot. A fiú is észrevette, de igyekezett úgy viselkedni, mintha nem látta volna. Kaszás mosolyogva figyelte.

- Zavarban van a gyerek, mert nem tartotta az ígérését...

Pirtsákhöz egy fiatal nő csatlakozott, aki a fiút kézenfogva

a Kaszás melletti szabad asztalhoz húzta. Így már nem lehetett kikerülni, hogy ne üdvözöljék egymást.

- Jó estét - rebegette Pirtsák.

Piros volt az arca, akár Csontváry festményein a muzulmánoknak.

- Jó estét, régen láttam... - mondta Kaszás, de azonnal meg is róttta magát, minek kell még kellemetlenebb helyzetbe hozni Pirtsákot... - Kezét csókolom - bólított a nő felé is. A fiú bemutatatta.

- A feleségem... A művész úr... Festő...

- Edit - nyújtotta a kezét az asszony.

Ahá, ezt a nőt kellett volna lefesteni, mustrálgatta Editet Kaszás. Csinos, rövid hajú, kerek arcú, kicsit testesebb nő volt. Kedvesen mosolygott a festőre.

- Elmondta a férjem, hogy le akart festetni - nevetett. - De nem tetszett elvállalni. Biztosan csúnya vagyok.

Kaszás nem hazudtolta meg Pirtsákot, inkább bókolt az asszonynak.

- Nem... Nem... Csak olyan munkám akadt... Itt laknak a szállodában?

- Igen - válaszolt Pirtsák látható megkönnyebbüléssel -, itt... Ennek a szállodának van nászutas kedvezménye, és...

- Nagyon kedvesek hozzánk - vette át a szót az asszony. Még kocsikázni is elvittek a városban... Konflison... Soha életemben nem ültem még ilyen hintón...

- Többen vagyunk itt nászutasok... Négy párról tudunk, mert csináltak nekünk...

- Pikniket - egészítette ki az asszony.

Kaszás elégedetten állapította meg: jó, hogy ő elkerülte a házasságot, mert ez a szegény fiú sem mondhat egy önálló mondatot... Pedig csak néhány napja nősülhetett. Meg is kérdezte.

- Mikor volt az esküvő?

- A múlt szombaton - válaszolt a nő -, már lassan egy hete... És maga, pihenget?

Kaszás hümmögött.

- Nem egészen... Festek...

- Az nagyon érdekes lehet - lelkesedett Edit

- Hát...

- Szintén itt lakik?

- Nem... Béreltem egy kis házat... A szállodában nem lehet dolgozni...

Kaszás érezte, hogy meg kellene hívni a fiatalokat, mert ha most nem teszi, megint magára marad, s az sem lesz, akivel egy-két szót válthatna.

- Meddig maradnak? - kérdezte.

- Még egy hét - válaszolt Pirtsák.

- Legalább is most úgy gondoljuk - szólt bele megint az asszony. - De mivel szabadságunk van elég, mert képzelje, mind a ketten kivettük az egész évit, csak pénzünk...

- Maradnánk még - komolykodott Pirtsák -, de hát... Majd meglátjuk... Talán ráteszünk még egy-két napot...

Kaszás nem sokat teketóriázott.

- Jöjjenek, látogassanak meg... Mit csinálnak például holnap?

Az asszony nevetett. Pirtsák arca újra kipirosodott.

- Hát... Amit ilyenkor szokás...

Kaszás is nevetett.

- Bocsánat, bocsánat... Nem akarok zavarni... Valóban egy pillanatra elfelejtettem, hogy nászutasok... De ha mégis

Pirtsák inkább csak udvariasságból, mint komoly szándékkal mondta.

- Persze, azért... Azért lehetséges... Szívesen... És nagyon köszönjük a meghívást.

Kaszás már nem hitt abban, hogy a fiatalok meglátogatják. De azért megmondta a címét, s azt is megmagyarázta, hol találják meg a Lejtő utcát.

- Tíz perc... Rendelhetek valamit maguknak?

- Zavarba tetszik hozni - háritotta el Pirtsák, de a felesége nem volt ilyen szégyellős. Bólogatott.

- Úgyis itt üldögélünk egy kicsit... Kávézni szerettünk volna...

Kaszás elégedetten nézett az asszonyra. Beleváló nő...

- Esetleg whiskyt is? A kávé mellé.

Pirtsák a fejét rázta.

- Nem... Köszönjük...

A festő mégis rendelt whiskyt, kávé, sőt azt is megkérdezte Edittől, nem akar-e fagyaltot.

- Nem. Azt igazán nem. Nézzen rám. Olyan kövér leszek, mintha Rubens festett volna.

- Az alkohol is hizlal - vetette közbe Pirtsák, akinek láthatóan nem tetszett ez az együttlét. Kaszás is észrevette, de annak tulajdonította, hogy nincs a fiúnak elegendő pénze, s nem akarja, hogy az újdonsült felesége lássa: vannak pénzes férfiak is... Pedig, hogy téved! Ő is más pénzt költi...

- Rubens - tért vissza a nő megjegyzésére -, látom, magácska a festőket is ismeri... Nagyon helyes... De azért Rubens alakjai és maga! Majdnem azt mondtam, hozzájuk képest maga gebe... - Nevetett. Edit

is. Csak Pirtsák szeme villámlott.

- Remélem, nem sértettem meg ezzel a gebével? - kérdezte szelíden Kaszás.
- Nem. Ugyan! Nem vagyok én olyan!

Pirtsák egy hajtásra kiitta a whiskyt. Kaszás lassan ízlelgette. Aztán elmondta azt a szöveget a Metaxáról, amit Burtától hallott.

- A nyelvével is szagol az ember!

Mivel Edit elismerően, nagyra nyílt szemmel bólogatott, Pirtsák felállt, s halkán azt mondta.

- Nekünk... Nekünk mennünk kell... Majd még találkozunk...

Edit kényszeredetten emelkedett fel. Nyújtotta a kezét Kaszásnak.

- Örülök, hogy megismerkedtünk... Én még sohasem beszéltem egyetlen festővel sem...

Kaszás rejtélyesen mosolygott, s ráhajolt az asszony kezére.

- Szép álmokat...

Amikor a fiatal pár elment, a festő elégedetten dőlt hátra. Nagy borraivalót adott, s elhatározta, másnap vesz magának egy új ruhát, inget, s egy selyemkendőt, amit majd a nyakába köt.

- Csak egy kis izgés-mozgás, semmi komoly...

Derült kedéllyel nézegette a csillagokat, az augusztusi estével egy szellőcske játszott, kellemes lágyssággal borzolta a festő haját.

- Minden jó lenne, csak festeni ne kellene...

Amikor átment az erdei körúton, meglepetten látta, hogy a Pirtsák-házaspár andalog előtte, összekapaszkodtak, a fiú úgy szorította Edit derekát, hogy az asszony nagyon furcsa, ferde tartásban tudott csak lépegetni.

- Ezek nem mentek aludni... Békéltető séta - állapította meg elégedetten. Lassított, nem akarta őket utolérni. De maga sem tudta, miért, krakogni kezdett. Valami nyers üzenet volt ebben a hangban. Olyan, amire általában vissza szoktak fordulni az emberek.

Pirtsák is visszakapta a fejét.

- Sétálnak? - kérdezte Kaszás, aztán félszeg mosollyal hozzátette. - Na, ez buta kérdés volt... Elnézést,

- Igen... Lejárnak a vacsorát... De már fordulunk is vissza - mondta Pirtsák gyorsan.

- Kár... Jöjjenek, megmutatom, hol lakom - invitálta a párt a festő, s Editet nézte, a könnyű nyári ruháját, a sötétkék estében sugarakat villantó szemét.

- Nem, nem akarunk zavarni - mondta az asszony.

- Nem zavarnak, jöjjenek bátran, nincsen messze...

- Csak a házig... - egyezett bele Edit, karonfogta a férjét, s mintha biztosítani akarná valamiről, újra mondta. - Csak a házig, szívem...

Pirtsák megadta magát, elindultak a város felé, az utca közepén. A társalgás azonban megakadt. Kaszásnak ugyanis az jutott eszébe, hogy Burta milyen szigorúan meghagyta, ne ismerkedjen senkivel, ne engedjen be a házba senkit... És tessék, ő erőszakoskodik, hogy nézzék meg, hol lakik... Lépésről

lépésre öntötte el a bizonyosság: Edit miatt teszi. Hogy a közelében lehessen...

- Butaság? - kérdezte önkéntelenül is hangosan.

Az asszony, mintha megérezte volna, hogy mi rejlik a kérdés mögött, ő válaszolt.

- Lehet, hogy butaság, hogy most nem megyünk be... Majd máskor, jó? Nem akarjuk megsérteni, de...

- Rendben, nem erőszakoskodom...

Pirtsák nem beszélt. Úgy ment felesége karján, hogy egyértelművé tegye, ő nem óhajt társalogni, sőt ő nincs is ott, legalábbis tekintsék levegőnek. Ez kínossá is tette a sétát. Amikor a ház elé értek, Kaszás megkérdezte.

- Mikor találkozunk?

- Bízunk a véletlenre - hártotta el a kérést az asszony, s Pirtsákra nézett, várta, hogy a férje válaszol. De ő hallgatott, a kezét sem nyújtotta a festőnek.

- Rendben... Bár... Volt egy ötletem, Pirsák úr.

- Pirtsák - javította ki Kaszást a férfi. - Pirtsák, ha lehetne.

- Elnézést... Megfesteném a feleségét... Nászajándékként.

Pirtsák előbb az asszonyra nézett, aztán csak ennyit mondott.

- Majd meggondolom.

- Nagyon kedves - mosolygott Edit. - De hát az nagy fáradság...

- Ugyan. Ha Pirtsák úr beleegyezik, akkor... De az is lehet... Igen, talán ez így jobb! Mindkettőjüket lefestem... Mondjuk Pirtsák úr ül egy fotelban, s oldalt mellette áll a felesége... Na, ehhez mit szólnak.

A férfi kicsit ingerült hangon mondta.

- Majd ezt is meggondolom.

- Azt hiszem - jelentette ki Edit -, ezt nem szabad visszautasítanunk... Ha már ilyen kedves.

- Menjünk, késő van. Jó éjszakát! - fordult meg Pirtsák. Az asszony széttárta a karját, mintha azt akarta volna mondani: ez van.

Kaszás addig nézte őket, amíg el nem tűntek a sűrűsödő sötétségben. Aztán megfordult, s a kapuba dugta a kulcsot. De nem tudta elfordítani.

- Nem zártam be?

Riadtan nézett a néma házra.

Mintha az egyik ablak mögött gyengécske fény imbolygott volna.

11.

Rosenbach ijedt gyorsasággal nyújtotta fel mind a két kezét. Sebastian azonban kuncogni kezdett.

- Eridj a fenébe, hülye!

A hátuk mögött is nevetni kezdett valaki.

- Jól bekakáltatok, mi?

Antonio volt. A társuk. Sebastiannal együtt érkezett, de ő kint maradt a kertben, biztosítani, nehogy valami váratlan dolog történjék. Melléjük guggolt, a bokor mögé.

- Semmi baj... Ha végeztetek, mehetünk.

Rosenbachban forrt a méreg, de nem szólt. Megtörülte a veritékes arcát, s igyekezett úgy tenni, mintha ő is csak viccből emelte volna fel a karját, tehát az egész szóra sem érdemes.

A kerítéshez óvakodtak. Először Antonio lépett át rajta, s azonnal cigarettára gyújtott, közben körülnézett. Amikor a lángoló, gyufaszálat megrázogatta a kezében, s eldobta, intett, hogy kijöhetnek a többiek is.

- Tűnjünk el szépen!

Rosenbach vissza akart menni a figyelőhelyére, de Antonio nem engedte.

- Ne oda, velem jössz!

- Hová?

- Megyünk a többiek után Mariazellbe! Mert ha alkalom adódik...

- Mire?

Antonio csodálkozva nézett rá.

- Hülye vagy?

Sebastian vigyorogva mondta.

- Ő csak segít, érted?

- Az más - morogta Antonio -, de akkor miért visszük?

- Viszed... Én nem megyek.

- Nekem a Próféta azt mondta, hogy...

- Nekem meg azt... Tessék, kérdezd meg - nyújtotta oda a készüléket Sebastian.

- Gyerünk, Kölni, megleszünk egyedül is.

A Próféta szolgálatában álló legények Kölninek nevezték Rosenbachot, nyilván nevének jelentése, a rózsapatak miatt.

Rosenbach világosan látta, most kapcsolódik visszavonhatatlanul ehhez a társasághoz, melynek hivatalosan kizárólag roncsautókkal lenne szabad foglalkoznia. Természetesen, ő már az első pillanattól kezdve tudta, hogy ez csak fedő tevékenység. De eddig még csak annyit tett, mint egy magándetektív. Igaz, hogy nem jelentette Silz halálát, de annak az eseménysorozatnak is csak passzív résztvevője volt. Most igazi akcióra hívják. Nem figyelni, felderíteni, beszámolni, hanem tenni. Ha alkalom nyílik... Rosenbach azt is tudta, hogy ez nemcsak az előtte ismeretlen akció érdekében történik. Őt, személy szerint is, igazi társá akarják avatni. Bűnrészessé. Nem olyanná, aki így vagy úgy ki tudja magát mosni, vagy ha már egészen ezt nem is teheti, de még nincs olyan nagy törvényes fenyegetetés, börtön, az eddigi cselekményei mögött, hogy ne tudna könnyen határozni, átáll a másik oldalra. Rákényszerítik arra, hogy egynek tekintse magát a roncsautósokkal... De azt is érezte, ez mentőöv számára. Az akcióban

való részvétel biztosíték... Ha most ellenkezne, holnap már eltűnne a sok préselésre váró roncs között.

Amikor beszállt Antonio autójába, tudta, hogy sorsa megpecsételődött. Visszaút nincsen.

Antonio nagy sebességgel vezetett, úgy surrantak az autópályán, mintha nem is a földön járnának. Bár Rosenbach csodálkozott, hogy nem St. Pölten felé tartanak, de nem szólt. Wiener Neustadt után letértek az autópályáról, felkapaszkodtak a Semmeringre, itt áltak meg először. Bekanyarodtak a parkolóba, Szent Kristóf szobra elé. Antonio az óráját nézte.

- Sétálunk egyet... Még van időnk.

Nemcsak sétáltak, ettek is. Leültek a nagy étterem teraszára, onnan nézegették a hegyeket, a szállodasort, a repülés emlékművet, tetején a hatalmas, nyitott szárnyú sassal.

- Mi lesz azzal a gyerekkel? - kérdezte hirtelen Rosenbach, Antonio vállat volt.

- Én, öregem, nem mondhatok semmit...

- De nem történik baja?

- Baja? Nem... Majd meglátod, ha...

Rosenbach csak annyit válaszolt.

- Így azért nem lehet dolgozni.

- Hogy nem lehet?

- Hogy az ember csinál valamit, de nem tudja, mit.

Antonio nevetett.

- Ennyire zöldfülű vagy? Pedig te rendőr is voltál... És az ugyanannyi, mint most mi... Ott is parancsot teljesítettél. Nem hiszem, hogy a főkapitány odaállt neked magyarázkodni... Kicsit később hozzátette. - A mi helyzetünkre, öregem, nagyon illik eredeti hazám egyik frivol közmondása... Másnak a farkával könnyű csalánt kaszálni.

Rosenbach bólogatott, s megismételte a mondást. De megnevezte kerek-perec a testrészt. Aztán megkérdezte.

- Miért erre jöttünk?

- Ezt jelölte ki a Próféta.

- Csak azért kérdeztem, mert Mariazellbe Bécsből...

Antonio legyintett.

- Nem mindegy?! Gyerünk tovább.

Mürzzuschlag városka közepén kanyarodtak a mellékútra, ott a tábla már nagy betűkkel hirdette: jobbra kell menni Mariazellbe. Hegyek között, szakadékok mélyén, csöpögő kis vízesekek alatt autóztak. Ha szemben is jött volna egy másik jármű, alig tudtak volna kitérni, valamelyiküknek vissza kellett volna tolatnia egy szélesebb útszakaszhoz. Rosenbach, hogy valamit mondjon, elmesélte Antoniónak a világ első sáncugró versenyét, ami éppen Mürzzuschlagban volt.

- Egy hatméteres trágadombról ugrottak...

Antonio nem hitte.

- Ez komoly?

- Az.

- Utálom a telet - mondta komoran Antonio. - Nálunk nincsen hideg...

Az egyik tisztáson megálltak. Közvetlenül mellettük folydogált egy patak, fölöttük sziklák magasodtak. Lassan eleredt az eső.

- Na, még csak ez hiányzott - háborgott Antonio.

- Mindjárt eláll... Itt úgy van... Ötpercenként esik... Vezessek?

Antonio a fejét rázta.

- Jobb szeretek magam... Ha idegen kocsiban ülök, mindig azt nézem, mit csinál a vezető... Hogy már sebességet kellene váltani, hogy már indexelni kellene, hogy a kanyart nem így... Érted?

- Persze. Csak segíteni szerettem volna. Merthogy ilyen nehéz a terep.

Ültek az autóban, hallgatták az eső kopogását.

- Mariazellbe vitték a gyereket keresztelni - törte meg a csendet Rosenbach. - Nagyon vallásos emberek lehetnek...

Antonio gúnyosan mosolygott.

- Disznók. Vallásos disznók... A bátyám - kezdett volna valamit mondani, de elhallgatott.

- Mi van a bátyáddal?

- Nem érdekes - vágta, el a fonalat a fiú, s összeráncolt homloka alatt vészjóslóan csillogott a szeme.
- Majd... Majd elintézzük ezt az ügyet.

Antonio egyre sűrűbben nézegette az óráját. Ki is szállt, elsétált a kanyarig, s onnan bámulta volna az utat, de a kanyar után új kanyar következett, nem láthatott semmit. Közben az eső valóban elállt.

- Tévedett volna a Próféta?

- Tessék? - kérdezte Rosenbach.

- Semmi... Nem szeretek itt álldogálni... És ha egy óra múltán sem jönnek, akkor bemegyünk Mariazellbe...

- Oda indultunk, nem?

Antonio nem válaszolt, úgy tett, mintha nem hallotta volna a kérdést. Elsétált a patakhoz, figyelte a köveken bukdácsoló habos vizet, aztán visszament az autóhoz. Elővette a kis rádióadóóját.

- Halló, hé... Tud nekem válaszolni valaki? Vétel...

Egy recsegő hang, alig hallhatóan kérdezte.

- Hol vannak? Vétel.

- A várakozóhelyen... De semmi. Vétel.

- Maradjanak ott. A hely jó. Csinálják végig. Ha valami probléma van, csak akkor jelentkezzenek... Érti?

- Értettem.

Antonio visszatette a készüléket a helyére. S csak annyit mondott.

- Lehet, hogy itt őszülünk meg...

Egy teherautó döcögött el az úton, fát szállított. Később egy piros, külföldi rendszámú autó, négyen ültek benne, három férfi, egy nő. Ők is Mariazell felé tartottak. Aztán hosszú csend következett. Az eső azonban újra eleredt. Beültek az autóba. Lecsavarták az ablakokat, s vártak szótlanul, mintha nem is ismernék egymást. Amikor az eső csendesedni kezdett, gyors egymásutánban hármat sípolt a kis adóvevő készülék.

- Ez Szent Antal helye - mondta bele Antonio. - Vétel.

- Készüljenek fel! Vége.

Ennyi volt a beszélgetés. Antonio beindította a motort. Lassan az út széléhez gördültek, az autó orra azonban elfordult Mariazelltől. Vissza Mürzzuschlag felé.

- Mit fogunk csinálni? - kérdezte Rosenbach.

- Jóformán semmit. Csak nyugalom.

S valóban Antonio is úgy ült ott, mint a nyugalom szobra. Talán öt perc sem telt el, egy autó közeledett Mariazell felől. Fehér szalag lobogott az antennáján. Antonio gyors mozdulattal eléje kormányozta az autóját. Csak millimétereken múltott, hogy nem ütköztek össze. A másik autó meg is állt. Egy férfi szállt ki belőle. Rosenbach megismerte. A gyerek apja, Abu Pako volt.

- Megőrült maga? - kiáltott Antonióra.

Ebben, a pillanatban egy másik autó is megállt az ENSZ-tisztviselő kocsija mögött.

Közben Antonio is kiszállt, ő is ordítózott. És összekapaszkodott a férfival. Dulakodni kezdtek. Aztán egy sikoly hallatszott.

Valaki elindította Abu Pako autóját. Nagy ívben kikerülte a veszekedőket, s csikorogva, bögve visszaugrott a kavicsos tisztásról az útra. És rohant Mürzzuschlag felé, el is tűnt a közeli kanyarban. A hátsó autó is megugrott, szaladt a másik után.

Antonio ellökte magától Abu Pakót, visszaült az autóba, azonnal indított. Ropogva, szürke gázfelhő ömlött az útra.

Rosenbach szinte mozdulatlanra dermedve nézte végig a jelenetet. Egy percre sem tartott.

A visszapillantó tükörből látta, hogy a férfi hadonászva szalad utánuk. S mintha még mozdult volna valaki a földön...

- Megsegített Szűz Mária - sóhajtotta Antonio. - Miénk a gyermek.

- A gyerek? Hogyan?!

- Karlo vezeti az autójukat... Ez sikerült! Most aztán mi vagyunk nyeregben! Vagy a gyerek, vagy a bátyámék! Ha nem engedik el a bátyámékat, vége a gyereknek! Kampec! Most majd megtanulja ez a disznó Pako, kik vagyunk mi!

- De hát - szólt indulatosan Rosenbach - azt mondtad, a gyereknek semmi baja sem eshet...

Antonio arca elkomorult. Csak egy pillantást vetett Rosenbachra.

- Ha teljesítik a feltételeket... De ha nem, akkor vége...

Rosenbach megtapintotta a pisztolyát.

- Én ebben nem akarok részt venni - jelentette ki halkán.

- Nocsak - mondta Antonio csodálkozva. - Mi ütött beléd?
- Semmi. Csak nem szeretem, ha a gyerekekkel spekulálnak.

Antonio nem válaszolt. Csökkentette a sebességet. Mereven figyelte a kanyargós utat.

- Délelőtt még te is keresgélted a gyerekszobát - mondta később. - Most az bosszant, hogy feleslegessé vált a munkád... Értem én... De a két eshetőség közül ez bejött... A Próféta valóban jövendölt... Eltalálta, hogy a keresztelő után a nyaralóba viszik a gyereket. Ez fáj neked? Jobban tennéd, ha...

A ha után nem következett semmi.

Rosenbach szinte hallotta a gyerek sírását. Újra és újra látta a kétségbeesetten szaladó apát. Ennyire szentimentális lennék? - kérdezte magától. - Ez marhaság! Eddig még semmi baja a gyerekeknek. Nyugalom, nyugalom!

- Miért sajnálsz te ennyire azt a gyereket? - kérdezte Antonio. - Miért nem az én bátyámat meg a társait sajnálsz? Tudod, hány gyerekük van azoknak ott a tenger partján?

- Én minden gyereket sajnálok...

Egy kis településen rohantak keresztül. Muskátlik nyíltak az ablakok kis ládáiban, virágos kertecske díszelgett a házak előtt is. Amikor elhagyták a falut, Antonio hirtelen megállította a kocsit. Kinyitotta az ajtót.

- Szállj ki!
- Viccelsz?
- Ha jót akarsz, szállj ki! - A nyomaték kedvéért lassan előhúzta a revolverét.
- Itt akarsz hagyni?
- Na, kifelé!

Rosenbach kiszállt. A sziklák a felhőkig értek. S úgy borultak az út fölé, mintha el akarnák fedni az égiek tekintetét.

12.

Bana figyelmesen hallgatta a tiszt jelentését. Az elfogott férfi tud magyarul, ez rövid időn belül kiderült. Nem is nagyon titkolta. Újvidéken született. Ennyit tudtak belőle kiszedni, ezt is csak nagy furfanggal. Semmilyen lényeges kérdésre nem válaszol. Valami prófétát emleget. Majd a próféta megmondja, majd a próféta kiszabadítja, majd a próféta elintéz mindent.

- Valamilyen szekta tagja lehet.

Bana alaposan tanulmányozta a magnóra felvett kihallgatást. Arra a részre többször is visszakapcsolt, amelyben a tiszt a pisztolyról érdeklődik. "Kié ez a fegyver? - A prófétáé. - Ki az a próféta? - A próféta. - Más neve nincsen? - Nincsen. - Ő adta önnek ezt a revolvert? - Igen. - És milyen célból? - Azt ő tudja. - Kicsoda? - A próféta. - Ön nem is sejti? - Nem. - Egy fegyver arra való, hogy lőjenek vele, nem? - De igen. - Ön mire akart lőni? - Ezt is a próféta tudja. Én nem. - Azzal a fegyverrel, ami önnél van, a próféta nem lőhet, csak ön. Igaz? - A próféta mindent tud. - Ezek szerint a próféta azt is tudja, hogy itt vendégeskedik nálunk? - Igen. Azt is. - Honnan tudja? - Ez az ő dolga. - Ha ezt a fegyvert megvizsgáljuk, megtaláljuk rajta a próféta ujjlenyomatát? - Nem hiszem. - Az előbb azt mondta,

hogy ezt a próféta adta önnek. Akkor talán megfogta, nem? - Nem hiszem. - Létezik egyáltalán ez a próféta? - Igen. És ki fog innen szabadítani.”

- Elmeszakértő? - kérdezte Bana a kihallgató tisztet.

- Megvizsgálja.

- Ön szerint terhelt ez az ember?

A tiszt a fejét rázta.

- Nem. Szerintem nem. Lehetséges, hogy az orvos mást állapít meg, de nem hiszem.

- Akkor mivel magyarázható ez a próféta?

- Menekülés. A kérdések elől. Amire nem akar válaszolni, azt rábízta a prófétára.

- Ön szerint a próféta nem létezik. Igaz?

- Így van.

Bana tovább pergette a magnetofonszalagot. Egy új résznél lassított.

“- Járt már Splitben? - Én? - Igen, ön. - Nem. - Tudja, hol van? - Valahol a tenger partján. - Ott ismerkedett meg a prófétával? - A próféta láthatatlan. - Mohamed? - A próféta nem Mohamed. - Hát ki? - Próféta. - Ez a neve? - Ő a próféta.”

Az ezredes kicsit visszapörgette a szalagot.

“Hát ki? - Próféta. - Ez a neve? - Ő a próféta.”

- Ez a neve? - kérdezte Bana is.

A tiszt a fejét ingatta.

- Nem hiszem. Ilyen név nincsen. - Akkor miért kérdezte?

- Így volt logikus.

- Helyes - bólintott Bana. - Így volt logikus.

Pintér alezredes, aki eddig nem szólt bele a társalgásba, felállt a fotelból, s csak ennyit mondott.

- Behívatom Gábort.

Az ezredes jóváhagyóan bólintott. A kihallgatótiszte cigarettával kínálta, s ő is rágyújtott.

A tiszt fiatalember volt, de már kopaszodott, mintha közepesen belevágtak volna a hajába. Jelentés közben is mindig lekapta a szemüvegét, a zsebkendőjével törülgette az üveget. Kicsit feszengve ült. Hol hátradőlt a fotelban, hol egészen az ülőke szélére csúszott. A társai okos, furfangos embernek tartották, de az volt a véleményük: nem tud viselkedni. Viszont amikor a kihallgatást vezeti, megváltozik. Az izgó-mozgó emberből árad a nyugalom, a türelem.

Beleznay szokása szerint megállt az ajtóban, katonásan várta a belépésre az engedélyt. Bana jóformán rá sem nézett, csak a kezével intett.

- Üljön le! Mit szól ehhez a prófétához? Intézkedett már valamiben?

Beleznay leült a tiszt mellé, az asztal másik végére tolta a hamutálcát.

- Igen.

- A rutinügyek, személyazonosság megállapítása meg ezek, nem érdekeinek. Csak az, ami ezen túl történt. Ha egyáltalán szükségesnek látott valamit.

Beleznay bólintott.

- Értettem. Több dolgot is elrendeltem. A legelső az volt, hogy köröztetem a prófétát.

Bana meglepetten nézte az őrnagyot.

- Pontosán erre szeretttük volna kérni... Tehát?

- Megtörtént. Az a véleményem, hogy a próféta él, és ha nincs egy isten még felette - nevetett -, akkor ő a bandafőnök. Abban egészen bizonyos vagyok, hogy a vendégünk nem találta ki... Ő valóban benne bízik.

- Vagyis abban, hogy innen ő kiszabadítja.

- Pontosán. Ez a kihallgatáson többször is elhangzik. Egyszer lehet ilyet mondani, de hogy az egész védekezés erre épüljön... Ez elgondolkodtató. Ezért azt javaslom - folytatta az őrnagy -, csináljunk új kihallgatás! tervet. Csak a prófétára koncentráljunk. Egyébként is mindenre ő a válasz, tehát használjuk ki ezt...

Bana a kihallgatotisztra nézett.

- Nos?

- Egyetérték. Megcsinálom a tervet. - Felállt, mint aki máris kezdeni akarja.

Az ezredes intett, hogy üljön vissza.

- Ha ezt elfogadjuk, amit Gábor mond - hajolt előre az alezredes -, akkor ebből sok minden következik.

- Például? - kérdezte Bana.

- Például... Gondoljuk végig... Ha ez a próféta ilyen kiszabadító ember, akkor innen, hogyan tud valakit kivinni? Betör a cellába? Lefegyverzi az őrséget? Netán ügyes ügyvédet fogad? Nem. Úgy, ahogyan már sokan próbálkoztak máshol és más érdekében. Vagyis eltérít egy repülőgépet, túszt szed. Igaz?

- Igaz. Köszönöm, eddig nagyon jó - mosolygott Bana a barátjára.

- Van tovább is - folytatta Pintér. - Ez a pasas kételkedés nélkül bízik abban, hogy a próféta kiszabadítja, hisz jóformán már határidőt is mondott. Emlékezzetek, kétszer is előfordul, hogy három nap múltán már nem lesz itt... Ha pedig ő ennyire biztos a dolgában, akkor erre már valahol volt példa. És ha ez igaz, akkor nem mozgunk légtüres térben. A prófétának van előélete. Ez is logikus, nem? - fordult az alezredes a fiatal tiszt felé. - Persze - tette hozzá -, lehet, hogy ez csak pusztán okoskodás, de ajánlom a figyelmükbe.

- Helyes - bólogatott az ezredes.

- Arra is van elgondolásom, ki lehet a túszt?

Az ezredes azonnal rávágta.

- Nem árt neki!

Az őrnagy arcán elmélyültek a ráncok.

- Figyelmeztetni fogom.

- Igen, jó lenne - mondta csendesen az alezredes. - őt figyelte ez a prófétanövendék, tehát... Az egyik hibát, ne tetézzük a másikkal. Már ki kellett volna kapcsolni ebből az ügyből.

Az ezredes Beleznayhoz fordult.

- Mi van Sopronban?

- Semmi. Egyelőre mindenki élvezi a várost. Két barátunk is úgy tett, mintha elhagyná a várost, de csak egy másik szállodába költöztek. S azóta nem találkoztak a piktorral.

- Lehetséges az, hogy az egyikük a próféta?

- Jó lenne - sóhajtott az őrnagy. - De nem hiszem. Legfeljebb tanítványok.

- Mikor utazik Sopronba?

- Holnapra terveztem, de ha úgy szükséges... Akár most is.

- Nem szükséges. De az igen, hogy gondosan figyeljék azokat az urakat. Mert ha fülükbe jut, hogy mi itt vendégljük az egyik

munkatársukat, akkor cselekedni fognak.

- Tőlük kellene megtudni, ki az a próféta - jegyezte meg az alezredes.

- Majd - mondta Bana. - Egyelőre nem lehet. Csak egy féligmeddig hamis útlevelel van tudomásunk... Nyugalom. Azt is mondhatnák, semmi közük ehhez a prófétához. Te tudod bizonyítani az ellenkezőjét? Ne félj, leszáll még a próféta az égből...

- Hód?

- Hód végezze azt, amivel megbíztuk. - Az ezredes Beleznayra mutatott. - A holnapi randevúról részletes beszámolót várok.

- Írásban?

- Nem! Csak szóban. De ha megérkezik, azonnal.

- Sopron... Sopron - mélézött az alezredes. - Ha eddig akárhányszor abban a városban volt dolgunk, mindig szerepelt Ausztria területe is... Azon gondolkodom, miért éppen Sopron, hisz ilyen gözzel lehetne Szombathely is... Nagyon népszerű ezekben a körökben Sopron.

Az ezredes végighallgatta Pintéért, aztán megcsóválta a fejét.

- Ezzel most mit akartál? Mindenki tudja, miért Sopron. Van valami különleges?

Az alezredes mosolygott.

- Semmi. Csak meditáltam egy kicsit. Mert az is eszembe jutott, hogy az eddigi munkánk során mindig segített, ha figyelembe vettük azt, hogy miért éppen ez a város és miért nem Szombathely?

Beleznay bólintott.

- Köszönöm a figyelmeztetést, Béla. Tudom, mire céloz Most ügyelni fogunk.

Az ezredes úgy tett, mintha megsértették volna. A fiatal tisztnek mondta.

- Látja, ők egy külön köztársaság... Azt sem tudom, miről beszélnek...

A kihallgatótiszt előrecsúszott a fotelban. Zavartan válaszolta,

- Én sem... - Aztán rádöbrent, hogy ez csak amolyan Banaféle éle volt, krárogva mondta. - Persze,

nekem nem is kell...

- Mi azért csak tartunk össze - nevetett Bana, majd komolyan hozzátette. - Legalábbis ebben az ügyben... Beszélje meg a további kihallgatást a főnökével. Ügyesen. Viszontlátásra.

Kezét nyújtotta a tisztnek.

- Igyekezni fogok.

- Az igyekezetből tele van a padlás - bocsájtotta el az ezredes. Leült a másik két tiszt mellé az asztalhoz. - Nem bukunk meg Hóddal? - kérdezte.

- Nem - erősgette Eeleznay. - Eddig minden jól megy.

- Akkor rendben.

Pintér a tenyerébe hajtotta a fejét. Ujjaival a halántékát pörzsölgette.

- Valami bajod van? - kérdezte az ezredes.

- Nem... Csak... Rémlik nekem... De mondom, hogy csak rémlik, és lehet, hogy csalódom... Mintha néhány évvel ezelőtt...

- Mi volt néhány éve?

- Ez az, nem tudom pontosan...

- És nem pontosan?

- Mintha előttem lenne egy írás... Valahol láttam... És azon egy szöveg, hogy a próféta rádióon tárgyal a rendőrfőnökkel... Valami ilyesmi... Nagyon régen volt már...

- Gondolkozz!

- Azt teszem... De az is lehet, hogy ennél több nem jut az eszembe... Akkor valahogyan rácsodálkozhattam a mondatra. A próféta miatt persze.

- Hol láthattad?

- Lehet, hogy újságban... Egy azonban bizonyos, hogy láttam. Tehát a próféta él.

- Elég baj az nekünk - mondta csendesen az ezredes.

13.

Kaszás óvatosan lépett be a házba. Valóban égett a villany. Az előtérben nem látott senkit. Az egyik szobából hangokat hallott. Figyelt. Egy nő beszélt. Halkan, nem lehetett érteni, mit mond. Ki ez? Kaszás erőt vett magán, s benyitott a szobába.

Burta terpeszkedett vele szemben az egyik fotelban, előtte egy üveg Metaxa. A heverőn egy fekete hajú, nagy mellű nő ült, kispárnákat rakott a hátához, úgy dőlt a falhoz. Mellette egy pólyás baba. Fején kis fehér sapka, szájában cumi.

- Na, megjött ez a csavargó! - A feleségem... Ez meg itt a mester! Ismerkedjete meg... Na és ott a gyerek. Jutka.

Kaszást annyira meglepte ez a váratlan látogatás, hogy szólni sem tudott.

- Mi van? Megkukultál? - kérdezte Burta, és feltápászkodott a fotelból. - Beszéltem neked az asszonyomról, meg a gyerekről - mondta, olyan meggyőzően, mintha valóban legalább egyszer esett volna róluk szó.

- Vacsoráztatok már? - kérdezte Kaszás, zavarában ez jutott eszébe.

- Ha rád várunk, öregem... Éhen halunk. Ül le! Ne szégyeld magad!

- Nem szégyellem - dadogta a festő. Leült. Hol a nőre nézett, hol a gyereket bámulta.

- Itt maradnak néhány napig - közölte Burta. - Jót tesz a kicsinek a friss alpesi levegő.

- Néhány napig?

- Elférnek, nem? - kérdezte vissza szinte ellenségesen Burta.

- Van elég szoba.

A nő is megszólalt. Kedvesen, bocsánatkérően.

- Nem akarunk zavarni... Mondta Feri, hogy milyen nagy munkában van...

- Nem zavarnak.

- Ne féljen, a kicsi nem sír, csak akkor, ha éhes... De az nagyon ritka, mert van tej bőven - s pirulva mutatott a melleire.

- Csak nyugodtan... Majd én is igyekszem ... Egyébként sem zavar a gyereksírás. Azt mondják, erősíti a torkot, vagy mit...

- Éppen meséltem Ferinek - folytatta a nő -, hogy engem csecsemőkoromban a bátyáim kivettek a fa alá a kertbe, ha sírtam. Gonoszkodtak, hadd csípjenek a legyek...

- Nem lehetett jó - motyogta Kaszás, s Burtát nézte, aki éppen nagyot húzott az üvegből. - Hozzak poharat?

- A fenének kell...

- Majd én hozok - háziaskodott az asszony. - Hol tartják?

- Kinn a konyhában.

Az asszony felállt, s indult a konyhába. Amíg kinn volt, Burta

Kaszáshoz hajolt.

- Csak úgy félkézről feleségem, érted? A gyerek miatt kell törődnöm vele... De itt maradnak néhány hétig.

- Este?

- Nekem dolgom van... Engedd főzni a nőt... Tőlem akár le is feküdhetsz vele... Pénzt hagyok nekik. Neked is, ha kell.

- Nem - rázta a fejét Kaszás. - Nekem még van.

- Jó...

Az asszony visszajött, három poharat hozott. Elvette Burta elől a Metaxát, s öntött a poharakba.

- A megismerkedésünkre - koccintott Kaszással. - Én csak keveset ihatok, mert...Tudja, szoptatni

kell...

A festő bólogatott.

- Hogy áll a nagy mű? - kérdezte Burta.
- Nehéz... De azért már megyeget...
- Engem nagyon érdekel a festészet - jegyezte meg a nő.
- Örülök neki - mondta kicsit vegyes érzelmekkel Kaszás.
- Tudja, ebből még nem sok látszik.
- Semmi - toldotta meg Burta.
- Mert... Nagyon nagy a festmény... Több mint hét méter hosszú...

A nő elég butát kérdezett.

- Freskó?

Kaszás szabadkozott.

- Nem... Hát... Vászorra teszem majd... Csak most előbb kisebb részeket kell, ugye... Nem freskó...

Burta hahotázott.

- Ki ne ferd itt nekem ezt a bérleményt!
- Nem jót mondtam, ugye? - kérdezte az asszony.

A gyerek felsírt, felébresztette Burta nevetése.

- A rossz bácsi felébresztette a kislányát... Majd megverjük apukát.

Burta elkedvetlenedett. Fel is állt.

- Isten áldjon - mondta az asszonynak. - Sétáljatok sokat.. Vigyázz a gyerekre... Lehet, hogy egy-két nap múltán jelentkezem... És ahhoz tartsd magad, amit mondtam... Nem szeretnék... Tudod!

Az asszony engedelmesen felállt. Kikisérték Burtát. Gyalogosan indult a város felé. Amikor visszamentek a házba, az asszony sími kezdett. És szó nélkül berohant a szobába.

- Mi baj? - kérdezte Kaszás.

Választ sem kapott. Azt hallotta, hogy a nő belülről kulcsra zárja az ajtót.

Kaszás sokáig ült a teraszon. Betakarta az éjszaka. A gondolatai is kedvetlenek, feketék voltak. Csak egy csillag fehérlett bennük: Edit.

- Csak ne lenne olyan féltékeny az a mafla fiú...

És ez a nő? A gyerekkel? Nem szólhat semmit, megmondta neki Burta, hogy vendégeket kap. És a pénzt is ő adta... A festmény? Semmi. Sohasem lesz meg...

Lassan már pirkadt, amikor bement aludni.

Dél előtt gyereksírásra ébredt. Felült az ágyában, aztán kibotorkált a fürdőszobába. Rendbe tette magát. A nagy üveges verandán, amit műteremnek neveztek ki, megtérített asztal várta. Az asszony a konyhaajtóban állt. Fekete haját kontyba tűzte, fodros kötényt akasztott a nyakába.

- Mit kér? Kávét vagy teát? - kérdezte mosolyogva. - Nem tudom, milyen a gusztusa...

Kaszás kényszeredetten mosolygott.

- Teát...

- Citrommal? Tejjel?

- Citrommal... És cukorral. Ha van itthon.

Az asszony eltűnt a konyhában, Kaszás leült az asztalhoz. Lassú mozdulatokkal kente a vaját a kenyérére. Mikor terítették neki reggelire? Csak a szállodákban.

Az asszony kihozta a gőzölgő teát, letette Kaszás elé. S minden bevezetés nélkül azt mondta.

- Legyünk jó barátok. Tudom, hogy kellemetlenek vagyunk, de ennek így kell lennie. S ha így kell, akkor ne keserítsük egymás életét.

Kaszás lassan felemelkedett. Úgy érezte, fel kell állnia. Meghajtotta magát.

- Rendben van. Én a békesség híve vagyok.

Az asszony a kezét nyújtotta.

-Én is... Egyébként Marica vagyok. Lehet, hogy tegnap nem is mondtam.

- Én Sándor vagyok.

- Azt tudom. Egyen bátran... És... Mondja meg, miket szeret, mert főzni fogok itthon, és akkor már mindegy, ha

maga is...

- Én nem szoktam ebédelni - motyogta Kaszás, és ez igaz

volt. - Csak vacsorázom...

- Nem baj. Ha nem kell, nem eszi meg. Nem kell érte fizetni. Minden Feri úr költségére megy.

Kaszást meglepte, hogy Marica így nevezi gyereke apját: Feri úr. De nem szólt. Leült, lassan kortyolgatta a teát. Egyszerre csak türelmetlen, vágy lepte meg: látni akarja Editet. Nem fejezte be a reggelit, beszaladt a szobájába, kölnit pocskolt az arcára.

- Lemegek a városba - mondta az ámuló asszonynak. Magyarázatot is tett hozzá. - Festék... Tudja, festéket kell vennem.

Valóban a városba indult. Ruhát, inget venni. De előbb felgyalogolt a szállodához, azzal áltatta magát, azért megy oda, mert ott biztosan kap taxit. S valóban állt ott egy bérkocsi, ő mégsem ült bele. Elsétált a bejárat előtt, aztán bement a kis bárba! Rendelt egy kávé. De hiába rezzent meg minden lépésre, Edit nem jelent meg. Úgy gondolta, megkérdezi a portán, otthon vannak-e?

- Pirtsák úr és neje még hajnalban elment kirándulni...

Kaszás kedvét szegve indult ruhát vásárolni. Az áruházban válogatott, amikor észrevette Pirtsákot. A fiú is az ingekhez tartott.

- Jó napot - köszönt rá Kaszás. - Hát nem mentek kirándulni? - kérdezte. Szerette volna fejbe verni saját magát: honnan tud ő a kirándulásról?!

- De - magyarázkodott Pirtsák -, csak Edit rosszul lett... Visszakísértem, és... Szeretnék venni egy inget.

- Szegény Editke - sajnálkozott a festő. - Pedig azt hittem, ma is sétálhatunk valamicskét...

Pirtsák megnyugtatta.

- Ez csak olyan női izé... Tudja... Lehet, hogy estére már kutya baja.

- Nem haragszik, ha magukhoz csatlakozom? Tudja, nekem nincsen senkim... De semmiképpen nem akarok zavarni.

- Ugyan! Csak megvan a saját kis rendünk... Meg azt szokás mondani, hogy ezek a mézeshetek...

Pirtsák látta Kaszás bánatossá váló arcát, megesett rajta a szíve.

- Vacsora előtt... Mondjuk öt órakor a hallban leszünk...Rendben?

Kaszás sok pénzt költött ingre, ruhára, cipőt is vásárolt, elégedetten taxizott haza. Útközben elhatározta, festeni is fog. Lássza ez a Marica, hogy dolgozik. Az asszonyról eszébe jutott a gyerek. Megállította az autót egy bolt előtt, játékokat vásárolt. Kérdezgette: ez jó egy csecsemőnek? És ez? Az eladó nő segített neki, aztán azt mondta.

- Jó egészséget az unokájának!

Marica örömmel fogadta az ajándékokat.

- Tessék, kis Jutka, ezt hozta neked ez a jóságos Sanyi bácsi...

Nézték, hogyan hadonászik a gyerek a kezével, merre fordítja a fejét, hová bámulgat.

- Maga Jugóból jött? - kérdezte az asszonyt Kaszás.

- Igen. Megállt a ház előtt egy szép autó, és jöttem. Feri úr nagyon kedves.

Kaszás rajzolgatott, nézegette a Csontváry-kép figuráit. A fehér lovat próbálta leskiccelni. Aztán lépcsőn lévő gyerekeket.

- Olyanok, mint a hangyák.

Egyszer Marica is megállt a háta mögött. - Mi lesz ez?

- Baalbek.

- Mi?

- Baalbek. Ez a festmény címe.

Délután gondosan felöltözött. Felvette az egyik új ruháját, világos, sárgás-fehér nyakkendőt kötött, s elindult a szállodába.

A házaspár már ott üldögélt. Kávét ittak.

- Meggyógyult? - kérdezte Edittől Kaszás. Az asszony hálásan mosolygott a festőre.

- Meg, köszönöm...

- Ennek nagyon örülök...

- Milyen csinos valaki - mondta elismerően Edit. - Nézd ezt meg, szívem, így néz ki egy lord!

Kaszás tiltakozott, mint egy nő, hogy ez csak egy vacak, de azért magában megállapította, ezért az egy mondatért érdemes volt ennyi pénzt kiadni...

- Whisky?

- Nem - tiltakozott Pirtsák. - Drága. Nekünk egy kicsit drága.

Kaszás megrendelte az italt.

- Megbeszéltem a férjemmel - duruzsolta Edit -, hogy beleegyezzünk és nagyon megköszönjük... A festést... De persze úgy, ahogyan ajánlani tetszett. Együtt. Vele - mutatott Pirtsákra.

Kaszás kényszeredett mosollyal nyugtázta. Marica jutott eszébe. És a gyerek.

- Nagyszerű...

- Akár most is elkezdhetnénk, ha alkalmas, mert mi már kevés napot töltünk itt.

A festő bólogatott.

- Jó... Nagyon rendben... És én köszönöm... De majd csak holnap. Kincs vásznam. Ilyen méretű. Holnap délelőtt veszek, és akkor délután szívesen látom magukat. Ott isszuk meg a whiskynket. Jó?

Az asszony nagyon jónak találta. Pirtsák nem szólt, de már kevésbé volt olyan elutasító, mint az előző este.

- Innen hazamegy? - kérdezte Edit, aki hol magázta, hol tessékelte Kaszást.

- Igen... De csak később.

- Csak azért kérdeztem, hogy a séta útvonalát tisztázzam. Mert akkor a séta végén hazakísérjük, ha nincs ellene kifogása.

- Nincs, sőt - válaszolt a festő, de apró izzadságyöngyök jelentek meg a homlokán. Arra gondolt, meglátják a nőt meg a gyereket. Ki tudja, mit képzelnek.

Jó jósnak bizonyult.

Amikor a hosszas séta végén a Lejtő utcai házhoz érkeztek, s megálltak búcsúzkodni, Edit meglátta az ablakban gyerekekkel a karján Maricát.

- Ö? Ott az ablakban, kicsoda? Azt mondta nekünk, hogy egyedül él...

- Az az asszony? - kérdezte zavartan Kaszás. - ő a húgom... Most jött, de majd megy is el... Meg a gyerek. Jutka. Igen, Jutka.

Kis csend után Edit megkérdezte.

- Szép baba?

- Persze... Minden baba szép.

Pirtsák nem értett ezzel egyet.

- Ha bőgnek, egyik sem az.

Nevettek.

- Megnézhetem azt a kisbabát? - kérdezte Edit. - Mert, tetszik tudni, én is szeretnék egyet... De csak egyet. Ebben állapotunk meg.

Kaszást nagyon kellemetlenül érintette a kérdés. De nem mert ellenkezni. Félt, hogy elúszik a kapcsolatuk. Miközben betessékelte őket a kertbe, szidta magában Burtát, de Maricát és a babát is.

Mire beértek, Marica már a heverőn ült. Szoptatáshoz készülődött. Hatalmas tej folt éktelenkedett a blúzán.

- Sok a tejem - magyarázta Editnek.

Pirtsák kinn maradt. Csak az ajtón nézett be.

- Gyere ki, Edit, hagyd a mamát. Hallod?!

- Szép baba - dicsérgette a kis póiyást Edit. - Szívesen elfogadnám...

Pirtsák mentegetőzött.

- Elnézést az alkalmatlankodásért, de amit egy nő a fejébe vesz... - Holnap. Holnap jövünk. Délután.

- Délután? - kérdezte vissza a festő.

- A vászon miatt - emlékeztette Edit. - El ne felejsen venni! Amikor a Pirtsák házaspár eltűnt a fák mögött, Kaszás megkönnyebbülten sóhajtott.

- Ezt megúsztam... Holnap kioktatom Maricát...

A kapuzárral bajlódott, amikor egy fehér Mercedes hajtott be az utcába.

14.

Rosenbach az út szélén állt. A tovarobogó autó után bámult. - Jól van ez így - dünnyögte. - Gyerekrablás. Esetleg gyilkosság is. Tizenöt év...

Az eső csendesen, szinte ősziesen csöpögött. Kellemetlenül hűvös volt. Rosenbach fázósan húzta össze magán a zakóját.

- Jöhetne egy autó.

Jött is. Arról, amerre Antonio eltűnt.

Rosenbach ösztönösen pár lépéssel felhúzódott a hegyoldalra, az egyik vastag fa mögé. Nem tudta megmagyarázni, milyen érzés készítette arra, hogy ne álljon ki stoppolni. Talán az autó menetiránya? Nem Mariazell felé akart menni. Hanem... Hová? Egy pillanat alatt végigszaladt agyában a gondolatsor. Nincsen biztonságban hisz tud a gyerekrablásról, azt hihetik, szalad a rendőrségre... Ha ő lenne Antonio, akkor semmiképpen nem tette volna ki az autóból. Meg is mossák majd ezért a fiú fejét. Ebben biztos lehet. De Antonio azzal védekezik majd, hogy nem akarta, hogy lássa, hová viszik a gyereket. Erre azonban csak ez a kérdés következhet: akkor miért nem intézted el?

Vajon végiggondolja így Antonio is?

Az autó elszaladt előtte. Két nő ült a kocsiban.

- Ezek felvehettek volna...

De máris feltűnt messzebb a kanyarban egy újabb autó. Rosenbach szívdobogva állapította meg: Antonio. Beljebb lépett a sűrű bokrok közé, a hegyoldalba. Antonio ugyanott állt meg, ahol Rosenbachot kitette. Az autó ablakából figyelte az erdőt. Aztán kiszállt.

- Kölni! Kölni! - kiáltotta. - Hol vagy? Gyere elő! Csak vicceltem!

Rosenbach az egyik vastag törzsű fához lapult.

- Kölni! Kölni!

Antonio az úton tett néhány lépést. Megállt. Hallgatózott. Újra kiáltott.

- Kölni! Rosenbach! Hallod? Hé!

Rosenbach lekuporodott a fa mögé, mert látta, hogy Antonio is elindul fel a hegyoldalra. És előveszi a fegyverét. Csőre tölti. S lassan, óvatosan lépked pontosan arra, ahol Rosenbach rejtőzött.

- Lőjem le? - s ő is lenyúlt a pisztolyáért.

Antonio alig pár méterre a fától megállt. Megtörülte a vizes arcát, belehallgatott az erdőbe. Aztán valami furcsa spanyol-portugál nyelvű cifra káromkodásba kezdett.

Visszament az autóhoz. Mielőtt beült, még egyszer felkiáltotta az út mindkét oldalán ágaskodó szikláknak.

- Kölni! Az anyádat!

Visszafordította az autót, s előbb csak lassan, aztán egyre gyorsabban elgurult Mürzzuschlag felé.

Rosenbach mélyeket lélegzett. Zsebkezdőjében megtörülte, s eltette a pisztolyát, és leereszkedett az útra. Topogott az esőben, a hajáról belecsurgott a víz a nyakába.

- Nem élhetek többet nyugodtan?

Lassan megfogalmazódott benne az elhatározás.

- Be kell mennem a rendőrségre... Ez az egyetlen lehetőségem van... Abu Pako is ezt teszi... Jó lenne megelőzni.

A Raxalpe ormai felől világosodni kezdett az ég. Gyors szél kergette az esőfelhőket dél felé.

Egy narancsszínű kis traktor tűnt fel a kanyarban. Esőköpenyben, összegörnyedve ült a vezetője a bakon. Öreg ember volt. Rosenbach megállította.

- El vinne?

- Krampenig megyek. Csak ide, a szomszédba, a falumba,

- Nem baj. Addig is jó lenne... Egy kicsit megáztam.

Az öreg végigmérte.

- Üljön oda... A ponyvára, ha megfelel... - A pótkocsira mutatott. Szénát szállított az öreg, azt takarta le.

Rosenbach lerázta a vizet a ponyva egyik darabkájáról, s ráült. A nadrágja azonnal átnedvesedett.

- Mehetünk.

Az öreg kapcsolt, s lassú döccenésekkel, berregve-sustorogva elindultak.

A falu még messzebb volt. Rosenbach aggódva figyelte az utat. Hátha visszajön Antonio... De egyetlen autóval sem találkoztak. Lassan feltűntek a házak. Az eső elállt, de a szél nem.

A traktor hirtelen befordult a szélső házacska elé. Itt is virág nyílt az ablakokban, s a kapu két oldalán régi kerékgumik közé rakott földben is virított egy-egy leander. Az öreg lekászálódott, kinyitotta a kaput. Kérdően nézett Rosenbachra.

- Jöjjön be... Száradni.

Rosenbach első gondolata az volt, hogy előbb a rendőrséget kellene megkeresnie, de annyira fázott, hogy nem tudott ellenállni a kísértésnek.

- Köszönöm... Nagyon kedves... És ha nem vagyok alkalmatlan . . .,

- Jöjjön nyugodtan.

Rosenbach kopogott az ajtón. Egy női hang mondta.

- Herein!

Két nő ült az asztal mellett. Az egyik felemelkedett.

- Maga jött a rendőrségtől?

A dada volt. Akit nap nap után látott a villa udvarán, a gyerekekkel a karián.

- Hát maga? - kérdezte meglepetten. - Hogyan került ide?

- Én telefonáltam - mondta a nő. - Elvitték a Pako úr... Tessék valamit csinálni - ezt már sírva nyögte.

Rosenbach bólintott.

- Ne féljen... Majd...

A másik nő törülközőt nyújtott neki.

- Törülje meg magát, csupa víz.

- Van a házban telefon? - kérdezte Rosenbach.

- Van. Onnan beszélt a hölgy. De csodálatosan hamar ideérték... Alig tíz perce szólt.

Az öregember is bejött a szobába. Megállt a telefon mellett. Felemelte a kagylót, s Rosenbach kezébe adta. S egy hosszabb számot mondott.

- Tárcsázza. Ez a rendőrség.

15.

Beleznay Gábor az Interpol gyorsjelentései között talált egy Magyarországnak szóló kérést is. Arról szólt a telex, hogy elrabolták Abu Pako csecsemőjét. A merész akciót a hegyek között hajtották végre, amikor a keresztlő után a család nyaralójába vitték volna a gyereket. Később az egyik tettestárs jelentkezett a rendőrségen. A kihallgatás után azonnal körülvették a tettesek roncstelepnek álcázott központját, de ott már nem találtak senkit. Megállapították viszont, hogy a bűncselekmény irányítója a dél-amerikai kábítószer-kereskedő maffia, amely követte Abu Pakót Ausztriába. Ez a jelenlegi ENSZ-tisztviselő ugyanis jelentős szerepet játszott egy kábítószerüzlet megghiúsításában. A gyereket nagy erővel keresi az osztrák rendőrség.

Beleznay Gábor őrnagy komoran forgatta kezében a papírlapot. A Hóddal történt találkozására gondolt. A főhadnagy gyorsan elhadart neki néhány dolgot a festőről, Burtáról és Nickyről. Meg a festő testvéréről. Csak a helyzetet ismertette, további figyelésre kapott megbízást. Most azonban, ennek a telexnek a birtokában, más fényt kapnak az ügyek...

Az őrnagy úgy döntött, beszélnie kell a parancsnokával. Azonnal. Éppen felállt, hogy induljon Bana szobájába, amikor megcsörrent a telefonja. Az ezredes titkárnöje jelentkezett.

- Gábor, a főnök hívhatja.

- És még mondja valaki, hogy nincsen telepátia... Éppen oda indultam.

- Hagyjuk a formásokat - fogadta Bana Dénes. - Foglaljon helyet. Van itt valami, amit meg kell beszélnünk. Rágyújt? Persze. Nem dohányzik. Legalább száz éve együtt dolgozunk, de mindig kimegy a fejemből. Nincs harag?

- Nincs - mosolygott az őrnagy. Hetenként háromszor-négyszer is megkínálja cigarettával a parancsnoka. Már többször gondolt arra, hogy akarattal csinálja. Csak éppen azért, hogy a feszültséget oldja.

- Én rágyújtok - jelentette ki az ezredes, s a mennyezet felé fújta a füstöt. - Az esti telexet, amit Bécsből kaptunk, ismeri már?

- Igen. Éppen most olvastam. Alig egy órája, hogy megérkeztem.

- Hogy érzi magát a mi Hódunk?

- Jól. Tetszik neki ez a helyzet.

- Csak a hasát sütteti?

- Azt is. De rendszeresen dolgozik. Az eddigi feladatokat mind végrehajtotta.

- Nocsak! - vidámkodott az ezredes. - Még a végén szentté avatjuk. A hódok között úgy sem volt még szent... Mit mesélt nekünk?

- Lényegében semmi különös. Amit nagyon fontosnak tartottunk, arra a választ ő sem tudja biztosan. De az a véleménye, hogy akármilyen furcsának is tűnik, a lentiek nem tudnak arról, hogy az egyik társuk nálunk csücsül.

- Ezt én nem hiszem - mondta száraz hangon Bana.

- Én is kételkedem ebben. Csak egyetlen lehetőség lenne erre.

- Micsoda?

- Az, hogy a vendégünket megbízták valami mással is, és nem várják még a jelentkezését.

- Ez nagyon sovány...

- Az. De Hód szerint egyáltalán nem változtattak az eddigi programjaikon. Nyugodtan édegelnek.

- Nemcsak Dániában van büdös - Bana felállt, s kiszólt a titkárnőjének. - Nem kaptunk semmit?

- Nem... - hangzott a válasz.

- Nézze, Gábor - mutatott egy telexlapot az őrnagynak, aki meglepetten kapta fel a fejét, nem szokta a parancsnoka a keresztnevéen szólítani.

- Itt egy újabb hír Ausztriából.

Beleznay elvette a lapot. A hír arról szólt, hogy a rendőrség nem találta meg a gyereket, de a délelőtti postával már levelet kapott az apa is. A kábítószeresek követelését tartalmazta. Megölik a gyereket, ha nem engedik ki azt a négy kábítószercsempészt, akit Kolumbiában letartóztattak... Erre negyvennyolc órát adnak... Az osztrák rendőrség megjegyezte, hogy a levelet Olaszországban adták fel. Udinében. Lehetséges tehát, hogy a csecsernőt azonnal tovább szállították Olaszországba.

- Mikor lesz a mi postánk ilyen gyors? - kérdezte Bana. Este bedobták a levelet Olaszországban, és a másnap reggeli posta már kézbesítette is... Nos, mi a vélemény, hol az a gyerek?

Beleznay megvakarta a fejét.

- Amíg ezt a lapot nem olvastam, addig...

- Mi volt addig?

- Addig azt hittem, hogy itt, Magyarországon. Esetleg Sopronban.

- És ezt mire alapozta volna?
- Hód információira.
- Hód honnan tud a gyerekről? - Bana nem is leplezte meglepetését.

Beleznay mindkét kezével nemet intett.

- Nem, nem... A főhadnagy nem tud a gyerekről... Illetve nem tud erről a gyerekről.
- Miféle gyerekről tud?

- Elmondta, hogy a festőhöz költözött egy nő. Kaszás azt mondta, hogy a testvére.
- És?

- A nő magával hozta a csecsemőjét is.
- Mikor?

- Néhány napja.
- Tehát nem tegnap.

- Nem
- Nem kell nagy ész hozzá, hogy megállapítsuk, ez nem az a bizonyos csecsemő.

- Nem az.
- Annál is inkább nem, mert a jelentés szerint, őt valószínűleg Olaszországba vitték...

- Viszont...
- Mondja csak, mi az a viszont?

- Viszont - Beleznay az ezredes feszült arcába nézett -, viszont Kaszásnak nincsen testvére. Ezt már Burta első látogatásakor megállapítottuk.

- A nője?

- Újra csak az első vizsgálatunkra utalhatok. Egy modellal lakott kevéske ideig. Erről a nőről és a gyerekről semmi...

- Bejelentve sincs, persze.
- Nincs. De sikerült azonosítanunk. Burta hozatta át a határon. A gyerekekkel együtt.

- Hol?
- Szeged alatt. A neve...
- Nem kell a neve. A gyerek az övé?

- Igen. Ez biztos.

Bana Dénes a vonalzójával dobolt az íróasztalon, A közeli munkatársai már tudták, ilyenkor nem szabad szólani. Beleznay is hallgatott. Arra gondolt, lehetséges, hogy semmi, de semmi köze sincs ennek az egész gyereklopás-ügynek Sopronhoz. Hisz eddig nagyon tiszta volt a képlet: Nicky, vagyis Stick, akinek nem ez az igazi neve, hisz Thesszalonikiben látta meg a napvilágot, a Kornesios családban, Burta segítségével behálózta a zseninek egyáltalán nem nevezhető festőt, Kaszást. Nem volt nehéz kitalálni, mit akarnak. Kaszás csináljon egy másolatot a Csontváry-képről, s nyilván ők ezt majd mint eredetit, eladják. Bár az is lehet, hogy ebben Hódnak van igaza: az eredetit cserélik a másolattal, s valóban az

eredetét bocsátják áruba. Hód már azt is tudta, kinek. Nikolaosz Szolomosz görög milliomos elragadtatott sorokat írt a Csontváry-képtár emlékkönyvébe... De ezek feltételezések. A tiszta képet egyetlenegy dolog zavarta elejétől fogva. Az, hogy senki nem tételezhette fel Kaszásról, hogy akár csak hasonlót is tud festeni, mint Csontváry. Akkor pedig? Akkor minek a villa Sopronban?! Valami bizonyosság kellene. Legjobb lenne, ezt az egészet megbeszélni újra Hóddal. Most azonnal.

- Mondja meg annak a csinos kis hadnagynak - hagyta abba a dobolást Bana -, hogy hívják azt a lányt? Edit. Jól emlékszem?

- Igen.

- Tehát azonnal utasítva, hogy férközzék annak a nőnek a bizalmába. A csecsemős nőre gondolok.

- Értettem.

- Az a véleményem, hogy az a nő nem véletlenül fészkelte be magát Kaszáshoz. Sőt! Ő a dolgok kulcsa...

Beleznay bólintott.

- Újra kellene beszélnem Hóddal. Legjobb lenne, ha azonnal indulnék Sopronba.

Az ezredes nem válaszolt azonnal, látszott, valamit mérlegel.

- Nem - mondta végül. - Nem azonnal. Előbb beszéljünk még egyszer ezzel a prófétát váró emberünkkel. Próbálja erősíteni ezt a vonalat... Hátha elárul valamit. De siessen! Pontban tizenkilenc órakor indulunk Sopronba, Bélát is visszük.

Pintér alezredest a kapuban érte utol a parancs. Jöjjön vissza az ezredeshez.

- Valami baj van? - kérdezte, amikor belépett a parancsnokához.

- Az mindig akad... Mozijegyed van?

- Nekem?

- Noked. Mert ha mozijegyed van, akkor eridj... De ha nincsen, akkor velem jössz Sopronba.

Pintér Béla letette a kis táskáját a tárgyalóasztalra, széket húzott maga alá és leült.

- Figyeld, amit mondok - kezdte az ezredes, s elsorolta a feltételezéseket. Aztán feltette a kérdést. - Nos... Béla, hol rejtegetik azt a gyereket?

Az alezredes a táskája után nyúlt, s felállt.

- Sopronban - válaszolta, s indult az ajtó felé.

- Hova mégy?

- Na hallod, ezért hívtál vissza?! - nevetett, aztán újra leült,

- Honnan veszed, hogy Sopronban, hiszen a telexben az áll, hogy a levelet Olaszországban adták fel.

- Na és? Egy biztos: ott, ahol a levelet feladták, nincsen. Nem olyan marhák ezek, hogy a szál végét a rendőrség kezébe nyomják. A gyerek Sopronban van.

- Ezért megyünk le. Viszünk magunkkal néhány embert.

Gondolom, nem tévedünk.

- Nem tévedünk - mondta határozottan Pintér.

- Miért állítod ilyen biztosan?

Pintér az asztalra könyökölt, ökölbe szorította a kezét, csak a hüvelykujját egyenesítette ki.

- Ad egy - kezdte, de Bana félbeszakította.

- Már legalább százszor mondtam, hogy nem ad egy... Az ad azt jelenti, hoz-hez... Mi az, hogy az egyhez? Milyen egyhez?

- Hát az első pont... Igazad van egyébként...

- Eh - legyintett Bana -, ne haragudj... Nem volt lényeges. Tehát, mi az egy?

- Egy - folytatta az alezredes -, az egy az, hogy egy kép miatt feltehetően nem kísérgették volna Hódot... Kettő, ahogyan mondd, nem bízták volna Kaszásra, ez csak félrevezetés... Álcázták a villát... Három... Nicky és Burta barátunk is eddig még mindig kábítószerben utazott... S utánanéztam a Próféta is... És a Prófétánk kolumbiai... Négy... Kaszás állítólagos nője a gyerekkel. Ennek két alpontja van. Az egyik az, hogy legyen már eleve egy gyerek a villában tehát a szomszédok lássák már az akció előtt. De ha eddig semmit nem mondtam volna, akkor is a második alpont bizonyossággal szolgálna.

Pintér alezredes elhallgatott.

- Az mi? - kérdezte Bana.

- Az állítólagos Kaszás-testvér.

- Ezt már mondtad! Mi ebben a döntő? - türelmetlenkedett az ezredes.

- Hát az asszony.

- Na, ne játssz velem, Béla, mert agyonvágalak... Mi az, amit te erről a nőről tudsz?

Pintér hátradőlt a fotelban, tekintete a cigarettásdobozra tévedt.

- Rágyújthatok?

- Nem! - kapta el a dobozt az ezredes.

- Irigy kutya vagy - mosolygott kedvesen Pintér.

Bana is nevetni kezdett, kinyitotta a dobozt, s úgy kínálta a helyettesét.

- Tessék... De most már halljam, miért döntő ez a nő? Tüzet is adott az alezredesnek,

- A tej miatt - mondta halkán Pintér.

- Milyen tej miatt?

- Hát... Olyan tej miatt, amilyen egy csecsemőnek kell...

16.

Kaszás, amikor meglátta a fehér Mercedest, hátrább húzódott a kerítéstől, Azt hitte, az autó megáll majd a kapu előtt. De nem. Még csak nem is fékezett. A festőben mégis szinte bizonyossá vált a gyanú: ez az autó őt keresi. Gondosan bezárta a kaput, sőt a bejárati ajtót is.

Marica a gyereket fürdette egy műanyag kádban. Az asztalon sorakoztak a pelenkák, a hintőporok, a fényesre vasalt kis ruhácskák. Kaszás csak egy pillantást vetett rájuk, átment az utcai szobába, s a

függöny mögé állt. Onnan leste az utcát. Nem tévedett. Újra felbukkant a fehér Mercedes. Most a szálloda felől jött. Lassan. Ahogyan a gyászmenetben haladnak az autók. De nem állt meg.

Kaszás nem mozdult az ablaktól,

Pár perc múltán Burta sétált a kapuhoz. Úgy termett ott, mintha valahol, a szemben levő fa mögött álldogált volna. Megnyitotta a kaput. Csengetett. A festő beszólt az asszonynak.

- Megjött Feri.

Marica a szívéhez kapta a kszét.

- Jaj, istenem! Egyedül? - kérdezte. Kaszás nem válaszolt, sietett a kapuhoz.

- Mi van, alusztok? - kérdezte Burta villogó szemmel, - ötször csengettem!

- Csak egyszer hallottam mondta csendesen Kaszás.

- Az az asszony itthon van?

- Persze.

- Más?

- A gyerek.

Burta egyenesen Maricához ment.

- Készülj!

Az asszony izgatottan kapkodni kezdett, rakosgatta a ruhákat, a gyereket kivette az ágyból, aztán visszatette.

- Mit csináljak? Mit kell tennem?

Burta nézte a kapkodást, aztán nagyot vágott az asztalra.

- Elég! A fenébe is... Hol a gyerek helye?

Marica bizonytalanul mutatott a kiságyra.

- Abban a tied fekszik... Hova teszed a másikat? A holmik? - A bőröndökhöz ment. Kulcsot vett elő, s kinyitotta őket. - Tessék... Igyekezz, mert mindjárt hozzák a csomagot.

Így is volt. Egy zöld furgon állt meg a ház előtt. Két overállos férfi szállt ki belőle. Valami iratot vettek elő, azt tanulmányozták.

Burta mosolyogva figyelte őket, az ablakot takaró függöny mögül.

A két munkás egy teli ruháskosarat emelt ki. A kapuhoz vitték. Csengettek.

- Engedd be őket - utasította Burta Kaszást.

Kaszás elindult a kapu felé. Az egyik munkás a papírt lobogtatva bekiáltott.

- Meghoztuk a szoknyákat!

A festő lesütötte a szemét. Nem válaszolt. Kinyitotta az ajtót.

- A fiatalasszony kérte, hogy ilyenkor hozzuk - közölte a másik munkás. Kaszás ránézett. És kiverte a veríték.

- Maga az? - kérdezte alig hallhatóan.

Az a férfi volt, akit ő Splitben halottnak hitt. És akiről azt hitte, meg akarja őt gyilkolni a palota föld alatti termében.

A két férfi becipelte a megtömött ruháskosarat a házba. Aláírtak valami papírost Kaszással, aztán elmentek. A festő tanácstalanul nézett utánuk. Hogyan kerül ide ez az ember?

Kaszás még kinn téblábolt a kapunál, amikor újra feltűnt a fehér Mercedes. De nem állt meg. Gördült tovább. Lassan egyenletesen. Férfiak ültek benne. Négyen.

Kaszás visszament a házba. Burta a verandán ült, a rajzokat nézegette. Intett a festőnek, hogy üljön le.

- Szoptat...

Kaszás leült, kis ideig nézte Burtát, erőt gyűjtött, aztán megkérdezte.

- Feri, kik voltak ezek?

- Kik?

- Ezek a szállítók.

- Te mondtad, szállítók.

- De az egyik - nyögte Kaszás -, az egyik az a férfi volt, akit már Splitben is láttam... Ez holtbiztos.

Burta gúnyosan nevetett.

- Akkor meg miért kérded?

- Mert ott... Tudod, hogy...

- Semmit sem tudok! - kiáltotta ingerülten Burta. - Ne piszkálj te engem!

- Nem akarlak zavarni... Ne haragudj... Csak... Ott úgy nézett rám ez a pofa, mintha meg akarna ölni, ha el nem szaladok...

Burta elnevette magát.

- Szaladtál?

- Igen. Olyan volt, mint egy rém. Mint egy garabonciás.

Burta nem látta értelmét a további titkolózásnak.

- Mindig ilyen, amikor feltölti magát... Nagyon jó fiú, csak ilyen hülye.

- Feltölti magát? Mivel?

- Mivel? Droggal, kisfiam, droggal... Arra költi az összes pénzét. Nézd meg jól a szemét!

- Inkább nem - tiltakozott a festő. - Nem akarom látni...

- Pedig fogod - mondta nyugodt hangon Burta. - Fogod, öcsi, nem is egyszer...

- Kérdezhetek még?

- Halljam!

- Mi ez a sok szoknya? A bőröndökben, most a kosárban.

Burta heherészett.

- Ezek titkos szoknyák.

- Miféle titkuk lehet a szoknyáknak?

- Sok.

Mint a színdarabokban, végszóra újra felberrent a csengő.

Egy asszony állt a kapuban. Idős nő. Nagyon fázós lehetett, mert ezen a nyári estén is kendő borította a vállát. Úgy fogta össze az álla alatt, hogy eltakarta az arcát. Mintha mohamedán lett volna.

- Beengedjem? - kérdezte a festő.

- Nyugodtan - válaszolt Burta.

Kaszás kinyitotta a kaput. Az idős nő még a köszönést sem fogadta, besietett a házba. A verandán egyenesen Burtának támadt.

- Bolondot csináltok az emberből! Ha annyira szereted a szoknyát, hát járj benne te! - Angolul beszélt.

A festő meglepetten látta, hogy ledobja magáról a kendőt, aztán kilép a szoknyából is.

- Hol a nadrágom? - kérdezte. Harmincéves forma férfi volt.

Burta a szoba felé bökött. Szintén angolul mondta.

- Ott van a kosárban... Megkapod, ne félj...

A szoknyás férfi Kaszásra meredt.

- Ő a gazda?

- Igen, ő... Festő... Tudod... Festő...

- Ahá! Üdvözlöm, uram!

Kaszás is meghajolt. Zavarában azt mondta: báj, báj! Burta megfogta a festő karját.

- Ha bemegy a szobába egy helyett, két gyereket látsz...

- Tessék?

- Mondom, hogy két gyerek van benn. Ez az úr, a másik apja. Érted?

Kaszás a fejét rázta.

- Ne haragudj... Egyáltalán...

Burta erősebben markolt a festő karjába.

- Szívességet kérünk tőled, figyelj ide! Ez az úr kénytelen volt a saját gyerekeit elcsenni otthonról, mert a felesége, aki már nem is az, mert elváltak, nem engedte még megnézni sem!

Megkért engem, mivel Marica is itt van... Néhány napra eldugjuk őket... Az úrnak a testvére is idejön majd... Érted már? Szívesség... Ismerhetsz, milyen a szívem... És Nicky is azt kéri tőled, ha lehet, adj helyet a barátainknak... Te csak festegess... És ami nagyon fontos... Érthetően nagyon fontos... Te csak a Marica gyerekeiről tudsz... Helyes? A többi titok. Ha úgy akarod, a szoknyák titka.

Kaszás nehezen fogta fel, hogy máris két csecsemő van a lakásban. Felállt, s bekukkantott a szobába. S valóban egy gyerek feküdt a kis ágyban, a másik a ruháskosárban, amiben állítólag szoknyákat hoztak.

- Nem lesz ebből baj? - kérdezte.

Burta legyintett.

- Lehet, ha dumálsz... De csak néhány napról van szó... A férfi, aki közben felrángigálta a nadrágját, valamit súgott Burtának. S kitette az asztalra revolverét.

- Legjobb lenne - mondta Burta Kaszásnak -, ha te sem mennél ki a városba néhány napig... Az úr ezt kéri tőled... De minek is mennél? Kaja, pia van... Legalább elkezded végre a festést... Mert eddig nem csináltál semmit...

- Semmit? Egy csomó skiccet! Nem úgy van az, hogy csak kenjük be - pillanatra elhallgatott, azt akarta mondani, hogy sárral, végül a durvább szót mondta, a nyomaték kedvéért - sárral...

Burta végigmérte, és legyintett.

- A lényeg az, hogy két-három napig nem mégy sehová. Kész. Ennyi.

Aztán, hogy enyhítsen a feszültségen, hozzátette.

- Vagyis: ennyit mára, ahogyan a tévétekben ismételteti a híradó végén egy fiatalember.

Kaszásnak nem volt kedve Burta szellemességén nevetgélni. Nem is annyira a gyerekek érdekelték, hanem az, hogy elzárták Edittől. Úgy érezte, a fiatalasszony óráról órára jobban szimpatizál vele, s ha ezt a folyamatot megszakítják, sohasem adódik lehetőség a folytatásra. Már a festést is kikönyörögte a férjétől! És akkor Burta elront mindent...

- És ha nem beszélek senkivel? Ha megígérem, hogy egy szót sem szólok a gyerekről? - Próbálkozott enyhíteni a börtönén.

Burta szó nélkül intett nemet. És a pisztolyra mutatott. Az ujját többször is úgy hajlította, mintha a fegyver ravaszát húzogatná.

Kaszás szíve megtelt keserőséggel, ölébe állította a rajztábláját, rácsíptetett egy papirost, behunyta a szemét, maga elé képzelte Editet, s megpróbálta a szénrudacskával lerajzolni. Felülkerekedett benne a dac.

- Azért is találkozom Edittel... Köpök rátok... Meg a szoknyák titkára... Meg a gyerekekre... Meg a nagy szívességeetekre... Ezt a nőt nem engedem kimosni az életemből...

Az rántotta vissza a valóságba, hogy Burta rászólt.

- Hozzál valamit inni... Meg enni is...

Kaszás összeszorította a fogát. Az angolul beszélő férfira nézett, aki már elfeküdt az egyik fotelban. Csupa elégedettség tükröződött az arcán.

- Szép kis apa - gondolta a festő. - Meg sem nézi a gyerekeit...

Kiment a konyhába, tálcára tett kenyeret, szalámit, vaját, paprikát és Burta elé rakta.

- Mít isztok?

- Bort - válaszolt Burta.

A férfi nem tiltakozott, azonnal a kenyér után nyúlt, letört belőle egy nagy darabot, s enni kezdte. Falatozás közben érkezett meg az újabb vendég. Ez is szoknyában. De fekete, élénk szemű férfi volt, egyáltalán nem hasonlított a testvéreire.

- Antonio - mutatkozott be Kaszásnak. Németül beszélt, de teletűzdelte latin szavakkal. - Hol a gyerek?

- Ez olasz - gondolta a festő, s mutatta a szobát - Ott. Mind a kettő...

Antonio azonnal be is ment, aztán mutatóujját a szájára téve, visszalépett.

- Alszanak...

Kaszás megállapította magában, hogy ez jobban illene apának, mint az angolos, de vont egyet a vállán: nem órá tartozik.

Éjszakára Antonio kiült a kertbe, a másik férfi pedig felment a ház padlására. Egy fotelt cipelt fel magának, azt mondta, szereti a kényelmet. Burta megfürdött, lefeküdt, Marica a két gyereket dajkálta, mert néha fel-felsírtak, ha az egyik elkezdte, felébresztete vele a másikat. Burta ilyenkor dühösen megverte a falat.

Kaszás az ablakhoz állt. Még egyszer látta a fehér Mercedest, most is lassan gurult, a ház előtt háromszor is megvillantotta a lámpáját.

Később egy szerelmespár csókolózott a kerítés előtt Kaszás megesküdött volna, hogy Pirtsákék.

- Lám, a nő idejött... Edit, Edit - sóhajtotta. A párocska elsétált a város felé.

- Ha valóban Editék, akkor vissza is erre jönnek.

Kaszás türelmesen álldogált az ablaknál. Látta, hogy Antonio időközönként feláll, s végigjárja a kertet. Mint a katona az őrségben.

- Kiszökhethnék, ha akarnék... Amikorra ház mögött van... Két másodperc alatt a kapunál lehetnék... És szembetalálkoznék Editékkel... Aztán ugyanígy vissza is jöhetnék... A kutya sem venné észre...

Kaszás komolyan fontolgatta a dolgot. Ellopózott az ajtóhoz, kinyitotta. Kicsit nyikorgott, de semmi sem mozdult a hangra. Antonio sem fordult hátra.

Már sötét volt a kertben. Ahogyan augusztus végén szokott. Csillagok pislogtak az égen, néha felhők takarták el őket A titokzatos holdat is. A fák suhogtak, apróbb ágaik hajladoztak a gyenge szélben. Kaszás a nyitott ajtó szárnya mögé bújt. Várta a pillanatot. Antonio azonban nem mozdult.

- Elaludt - gondolta a festő. - És a fenti? A padláson? Az nem számít. Mire onnan leér, ő már árkon-bokron túl lehet...

Az egyik csecsemő álmában nyöszörögni kezdett. Kaszás

ijedten kapta oda a fejét.

- Ne, ne - suttogta. - Alukáljál szépen... Hadd menjen a Kaszás bácsi az Editkéjéhez... Alukáljál...

A gyerek mintha meghallotta volna, abbahagyta a nyöszörgést. Újra minden csendes lett.

- Viszek ennek a fekete fiúnak egy pohár italt... Ha alszik jó. ha pedig nem, akkor megkínálom...

Indult volna az italért, de nem volt rá szükség. Antonio felállt, nagyot nyújtózott, a hold fénye megvillant a pisztolya csövén.

Kaszás megvárta, amíg eltűnik a ház hátsó része mögött, aztán lábujjhegyen a kapu felé rohant.

Még nem érte el a kerítést, amikor valami halkán pukkant.

17.

A fehér Mercedes a Sopron nevű szálloda parkolójába hajtott. Négyen szálltak ki belőle. Amikor

gondosan bezárták az ajtókat, szinte a föld alól előbújva, egy pillanat alatt rendőrök vették őket körül. A civilruhás parancsnok három nyelven is elismételte.

- Tegyük fel a kezüket, és ne mozduljanak! A négy férfi meg sem kísérelte az ellenállást. A rendőrség épületében Bana ezredes végignézte a bevonulásukat. Azt latolgatta magában, melyik lehet a Próféta...

Egy osztrák rendőrtiszt Pintér alezredessel beszélgetett. Fényképeket nézegettek. Mire a négy férfival közölték, hogy mivel gyanúsítják őket, már mindegyiknek tudták a nevét. Nem is egyet. A gyerekrablást, a zsarolást nem akarták elismerni. Az útlevelelhamisítást, valutázást, igen. A gyerekről semmit sem tudtak. De ijedten néztek össze, amikor a kihallgatást vezető tiszt közölte velük, hogy a Lejtő utca melyik házában van a gyerek.

- Lehetséges - mondogatták -, de nekünk ehhez semmi közünk... -

Amikor azonban különválasztották őket, s egyenként beszéltek velük, a legnagyobb vagánynak látszó Nicky, hogy saját bőrét mentse, felajánlotta az együttműködést. Kihozza a gyereket, ha szabadon elutazhat.

- És mit szól ehhez a Próféta? - kérdezte a tiszt.

- Az az én dolgom - felelte Nicky.

- Hol van most a Próféta?

- Nem tudom. Talán Görögországban.

- Maga szerint görög?

- Nem hiszem. De én nem ismerem, csak hallottam róla. Közben jelentkezett az ezredesnél Pirtsák és felesége. Katonásan álltak az íróasztal előtt.

- Szép pár lenne magukból - mondta Bana elismerően.

Az osztrák tiszt engedélyt kért, hogy kezet fogjon velük.

- Ahol a lakosság ilyen józanul segíti a hatóságokat, ott könnyű dolga van az elhárításnak - mondta.

Pirtsák és felesége megköszönte az elismerést.

Pintér alezredes, hangosan kuncogott. Bana a fejét csóválva nézett rá.

Beleznay intett Pirtsáknak, hogy beszélni szeretne velük. És nem telt el egy félóra, Pirtsák és felesége újból a Lejtő utcán baktatott fel a szálloda felé. összekapaszkodva mentek, meg-megálltak. Már nem jártak messze a festő lakásától, amikor valaki felordított.

- A lábam!

Pirtsák oda akart rohanni, de Edit visszatartotta.

- Ne!

Átvágtak a túloldalra. Látták, hogy zseblámpával szalad két alak a festő kertjében a kapu felé. Valaki feküdt a földön és jajgatott.

- A lábam - mondta - a lábam!...

- Ez Kaszás - állapította meg Pirtsák.

Az épületben egymás után gyulladtak fel a villanyok.

Pirtsák lerázta magáról a felesége karját, a kerítéshez szaladt, átvette magát rajta, s eltűnt a ház háta

mögött, a sötét kertben.

Edit utána bámult, aztán egy antennát húzott ki a kézításkájának nyílásán. Néhány szót váltott valakivel. Hátrább lépett a fasor mögé, és leguggolt.

A kutyák ugatni kezdtek. Először csak egy, aztán talán az egész utcában. De ahogyan kezdték, abba is hagyták.

A házban már csak egy ablak világított, látszott, hogy mögötte emberek mozognak, hajlonganak. Négyen, öten is talán. Valaki rádöbbenhetett, hogy belátni az utcáról, leengedték a redőnyt. A lécek apró résein kiszűrődő fény, rácsokat varázsolt a kert fűvére. Mint a börtönökben.

Azt Edit nem láthatta, hogy amikor Pirtsák a ház hátsóudvarára szaladt, belelépett egy falnak támasztott gereblyébe, aminek a nyele nagy erővel fejbe vágta. A fiú megszedült, s hátraugrott, azt hitte, védekeznie kell a támadók ellenében. A halántékán felszakadt a bőr, lassú pataként indult el a vér, le az arcán, s a ruhájára csurgott.

- A gereblyék is ellenem vannak - motyogta, lehúzódott a hátsó lépcső mellé, figyelte, nem okozott-e olyan zajt, ami kiharcolta volna a háziakat. De nem. Benn a szobában egyelőre még Kaszással voltak elfoglalva. Burta szidta, hogy miért szaladgál, az állítólagos apa azt hajtogatta, hogy a festő meg akart szökni, neki lőnie kellett, s örüljön Kaszás, hogy csak a lábára célzott.

- Megparancsoltuk neki, hogy maradjon...

Kaszás borzadva nézte a lábát, a bokája fölött találta el a padlásablakból a vendége. Már nem fáj, teljesen elzsibbadt.

- Azt akartam megnézni, bezártuk-e a kaput - magyarázkodott. - Akkor löhetett volna ez az ember, ha kimegyek az utcára... Nyomorékká tett...

Antonio kötözte a sebet, s azt kérdezgette.

- Hol a golyó? Ki kellene venni...

Burta kócosán állt az ágy végében. Mérgesen mondta.

- Nem baj, ha ilyen hülye, dögöljön meg...

- Vigyetek orvoshoz - kérte Kaszás. Ezen mind a hárman felháborodtak.

- Orvoshoz? Hogy megássuk a saját sírunkat? Elment az eszed?

Antonio megnyugtatta.

- Kiveszem én a golyót, ha benne maradt... Otthon, a mi országunkban nem csinálnak ebből olyan problémát... Ne félj... Majd én segítek.

- Jobban szeretném, ha orvos - mondta bágyadtán a festő.

- Holnapután - közölte Burta. - Holnapután azt hívsz ide, akit akarsz. De holnap még nem. Ha beledöglesz sem!

Ezeket a szavakat Pirtsák is hallotta. Az éléskamrában állt. A nyitott ablakon mászott be, először úgy ítélte, hogy szűk, de megpróbálta, s elég könnyen ápréselődött rajta. Arra gondolt, hogy a kamrából bejut a konyhába, s onnan abba a szobába, ahol Marica és a gyerekek fekszenek. Amíg a férfiak veszekednek, ő kiviszi a gyereket az utcára. A lehetőség jónak tűnt, de minden pillanat késedelem a halálát is jelenthette volna. Ezért nem magyarázkodott Editnek, hanem azonnal cselekedett.

- Ezt így kellett... Csak most is ügyesen... - motyogta magában.

A konyhában járt, amikor hallotta, hogy Kaszás vizet kért. Vissza kellett húzódnia a kamrába. Az ajtó mögül látta, hogy Burta jött a vízért, teletöltött egy poharat, de még onnan is kiabált a festővel.

- Megegyeztünk! Ez nem vicc! Megmagyaráztam, nem? Felnőtt ember ilyen agyalágyult!

Kiment a konyhából, gondosan bezárta az ajtót.

Pirtsák lassan benyitott a szobába. Az asszony egy fotelben ült felöltözve, karjában a saját csecsemője. A másik a kosárban.

Amikor Marica meglátta Pirtsákot, ijedtében ordítani akart, de nem tudott, csak néhány nyögést préselt ki magából. Nem véletlenül. Pirtsák ugyanis hozzáugrott, s erős marokkal befogta a száját.

- Ne! Csak csendben! Csend legyen! Én a maga barátja vagyok!

Lassan engedett a szorításon, közben suttogott.

- Magáért jöttem... Edit küldött... Itt nagy bajok lesznek... Ne féljen! Én jót akarok... Szedje össze magát! Na, így, szépen... Semmi baj...

Az asszony ijedten nézte Pirtsákot, szeméből patakzott a könny.

- Én semmit sem csináltam... Ne bántson engem...

- Nem akarom én bántani. Sőt... De el kell innen mennünk... Most azonnal. Fogja a gyereket, és jöjjön utánam... Én viszem ezt a másikat!

- Nem... Nem megyek - tiltakozott az asszony. - Megölnek... Biztos, hogy megölnek!

Pirtsák nem tétozódott. Felkapta a gyereket a kosárból, s visszahátrált a konyhába. Marica az ijedségtől szinte félájultan bámult utána. Saját gyermekét szorította magához, csak lihegett, de nem szólt, nem kiáltott.

A konyhából ajtó vezetett a hátsó udvarra. Pirtsák elfordította a kulcsot, s kilépett a kis betonteraszra. Egy-két pillanatig várt, aztán elindult a szomszéd házat elválasztó kerítés felé. Nem merte megkockáztatni, hogy a virágos kerten keresztül, az utcai kapun jusson ki.

A kerítést azonban magasra építették, kőfal volt, talán két méter is. Ha egyedül lett volna, Pirtsáknak ez nem okoz gondot, de a babával ugrani nem lehet, csak mászni. S azt is csak félkézzel, kapaszkodva.

A csecsemő hallgatott a pólyában, pedig ébren volt. A tekintete találkozott a Pirtsákéval.

- Ne félj, kisöreg - biztatta a férfi, mintha a baba értette volna a szavát. - Túljutunk ezen is valahogyan... Jó lenne, ha tudnál kapaszkodni... De hát nem tudsz... Ne haragudj, de a hónom alá foglak... másképpen nem megy.

De így sem sikerült. Hiába húzta magát felfelé félkézzel Pirtsák, nem érte el a kerítés tetejét.

- Létra kellene...

Létra nem volt. Egy dézsát látott a csatorna alá állítva. A gyereket letette a före, megfogta a dézsát, felfordította, felkapta a pólyát. Így legalább átlátott a másik udvarra. De mászni, így sem tudott. Két kéz kellene. Egy nem elég. Újabb ötlete támadt. Kicsatolta az övét, s azzal szorította magához a gyereket. Úgy kellett felmásznia a falra hogy ne sértse meg a hasára kötött csecsemőt. Kétszer-háromszor is megpróbálta feltornászni magát. Az utolsó kísérletnél recsegni kezdett talpa alatt a dézsa alja. Aztán be is tört. Pirtsák lába belesüllyedt a dézsába. Megpróbálta kiszabadítani. Szét kellett feszítenie a még szilárdan álló deszkákat.

Felgyulladt az udvari lámpa.

Valaki az utcai kapuhoz rohant

A házból Marica jajongó sírása hallatszott. Burta kiáltotta.

- Nem juthatott messzire! Gyerünk utána!

Ekkor azonban hirtelen reflektorok gyulladtak ki. Megvilágították a házat. Mintha a nap sütött volna ki.

- A szentségit - szaladt ki Pirtsák száján. - Remek célpont leszek!

Lehúzódtott a kerítés árnyékába. S nem mozdult.

A házból lövés dördült. Az egyik reflektor kialudt.

Újabb lövések. Hallani lehetett a vezényszót. Kapcsolják ki a rendőr-kocsik reflektorait. Sötétség támadt. S megszólalt egy megafon. Három nyelven megadásra buzdította a háziakat.

A válasz: újabb lövések. Aztán csend.

Pirtsák a feje fölött pisszegést hallott. Meglepetten nézett fel. A kerítés tetejére hajolva egy rendőrtiszt a kezét nyújtotta le.

- Adja fel a babát!

Pirtsák engedelmeskedett. Felnyújtotta a csecsemőt, a rendőr kezébe vette, s leadta a másik oldalon. Aztán visszahasalt a kerítésre.

- Jöjjön! Fogja a kezem.

Ebben a pillanatban azonban kinyílt a hátsó ajtó. Valaki kilépett rajta.

- Hátralépjünk! - szólt vissza. Hárman óvatoskodtak a téglafal felé.

- Állj! - csattant Pirtsák hangja.

A három alak közül az egyik azonnal a hang irányába tüzelt. A másik kettő visszalódott a házba. Aztán a lövöldöző is. Hallani lehetett, hogy eltorlaszolják az ajtót. Aztán megkezdődött a ház "ostroma".

Közben a rendőrtiszt újra megjelent a kerítés tetején.

- Kár volt szólni - jegyezte meg. - Na, tessék, jöjjön...

Pirtsák felmászott a kerítésre.

- Köszönöm - mondta -, s leugrott a túloldalra.

Két rendőr azonban azonnal közrefogta, az egyik hátra csavarta a karját, a másik gyors mozdulattal bilincset kattintott a két csuklójára.

- Hé! - kiáltotta Pirtsák. - Mi a fenét csinálnak!?

A rendőrtiszt megfenyegette.

- Csendesesen, jó uram, mert baj lesz!

Pirtsákot a rendőrautók sora mögé vezették. Egyenesen Banához.

- Ő akart meglógni a gyerekekkel!

- Ahá! - vakarta meg a fülét az ezredes. - Szóval, ő az a jó madár...

Pirtsák megtanulta, hogy sokszor hallgatni kell. Még a legképtelenebb helyzetben is..

A rendőrtiszt elmondta, hogy az ő egységét osztották be a hátsó kerítéshez, s látták, hogy ez a fickó kisurran az ajtón, s nála a gyerek. A babát elég könnyűszerrel el tudták venni tőle, de amikor a társai is megjelentek, figyelmeztette őket, rájuk kiáltott, hogy álljanak meg.

- Köszönöm - bólogatott Bana Dénes. - Elmehetnek.

- És ő? - bökött a tiszt Pirtsákra.

- Ő... Marad... Hagyják itt...

A tiszt sapkájához emelte a kezét, fordult és indulni akart. Bana utána szólt.

- A bilincskulcsot!

Pirtsák elégedetten sóhajtott.

Az ezredes a helyetteséhez fordult.

- Te, Béla, láttál te már hódot megbilincselve?

Vége

KIADJA A NÉPSZAVA KIADÓ A KIADÁSÉRT FELEL: KISS JENŐ VEZÉRIGAZGATÓ 88-1187 SZIKRA LAPNYOMDA,
BUDAPEST FELELŐS VEZETŐ: CSÖNDES ZOLTÁN VEZÉRIGAZGATÓ FELELŐS SZERKESZTŐ: VÉGH JÚLIA MŰSZAKI
VEZETŐ: BÖSZE LAJOS MŰSZAKI SZERKESZTŐ: ÚJVÁRI GYÖRGY
BORÍTÓ: SZLIFKA ANNA BUDAPEST, 1989